

W. E. JOHNS

BIGGLES MÁ PRÁZDNINY

KAPITOLA PRVNÍ

PRÁZDNINY NEBO DOVOLENÁ?

Zrzek — Ginger Hebblethwaite — právě pěchoval známky do svého alba, když se podíval po Algy Laceyovi, který se úsměvně pohupoval v křesle a otáčel se k plápolajícím polenům, jakoby viděl ohnivé plameny v krbu poprvé v životě. Bertie Lissie, divný typ anglického šlechtice, přecházel po místnosti a tiše, spíš hrubě, než urozeným způsobem, nadával. V té chvíli zazněly v chodbě kroky.

„Konečně je tady,“ řekl zrzavý filatelista. „Pořád někde lítá a Raymondovi se asi vůbec nebude líbit, když dosud nenapsal jediný řádek té zpropadené příručky, kterou má sestavit pro výuku kadetů policejní školy. Biggles a spisovatel. Ho, ho. To si tedy neumím představit. Na druhé straně chápu, že má dost trápení, když musí znásilnit svoje prsty, aby mu klapaly do písmeňek psacího stroje. My jsme na tom líp, co říkáš Algy. Těch filmů, co jsme už viděli! Nic bych za to nedal, že tentokrát bude všechno jinak!“

„Jemináčku,“ ozval se lord Bertie. „To jako jak?“

Ginger nestačil na jeho duchaplnou otázku odpovědět. Rozlétly se dveře a vstoupil Biggles. Pokynul všem pravicí a zamířil přímo ke krbu. Natáhl ruce a začal si nad plameny mnout prokřehlé prsty.

„Venku pěkně přituhlo,“ řekl a protáhl se.

„Poslyš, Biggles,“ ozval se tiše Algy. „Neříkals nám, že dneska nikam nepůjdeš a napíšeš aspoň úvod? To si vážně neuvědomuješ, jak se na tebe bude Raymond vztekat?“

„Ale,“ protáhl hříšník. „Slova se mluví a pivo se točí. Mám za to, že nebesa již rozhodla za mne! Nejvíc mě zebe malíček. Jo, tenhle na pravé ruce! Umíte to někdo vysvětlit?“

„Ne,“ řekl Ginger, zavřel album a vstal. „Tím chceš naznačit, že se teď Raymond stará o tvé prsty? Budoucí policisté ho už nebaví? Co tomu říkají na ministerstvu?“

„Představ si, že nic. Nechci předbíhat událostem, ale je docela možné, že na ministerstvu o tom většina úředníků nic neví!“ usmál se vlídně Biggles. Přitáhl si židli k ohni, vytáhl z kapsy pouzdro, otevřel ho, vyjmul cigaretu a jako vždy, když se něco chystalo, začal s ní klepat o hřbet ruky.

„A povíš nám, oč jde?“ zeptal se Bertie. „Pokud ovšem nestrkáme nos do věcí, do kterých nám nic není?“

„Vždyť jsem vám už řekl, že rozhodla nebesa,“ usmál se Biggles. „Když nebesa, tak nebesa! Hlavního svatého představuje Londýnská nemocnice pro tropické choroby. Pozdravuje vás matka představená.“

Sklonil se ke krbu, opatrně vybral jednu doutnající štěpinu a zapálil si.

Bertie si nasadil monokl a zamrkal, div že mu sklo nespadlo na zem.

„Jemináčku,“ vyhrkl. „To se teď dějí věci! Biggles běhá za ženskými, a to ještě za jeptiškami!“

„Oč vlastně jde?“ zeptal se Algy. „Snad po tobě nechtěli, abys jim objevil nějaký nový lék?“

„To by asi hledali jiného muže,“ řekl Biggles a úsměv se mu vytratil z tváře. „Nejde o nic veselého, páni. Byl jsem na uzavřeném oddělení, kde umíral muž. Nikdy předtím jsem ho neviděl a už ho také nikdy neuvidím. Zemřel těsně po rozhovoru se mnou. Matka představená pro mne poslala, když si delší dobu před tím uvědomila, že je s ním zle.“

„Pro tebe? Proč, proboha? Jak se taková osoba pohybující se ve vyšších duchovních oblastech dozvěděla, že existuje někdo jako Biggles?“ žasl Ginger.

„Podceňuješ mojí slávu, mladíku! Vyžádal si mne sám její pacient. Měl pro mě důležitý vzkaz.“

Ginger ustoupil, změřil Bigglese podezíravým pohledem, založil ruce za zády, a zavrčel: „Tím jsi nám ale neobjasnil svůj vztah k církevním kruhům. Jaký to byl vzkaz?“

„Kdybys byl tak laskav a nepřerušoval mne, věděl bys už mnohem víc. Sami se zdržujete řečmi o mých náboženských názorech a o mých stycích s dámami. Měli byste dávno vědět, o co se zajímám víc, o co méně, a s čím se vám nehodlám nikdy svěřovat!“

„Aha,“ hlesl Ginger. „Mám přinést láhev a skleničky?“

Biggles si zrzka ostře změřil a odkašlal si.

„Ne!“ zavrčel. „Pohřeb toho muže bude zítra, takže dost vtipů. Navíc jde o to, aby vbrzku neměl pohřeb jeden z našich dobrých přátel! Jde o Anguse Mackaila, kterého všichni dobře znáte. Ten nebožtík se jmenoval Linton a strávil s naším Angusem posledních dvanáct měsíců života.“

„Kde je Angus teď?“ zeptal se Algy. „Už je to dost dlouho, ale jasně si vzpomínám, jak při loučení sliboval, že se nám určitě ozve. Neudělal to a mne to nějaký čas mrzelo. Jako kdybychom byli malomocní.“

„Křivdíš mu,“ řekl Biggles. „Prostě nemohl. Tam kde je, pošťáka nepotkáš!“

„Kde je?“

„Někde uprostřed Jižní Ameriky.“

„Co tam dělá?“ ozval se Ginger. „Když se tehdy zřítilo jeho letadlo v Barmě a on se zranil, vyprávěl mi, jak se těší, až bude v civilu farmařit.“

„To právě udělal, nebo přesněji, se o to pokusil. Nemám tušení, zda chtěl začít v Asii s buvolý nebo u nás s traktorem, ale určitě si nakonec vybral Jižní Ameriku. To, co mi řekl Linton, je velice podivný příběh. Je od počátku tak zvláštní, že bych ho jen stěží někomu jinému uvěřil. Jenže když mi ho Linton vyprávěl, věděl že umírá a neměl nejmenší důvod, aby mi lhal.“

Biggles se uvelebil v křesle, jakoby ještě mělo přijít dlouhé vyprávění, a asi si byl dobře vědom, proč to dělá.

„Když jsem se dostal k lůžku nemocného, zbývalo mu skutečně jen několik minut života. Víte, viděl jsem už mnoho umírajících, a nijak se tím nepyšním. Tak chmurný a zdrcující konec života, jaký jsem však nyní viděl v církevním lazaretu, příště nechci vidět! Hrůza, pánové! Já sám hodlám zemřít v botách a mám strach, že jsem už nejvhodnější věk k úmrtí zmeškal. Chudák Linton vypadal děsivě a viděl jsem jen kosti potažené kůží, která připomínala zažloutlý a starý pomuchlaný papír. Nehodlám vás děsit, ale na tom nebožákovi byly živé snad jediné jeho hnědé oči. Připomínaly uhlíky v krbu těsně před vyhasnutím. Ten muž prodělal tolik horeček, že z něj vysály veškerou sílu. Snažil se, aby mi toho řekl co nejvíc, a dalo mu to velikou práci a přemáhání.“

Příběh, o kterém mluvil, začal někdy na jaře roku 1946. Za války bojoval s První výsadkovou divizí. Získal hodnost kapitána a Němci ho zajali v bitvě u Amheimu. Přežil zajatecký tábor a po porážce nacistů se šťastně vrátil do vlasti. Brzy potom odložil stejnokroj a vrátil se ke svému původnímu povolání. Netuším, zda víte, že náš Angus vystudoval zemědělskou školu! Ať to už víte, nebo ne, práce s rostlinami si ho získaly tak, že se nehodlal živit ničím jiným. Nějaký čas se rozhlížel a hledal. Najít vhodnou farmu k pronájmu, nebylo po válce vůbec lehké. Větší peníze neměl. Jezdil proto po venkově, četl reklamy v novinách, ale dlouho nenašel nic, co by uspokojilo jeho zájem. Jednoho dne objevil v tisku inzerát, který nabízel podíl na nové zemědělské kolonii v Jižní Americe.

V textu byl vylíčen projekt, jeho současný stav, i možnost slušné perspektivy. Bylo to lákavé. Tak lákavé, že to jen sotva mohlo být poctivé a pravdivé. Ne každý je ale tak podezřívavý jako já, a tak Linton sedl na lep. Potřeboval jen peníze na cestu a několik set liber na zálohu, kterou musel složit každý účastník. Na letišti v Buenos Aires měl čekat agent, který převezme zálohu, a dopraví nového farmáře na jeho báječně úrodné pozemky. Dál už bude záležet jen na něm. Buď uspěje, nebo to vzdá. Blahobyt nikdy není zadarmo, bez práce nejsou koláče, pomoz si sám a pomůže ti Bůh, a tak dále, a tak dále...!“

„Jemine,“ ozval se Bertie. „A na takový excelentní podvod skočil náš šikovný stíhač Angus Mackail?“

„Bohužel ano. Klec byla natřena na růžovo a místo voňavého špeku do ní vložili příslib svazku bankovek. Lintona však víc než peníze lákala vidina žirných lánů krásné cukrové třtiny nebo kávovníku, plodin, na které není v Anglii ani pomyslen.“

„Ale Anguse si pamatuji jinak,“ řekl Algy. „Býval trochu potrhlý, ale měl to v hlavě v pořádku. Jak to, že skočil na špek?“

„Chceš ode mne vědět příliš mnoho,“ usklíbl se Biggles. „Možná rozhodlo, že základní myšlenka byla rozumná a přesná. Milovníky orné půdy ani nenapadlo pochybovat o její úrodnosti v místech, kde stačí zarazit do země klacek a on se za dva dny zazelená.“

„Když chtěl píchat do hlíny klacky, mohl přijít za mnou,“ řekl Bertie. „Pozemky mojí rodiny jsou také úrodné, jestli víte, co tím myslím.“

„Ovšem, lorde,“ usmál se Biggles. „Jenže Lintonovi ani Angusovi jsi své polnosti nenabídl. Ostatně jsem si jist, že z kávových zrn, vypěstovaných na tvém panství, bych neuvařil jediný šálek!“

„Jemináčku, to je jasné. Nemusel přece pěstovat zrovna kávu. Jak ale věděli, kam se dostanou? Jižní Amerika je polovina světařilu. Mohl skončit také třeba v Patagonii.“

„Přeháníš,“ ušklíbl se Biggles. „Dostali se skutečně do úrodného tropického pásma. To místo nazval jeho majitel Rajske údolí a leží prý na hranicích Argentiny a Bolívie. Je to prý území, o které ty dvě země vedou vytrvalé spory. Přesnou polohu ovšem Linton neznal a ani si nebyl jistý, zda je agent neoklamal. Myslím, že ano, že je to vnitrozemí Argentiny. Londýnský agent, který Lintona a Anguse získával, si dával pozor, aby neprozradil, kde jejich ráj skutečně leží. Jenomže ty lidi to nezajímalo! Bylo jim to lhospějně, což také byla jejich zásadní chyba. Linton i Angus by se tehdy vydali i na konec světa, jen aby mohli odložit stejnokroj, a co nejdřív se zas hrabat v hlíně. Lidí jako oni bylo mnoho.“

„Poptávka vyvolala nabídku,“ zabručel přemoudřelý ekonom Ginger. „To jenom my čtyři jsme si nechali všechny příležitosti ujít!“

„Ano?“ protáhl Biggles a významně si odkařlal. „A nenapadlo tě, že bys nám měl děkovat, chlapče, když jsme zůstali nohama na zemi? Linton dostal vízum, vybral si z banky posledních pět stovek, strčil je do kapsy a nalodil se na koráb. Cestou do Buenos Aires ho potkalo jeho jediné a také poslední životní štěstí. Na palubě se dal náhodně do řeči s jistým Angusem Mackailem. Ti dva se brzy dohodli, že četli stejný inzerát, a jedou do jediného skutečného ráje na zemi! Těšili se na to jako malí kluci. Cesta se však dost vlekla a protože si ti dva řekli o sobě skoro všechno, došla řeč i na nás. Hádám, že se na palubě museli dost nudit...“

„Jen nepodceňuj svou slávu,“ ušklíbl se Algy. „Pokud vím, zná tě kdejaká pobožná dáma.“

„Ovšem,“ spolkl to Biggles. „Tak tedy, než ti dva dopluli, stali se z nich přátelé a Linton dokonce věděl, kdo je to Biggles. A gent byl na místě, uvítal je, a s radostí si vzal jejich peníze. Dal jim za to jízdenky do ráje a radu, jak se tam dostat. Druhá část cesty proběhla obstojně, třetí se dala vydržet, ale pak je všechny naložili na děsivě rozvrzaný nákladák, starý aspoň dvacet let. To už přestala legrace. Vezli je na korbě kraksny, která prý držela pohromadě jen zázrakem. Ještě větší hrůzu budilo však v lidech okolí. Nákladák, na jehož korbě seděli, se s nimi prodral jakýmsi drncavým zeleným tunelem, a potom je vezl snad tři sta mil suchou a vyprahlou pouští. Jenom vysoká tráva a výmoly, kamení a nějaký kaktus. Po cestě tam nebylo ani památky a jak všichni proklínali řidiče, tak žasli nad jeho orientačními schopnostmi. Když konečně zastavil u řeky zvané Polito, byli prý zmlácení a unavení víc, než kdyby šlapali tu cestu pěšky.“

„Polito?“ vyhrkl Bertie. „Jemináčku! Co to je za nelidský název pro řeku? Připomíná mi omeletu.“

„Nikdy dřív jsem o ní neslyšel,“ přiznal Biggles. „A nestydím se za to! Páraná má prý tolik přítoků, že se v nich nevyznají ani mnozí odborníci. Ověříme si potom na mapách kudy teče. Linton si pamatoval jenom to, že po ní pluli převážně k severu. Čekal tam na ně člun a než se nalodili, museli sehnat a naložit dřevo na topení. Loď, stejně jako nákladák, byla majetkem muže, který vládl Rajskému údolí. Něco si o něm povíme později. Cesta trvala poutníkům dobré dva týdny a šlo prý spíše o rafinovaná muka, než o přepravu.“

„A proč to nesbalili a nevrátili se?“ vybuchl Algy.

„Také bych se rozmýšlel,“ pokrčil rameny Biggles. „Ale to se měli po všem tom strádání a bez peněz vydat na zpáteční cestu? Ani je to nenapadlo. Doufali, že se konečně dostávají ke štěstí.“

„Přes trní ke hvězdám,“ uznal Algy. „Asi máš pravdu.“

„Samozřejmě! Když se pořádný chlap do něčeho pustí, nevezme nohy na ramena při první odřenině na noze. Jejich cílem bylo Rajske údolí a to bylo na dosah. Tehdy ještě netušili, jak řekl Linton, že vhodnějším jménem pro to místo by bylo Čertovo údolí, nebo, podle starých Řeků, Hádova říše. Podsvětí! Nenašli tam nic, co by se někomu líbilo. Podle Lintona dorazili do rejdiště jedovatých hadů, ještěrek, a hmyzu, roznášejícího nemoci. Velké oblasti ráje byly vyprahlé sluncem

a břeh řeky pokrývalo hnusné červené bahno. V období sucha se říční naplaveniny měnily v prach, až lidé žasli, čím se tam uživí rodiny domorodých indiánů. Byla jich jen hrstka, neboť rozumní domorodci se té oblasti na dálku vyhýbali.

A do této děsivé oblasti lákali a vozili osadníky! Jejich počet kolísal kolem sedmi desítek. Žili, lépe řečeno živořili, v hrozném bídě a špíně. Obydlí si stavěli sami, takže na různých místech vzniklo asi třicet neumělých dřevěných baráků. Vypadají prý jako větší chlívky pro kozy nebo pro prasata. Není tam jediný zdroj dobré pitné vody. Nenajdete jedinou slušnou cestu a k sousedovi musíte pěšky džunglí. Pokud je údolí rájem, pak jedině pro malé bílé mravence, kteří se s chutí pustí do každého kousku dřeva, který najdou. Do stolu, který jste pracně udělal, do skříňky a pochopitelně i do vašeho srubu. Svůj dům potom můžete rozbořit, zapálit a vedle stavět nový!

Angus a Linton velice brzy pochopili, jak roztomile je londýnský inzerát podvedl, a do jak páchnoucí kaluže vstoupili.“

„A co jim zabránilo sbalit kufry?“ vyhrkl Ginger. „Pokud tomu rozumím, většinu věcí jim sežrali mravenci, takže se mohli sbalit ohromně rychle!“

„Správná úvaha,“ smutně se ušklíbl Biggles. „Napadlo je to už po pár dnech pobytu a přirozeně žasli, proč tam ostatní lidé zůstávají. Šli za nimi, několik jich obešli, a zajímali se, co je tam drží, a jak si to představují dál. Zjistili jednoduchou věc. Jít z Rajského údolí pěšky, znamenalo překonat zhruba tři sta mil neprostupné džungle a pouště. Cesta prostě vedla peklem a to by ještě člověk musel znát správný směr. Jediná cesta k civilizaci, kterou mohl člověk přežít, vedla po řece. Jenomže jedinou loď měl majitel pozemku, jejich pán, který si ji hlídal! Každý přece musel pochopit, jak moc ji majitel potřebuje, a proč ji nemůže půjčit kdejakému nemajetnému odpadlíkovi.“

„Já bych si najal jiný člun,“ ozval se Bertie. „Jsem skromný a odpul bych i na malé kocábce, jestli víš, co tím myslím.“

„Odpulili by i na voru, kdyby nějaký našli,“ řekl Biggles. „Jiná loď tam prostě nebyla a není! Chápeš? Majitel nikomu nebránil v návratu. On jen nespokojencům nepůjčil svou loď a připomínal jim, že všude v okolí žijí divoši, o trošičku lepší než zvěř, kteří si prostě neoblíbili lidi s bledou tváří. Kdo jim padne do ruky, toho vykuchají, upečou a snědí. Zda k snídani, obědu nebo k večeři, to záleží jen na době, kdy je chytí. Vyprávěl to tak, aby posluchači měli radost, že indiáni většinu lapených před vykucháním přece jen předem podříznou!“

„Jeminkote,“ otrásl se Bertie. „Ti lidé asi nemají nic lepšího k jídlu. Je to vůbec možné?“

„Ale lorde,“ zašklebil se Biggles. „Dušené skopové a švestkový pudink indiáni vážně neznají. Dost často hladoví, ale bílé tváře požírají jen výjimečně. Mnohem spíš opičí maso, ovoce nebo pražené housenky. Myslím si ještě, že šéf Rajského údolí odrazoval osadníky od odchodu i tím, že jim nedal potraviny na cestu. Snad by prodal za nekřesťanské peníze pár konzerv, ale oni na to stejně neměli peníze! Všechnu hotovost mu přece odevzdali jako zálohu.“

„A když někdo na odchodu trval?“

„Potom zrovna člun strašně potřeboval a pak se rozhovořil o tom, jak beznadějná je snaha opustit údolí bez vody a potravin. Jděte, nedržím vás, řekl zoufalému osadníkovi. Je mi to líto, ale musím vás upozornit na několik neukázněných mužů, kteří to již zkusili a nikdy jsme již o nich neslyšeli.“

„Jemine,“ ozval se Bertie. „Tohle všechno ti stačil Linton vyprávět? Vždyť umíral!“

„Rozvinul jsem to,“ řekl Biggles. „Abys to pochopil také ty! Řekl však doslova, že ač se ten doktor choval velice vlídně a přátelsky, nikdy pro nikoho nehnul prstem! Moc dobře věděl, že ti zoufalí lidé jsou v kleci i bez mříží. Nepotřeboval ani ostnatý drát, ani strážce, ani hlídkové věže, jaké měly nacistické lágry! A neměl to ani moc těžké s vysvětlováním, jak by lidé dopadli v džungli. Znali ji, měli zkušenosti. Ti chudáci byli v jakémsi táboře klidu, míru a izolace. Mohli zvolit jen jedno — zůstat a dřít se!“

„Nikdy bych pro tu bestii nehnul prstem!“ zavrčel Ginger.

„Zahynul bys hlady,“ ušklíbl se Biggles. „Nikdo tam nedostal nic zadarmo. Sklizeň vykupoval šéf — právě ten, který jako jediný nic nedělal. Jeho člověk vedl jakousi kantýnu a komu zbylo trochu peněz, mohl si tam koupit fazole, nebo dovezenou konzervu. Ceny určoval pan šéf sám. Byly

otřesně vysoké, jako na nejčernějším z černých trhů! A když jsi všechny drobné utratil, nezbylo ti než se dít dál, nebo umřít.“

„Co se tam dá pěstovat?“ zajímalo Algyho.

„Skoro všechno, co roste. Půda je úrodná, jenže osadníci nemají na výběr. Pěstují rychle rostoucí plodiny. Kukuřici, fazole nebo čočku a zápasí se suchem a se spoustou škůdců. Kdo se lopotil po šestnáct hodin denně, sklídl to, co na polích zanechali hlodavci a hmyz. Většinu úrody pak odevzdal majiteli, aby získal poukázky na šatstvo, nářadí, olej nebo sůl, zbytek mu sotva stačil do příští sklizně. Linton tvrdil, že oděv je v tamních podmínkách snad ještě důležitější než potrava. Látky se rozpadají rychle a prudké slunce vám udělá na nahé kůži takové puchýře, že nesmíte týden ze stínu. A šéf, ten veselý chlapík, dodával osadníkům nejhorsí látky, které se daly sehnat.“

Pochopitelně tam řádí i malárie. Horečkám a vražednému podnebí již podlehla řada lidí. Kdo nemůže pracovat a ulehne třeba jen na týden, téměř jistě zemře. A i kdyby se uzdravil, přišel by o úrodu a zemřel by hladu. Nikdo mu nepomůže a majiteli to nevádí. Přece přijdou jiní, další oběti padnou do pastí. Noví obyčejně dostávali na vybranou, zda chtějí začít na dosud neobdělaném pozemku, nebo si převezmou polnost, opuštěnou tím, kdo zemřel.

Když dorazil Linton, žilo v osadě kolem sedmdesáti lidí, starých i mladých. Pocházeli z různých koutů Evropy, dva byli Američané. Někteří nešťastníci s sebou přivezli ženy a dokonce i děti! Horší nápad jim snad nemohl nepovědět ani ďábel! Tehdy byli ještě živí, ale dnes už většinou nejsou. I když měli snahu pomáhat si, rychle umírali. Někteří na horečku, jiní na úžeh, dvě děti záhadně zmizely v řece, a několik z těch lidí zešilelo. Je také zajímavé, že jednu službu jim dobrotivý majitel nabízí bezplatně. Lékařskou péči. Jako doktor se toho ujal sám, ale téměř všichni jeho pacienti umírají!“

„Poslyš, starouši,“ přihlásil se Bertie. „Z jednoho hlediska se mi ten případ zdá poněkud kuriózní. Pokud je tam sedmdesát lidí, proč se spolu nedohodnou? Mohou si přece vzít klacky a praštit toho pekelného darebu po hlavě. Motykou přes ucho, jestli chápeš, co tím myslím!“

„Chápu a napadlo mě to také,“ kývl Biggles. „Byla by to přece nej přirozenější reakce na útlak. Přišel s tím Angus, jen několik dní poté, co pochopili, jak si šéf představuje skutečný ráj. Dohodl se s Lintonem, oba dva vzali do ruky jeden pádný důvod, a vyrazili. Co se stalo? Povím vám to. Rajský vládce byl laskavost a dobrota sama. Uvítal je s úklonami, nabídl jim přepychový oběd, a než bylo jídlo připraveno, hrál jim na klavír Chopina. Klacky jim upadly na podlahu a když odcházeli, našli je přede dveřmi. Věřte mi nebo ne, když se vrátili, cítili se oba jako pobudové, kteří jen obtěžovali džentlmena nejlepších mravů.“

„Excelentní metoda,“ sykl Bertie.

„Ano. Nějakou dobu se prý potom vážně zabývali úvahami, jak tomu lotrovi pomoci se zvelebením rajské zahrady, kterou si založil daleko od hluku ukrutné a bezbožné civilizace. Pár dalších odvážlivců z osady získalo podobnou zkušenost. Všichni se dobře najedli a vy se mě neptejte, jak je to možné.“

„Měli jít všichni!“ vyhrkl zrzek. „Celá rajská osada. Neměl by dost příborů!“

Biggles na něj káravě pohlédl, ale pokračoval.

„Linton tvrdil, že ten čertův chlap měl v sobě nějakou zvláštní, hypnotickou sílu. Nemusí to být nesmysl. Uvědomte si, že ty lidi dohnala ke vzpouře mimořádně zoufalá situace, a vysílený, hladový a trpící člověk lehce podlehne silné osobnosti. Přinejmenším u ní hledá naději.“

„Vůdčí typ,“ poznamenal Algy. „Odkud je?“

„To Linton nepoznal. Představuje se jako doktor Liebgarten, ale jeho národnost je záhadou. Nejspíše je Němec, možná Rakušan, Čech nebo Rus. S nikým z osady o svém původu nemluvil. Má německé jméno, ale jsem si jistý, že si ho jen někde vypůjčil. K vyluštění téhle tajenky nám nejspíš pomůže, když ho poznáme blíž. Hovoří nejčastěji anglicky, ale plynule ovládá i němčinu, francouzštinu, španělštinu a mluví i italsky. Hůře se dohovory s domorodci, ale i to málo, co umí z místních dialektů, přesvědčilo Lintona, že již žije v oblasti dlouho. Musíme si to pamatovat. Chová se vstřícně a vlídně a jeho oblek bývá jako ze škatulky, ačkoli to bije do očí ve srovnání se zuboženým zevnějškem nešťastníků, které ovládá. Je mu něco mezi padesáti a šedesáti lety a je to poměrně velký, dobře stavěný chlap, budící zdání, že má neustále skvělou náladu, a...“

„Nejvyšší čas, aby mu ji někdo pokazil,“ zavrčel Ginger.

„Ty to asi nebudeš,“ usmál se Biggles, „a neruš mě, ještě jsem neskončil. Liebgartena ještě nikdo neviděl rozzlobeného. Stále se prý usmívá lehkým, dobráckým úsměvem. Dodal bych, že to je velmi podezřelý povahový rys! Takoví lidé zastírají utkvělým úsměvem to, co skutečně pociťují a nač myslí. Bývají to chladnokrevní sobci s tvrdým srdcem. To je dohad. Liebgarten však určitě má blízko k vědě. S jistotou to dokazují knihy, které viděl v jeho knihovně Linton. Také tvrdil, že je to výtečný a zanícený klavírista. Jen tím lze totiž vysvětlit, že si dal dovézt nádherný a drahý klavír. Musel vědět, že mu ho tam mohou sežrat mravenci!“

Mám-li brát vážně Lintonův portrét podivného doktora, potom jsou na něm nejzvláštnější jeho zuby! Jsou umělé a udělal si je prý sám. Zuby jsou z kovu. Někteří hádali, že jsou ocelové, jiní vsázeli na nějakou slitinu hliníku. Ať je to tak nebo onak, doktorův milý úsměv se zcela míjí účinkem. Chrup mu dodává zlověstný výraz lidožrouta! Dá se to prý těžko vydržet a lidé před jeho úsměvem uhýbají očima. Hlas má nízko položený, příjemný a měkký. Přede prý jako kočka, jak řekl Linton, a nikdy nezvýší hlas. Ani tehdy, když potřebuje někoho přesvědčit. Tak ovšem nemluví normální člověk! Víím, že tohle čarování s hlasem je skvělá metoda, jak zakrýt své pravé záměry, jak předstírat a klamat.

Moc toho o Liebgartenovi nevím, pánové, ale už nyní se nemohu ubránit dojmu, že ten člověk používá přesně stejné metody, které si osvojili nacisté. Mnozí jejich vyšetřovatelé se lísali k oběti s láskyplnou péčí a když dosáhli svého, vycenili zuby a otočili palec dolů. Ať mě vezme čert, jestli se nemýlím!“

„Bydlí společně s ostatními?“ zeptal se Bertie, aniž by přestal leštit sklo svého monoklu k úplné dokonalosti.

„Ani nápad. Žije si v přepychové haciendě, vystavěné v původním španělském stylu. Kolem je nádherná, zavlažovaná zahrada. Obklopil se luxusem. Pojídá vybrané pokrmy a popíjí nejlepší značková vína. Něco jako středověký samovládce. Svě sídlo obehnal hustým vysokým plotem, vytvořeným z ostnatých kaktusů. Když kvetou, je to nádhera, ale je moudré na plot nesahat. Je to neprostupná hráz, mnohem lepší než plot z ostnatého drátu. Je v něm jediná brána. Vypadá, jakoby ji nikdo nehlídal, ale Linton tvrdí, že je pod neustálým dohledem několika černých chlapců, kteří tvoří doktorovu osobní stráž.“

„Žije sám?“ zeptal se Algy.

„Jak řekl Linton, bydlí s ním dva sluhové, komorník, snad tam má sekretáře, ale určitě jednoho výtečného kuchaře. Nějací další lidé se prý občas zjevují v zahradě, ale Linton nevěděl, kdo to je. Prý nikdo z osady netušil, co tam kutí. Ještě jsem vám nepověděl, že v zahradě stojí další stavení. Nízký dlouhý bungalov, který si dal doktor vystavět dále od domu, blíže k řece. Linton se k němu nikdy nedostal, takže neměl zdání, k čemu by mohl sloužit. Pochopitelně jde jenom o dohad, ale lze předpokládat, že v něm ti lidé bydlí. A tím jste zhruba poznali jeviště. O bungalovu jsem uvažoval cestou domů a vsadil bych slušné peníze na to, že zrovna tam může ležet tajemství celého místa!“

„Tajemství?“ nadskočil Bertie. „O čem to zas mluvíš?“

„Jak to mám vědět?“ rozpřáhl Biggles ruce. „Ptal jsem se Lintona, zda má Liebgarten zdravý rozum, nebo zda je blázen. Odpověděl, že si není jist, ale spíš si myslí, že je duševně zdravý. Dál jsem se zeptal, jestli si myslí, zda má podvodné lákání farmářů nějaký účel. Zjistný účel, abychom si rozuměli! Řekl, že doktor vyrazí z těch lidí dost peněz, jde však jen o tisíce. Sto tisíc tím nezíská a jeho dosavadní výlohy byly velmi vysoké. Ačkoli dost ušetří na provozu lodi a nákladáku, a něco vydělá na látkách a potravinách, nemá zázračné zisky. Peníze ho tam prostě nedrží a to je mi divné. Rajské údolí není příliš výdělečný podnik! Linton přitom skutečně věřil, že doktor je nadšenec, toužící vytvořit ráj na zemi. Řekl mi to i chvíli předtím, než zemřel! Nemíním všechno přepočítávat na peníze, ale chování doktora je pro mne tajemství!“

„Jde po penězích!“ vyhrkl Ginger. „Bezohledně ty lidi vydírá!“

„On je dokonce nepřímou zabíjí,“ řekl Biggles. „Jenže o tom jsme si již řekli dost a mně dosud chybí motiv. Zkusme to s psychologií. Už jméno toho chlapa — Liebgarten. Téměř jistě je falešné a když ho přeložím z němčiny, znamená něco jako líbezná zahrada, či spíš zahrada milosti a lásky. Dovolím si odhadnout, že si jméno vybral záměrně, protože si neumím představit opačný případ,

aby se syn starého Liebgartena, jen pro své jméno dal na konání lbezností a dobra. Musím ale připustit, že i to je možné. Co však jednoznačně nechápu, je skutečnost, že ten muž pokračuje v pokusu, který je prokazatelně odsouzen k neúspěchu a krachu!“

„Chce zpátky peníze, které do toho vložil,“ řekl Algy.

„To by zkoušel jen hlupák,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Ten podnik se rozběhl před šesti léty a každý rok zemřelo kolem dvaceti lidí. Spočtete si sami, kolik liber mohl podědit. Nemám sice přesný odhad o nákladech na pořízení a udržování přepychu tak hluboko v džungli, ale jen pro pořízení a dovoz klavíru muselo zemřít dost lidí! Linton se dozvěděl nejvíc od muže, který přišel s prvními, a nějakým zázrakem přežil. Kdepak. Liebgarten nějaké peníze jistě získal, ale udělal by líp, kdyby je vzal, zmizel s nimi, a uložil je do slušné banky!“

„Třeba se mu tam líbí,“ zabručel Algy.

„To je sice možné, ale pak by byl jediným člověkem z milionu. Ti ostatní by vystřelili z tak nezdravého a nebezpečného místa už po prvním týdnu pobytu.“

„Třeba tím miliontým mužem je.“

„Vyloučit to nemohu,“ řekl Biggles, „a mohu se mýlit i v odhadu výnosů. Možná má skutečně plný trezor a nehodlá je rozhazovat v hernách a hotelech. Připusťme i to, že by od něj bylo více než pitomé, kdyby se ukázal poblíž nějaké policejní stanice, kde visí zatykač s jeho fotkou! Ale kdo má peníze, obvykle je utrácí. Za tou rajskou osadou míru prostě cítím něco více než podivného, pánové.“

„Co když je posedlý mocí?“ napadlo Gingera.

„Další možnost. Jenže jaké potěšení by mu mohlo dělat ovládání hrstky zubožených chudáků? Pokud má skutečně dost peněz, mohl by řídit menší gang v New Yorku nebo v Rio de Janeiru...“

„Zadrž!“ přerušil ho Algy. „Dohadů už bylo dost. Mnohem víc mě zajímá, co teď dělá Angus, a jak se Linton dostal ven. Vyprávěl jsi, že tam odtud není možné uprchnout.“

„Já ne!“ bránil se Biggles. „To tvrdil osadníkům Liebgarten a měl dokonce hodně pravdy. Linton sice uprchl, ale útěk dlouho nepřežil. Angus, pokud je ještě naživu, tam vězí dál. Ti dva se dohodli, že raději zahynou, než by dál sloužili tomu zubatému králi. Rozhodli se utéci co nejdřív, dokud ještě mají alespoň trochu zdraví a síly. Úniku po souši se skutečně báli, dostatečně je poučila sama cesta do osady. Chřeli to zkusit po řece a měli podivuhodné štěstí, že objevili na břehu Polita kánoi domorodců. Byla stará, v hanebném stavu, ale udržela se na hladině.“

„Nebyla to past?“ zeptal se Algy.

„Vůbec ne,“ usmál se Biggles. „Byla to šťastná náhoda. Člun asi uplaval indiánům a zachytil se u břehu. Zmocnili se ho, skryli na bližším místě a postupně do něj nosili trvanlivější potraviny na cestu. Bylo to obtížné a zdoluhavé, ale měli stále štěstí. Pak se Angus složil. Malárií tam trpěli všichni, jemu se vyhýbala. Náhle dostal silné horečky právě ve chvíli, kdy měli všechno připraveno k odplutí. Linton tvrdil, že by ho tam nenechal, a počkal by na něj, jenže rozhodl sám Angus.“

„Jak to udělal?“ zeptal se zrzek.

„Prostě. Ohlásil svou nemoc doktorovi,“ řekl Biggles. „Než to však udělal, vyzval Lintona, aby odplul sám. Vlastně ho tím vyhnal! Jak jsem už vysvětlil, lékařskou péči bral na sebe doktor a výskyt každého případu nové nákazy znamenalo karanténu pro celé okolí nemocného. Kdyby Linton nezmizel ihned, ztratil by nejméně dva týdny a mohli by začínat znovu. Nechtělo se mu opustit přítele, ale musel pryč, dokud byl čas.“

„Tys Lintonovi uvěřil?“ ozval se Algy.

„Uvěřili byste mu také,“ kývl Biggles. „A bylo by vám ho líto stejně, jako jsem ho litoval já. Byl to čistý, bezelstný člověk! On spíše spoléhal na Anguse, než naopak. O spoustě detailů plavby neměl ani ponětí a byl zázrak, že doplul živý. Mluvil namáhavě, ale nejméně desetkrát opakoval, jaké to bylo peklo! Doplu! Měl v noze zabodnutý hrot šípů, měl prázdný žaludek, a byl vyprahlý jak sušená treska! Lomcovala s ním horečka, že si ani nepamatoval, jak a kam doplul, zda šel pustinou nebo džunglí, kdo a kde ho našel. Objevili ho prý polomrtvého v železničním vagónu, ale on se to dozvěděl až dodatečně. Ujal se ho někdo na jakémsi nádraží, a on se nikdy nedozvěděl, kdo to byl. Také jméno přístavu, kde ho nalodili, a jméno lodi, kterou připlul do Anglie, se dozvěděl až cestou. Byla to anglická loď *Kilburn*“

Biggles se odmlčel.

„*Kilburn* musí mít skvělého kapitána,“ zamručel Algy. „Vzít si na palubu chlapíka v bezvědomí, nic za to nechtít...“

„Neznám ho, ale smekám před ním,“ sklonil hlavu Biggles. „Jeho parník byl naložen a právě se chystal zvednout kotvy. Kapitán dost riskoval. Musel obejít předpisy a zanedbat řadu formalit. Vzal to na sebe kvůli neznámému vandrákovi, který prý jen blábolil. Říkal samé nesmysly, ale mluvil anglicky o Piccadily a Regent Street, a *Kilburn* plul právě do Londýna!“

Ukázalo se, že šíp v Lintonově noze nebyl otrávený. Na moři je zdravý vzduch a v průběhu plavby se o nemocného staral lodní lékař, který udělal zázrak — Linton doplul do Londýna živý. Zkrátím to. V přístavu zařídili lékaři okamžitý převoz do nemocnice, ale bylo už pozdě. Chápal to i chudák Linton a protože sám tu neměl nikoho, požádal matku představenou, aby sehnala mne. Zasypal mne pak tím co věděl a strašně se snažil vysvětlit mi toho co nejvíc, než zemře. Odmítal oznámit věc úřadům, asi jim moc nevěřil. Mně svou nechuť vysvětlil tím, že nemá čas vyprávět jednu historii dvakrát.“

„Prapodivný, kuriózní příběh,“ ozval se Bertie. „Ty tomu docela vážně věříš, starouši?“

„Mluvil pravdu! Uznávám, že je to podivný případ, ale věřím mu. Řekl mi toho méně, než já vyprávěl vám. Ledacos jsem si musel sám domyslet. Vyprávěl útržkovitě, po částech, pletl se, opravoval se, a chvílemi upadal do blouznění. Přesto mi dokázal odpovědět na některé otázky, i když mnoho důležitého povědět nestačil. Závěrem ztratil vědomí a musel jsem pryč. Již se neprobral. Chvíli na to mi matka představená oznámila, že pan Linton zemřel. Myslím si, že toho muže udržela při životě jen síla vůle. Jeho duch byl úžasně silný. On mi prostě musel říci své, musel splnit své poselství a teprve když povinnost splnil, mohl zemřít. Už když mluvil, zdálo se mi, že současně s větami odchází z jeho hrudi život. Bylo to, jako když dohořívá svíčka. Linton mluvil pravdu!“

„Mlčeli.“

Pak Biggles odhodil nedokouřenou cigaretu do ohně. Ticho trvalo dál po několik nekonečných minut.

„Co budeme dělat?“ ozval se konečně Algy. „Máš nějaký návrh?“

„Rozhodně bych se rád dozvěděl, jak se daří Angusovi,“ prohlásil pomalu Biggles. „Je možné, že by si dal rád studené pivo! Přece ho nenecháme napospas té smrduté a hnusné džungli! Ačkoli jsou to už dva měsíce, co Linton utekl, pevně doufám, že Angus žije. Měl pevný kořen! Třeba se mýlím a je mrtev, ale co kdyby?“

„Jemináčku!“ vyhrkl Bertie a odkašlal si. „Máš pravdu! Absolutní pravdu. Musíme! Angus byl dobrý parták!“

Biggles mu poděkoval pohledem.

„Jasně,“ řekl Ginger. „Jak se tam dostaneme?“

„Pěšky to nepůjde,“ ušklíbl se Biggles. „Beru si na to dovolenou a seženu si letadlo! Hydroplán nebo raději amfibii. Nejspíš právě tu. Obojživelné letadlo je pro podmínky v džungli ideální. Ještě nevím, zda mne podpoří Raymond, ale když to neudělá, zbavím banku starostí o své peníze. Nejméně na měsíční toulání nás všech by to mělo stačit. Potíž bude s vyřizováním formalit. Pokud se nemýlím, některé státy jsou stále přecitlivělé na přelety cizích letadel. Válka skončila nedávno a dosud se všichni bojí zatoulaných špiónů.“

„Dovolenou?“ užasl Bertie. „Jemine! To budeme mít něco jako prázdniny?“

„Přesně,“ usmál se Biggles a vstal. „Jdi spát, lorde. Netušil jsem, že šlechtic neví, co je dovolená. Zítra bude spousta práce s přípravami na to, jak dát Liebgartenovi na frak. Ve volné chvíli ti zkusím vysvětlit, co cítí prostý zaměstnanec, když se chystá na dovolenou. Jdu také spát. Pánové, sladké sny!“

KAPITOLA DRUHÁ

PRVNÍ KROKY

O deset dnů později se objevila nad širokou plání řeky Rio de La Plata podivně zmalovaná

amfibie. Trup i křídla stroje byly natřeny zelení všech odstínů. O kamufláži se zrzek vyjádřil, že je skvělá. Nebude se prý divit, když budou opice hledat na trupu banány, neboť nerozeznají letoun od houštiny. Dobře věděl, že malíř strávil před přemalbou celé hodiny v londýnské botanické zahradě, a vědět to musel, protože malířským mistrem byl on sám.

Čtyři muži na palubě měli ještě dost času, aby si vyjasnili, jak se vlastně nesmíme široký tok pod letadlem nazývat.

„Rio de La Plata,“ ukázal dolů Biggles a Bertie kývl. „Našli jsme ji, spočítal jsem to dobře.“

„Říkal jsi ale, že letíme k řece Páraná,“ namítl Ginger.

„Můžeš ji nazývat i Uruguay,“ ušklíbl se Algy. „Vidíš tu šířku? Tak si představ, že nad tím poletíme ještě skoro sto mil!“

„Ta řeka má tři jména a přitom vypadá jako mořský záliv?“ zavrtěl zrzek nechápavě hlavou.

„Je to Rio de La Plata, ale už brzy se dočkáš,“ řekl Biggles. „Za půl hodiny uvidíš vlastní řeku Páraná. Tam přistaneme.“

Měl pravdu. Stmívalo se, záliv se užil, a konečně mohl pilot ubrat plyn. Amfibie klesala a pak rozčeřila hladinu. Ještě chvíli trvalo, než utichl hluk obou motorů, a pak se letoun tiše pohupoval ve stínu stromů u levého břehu řeky Páraná.

„Předposlední zastávka, pánové,“ řekl Biggles.

Hned druhý den ráno po Bigglesově návštěvě u lůžka umírajícího muže začal boj všech čtyř přátel Anguse Mackaila o jeho záchranu. Bylo by nesnadné spočítat, kolik úřadů v Londýně museli přitom oběhnout, a co všechno musel Biggles udělat, než mohl jejich stroj konečně přistát u břehu řeky Páraná.

Již v době poletování po úřadech, stačil Biggles donést do svojí kanceláře kdejakou mapu Jižní Ameriky, pravítka, kružítko a hlavně knihy, shrnující poznatky a tomto koutu světa. Hovorů, které vedli jeho přátelé o povodí řeky Páraná, se sám účastnil jen výjimečně, a o to překvapenější byli ti tři později, když zjistili, že jejich šéf má o oblasti stejné, pokud ne lepší znalosti, než oni...

Jak Biggles správně předpokládal, nejtěžší úlohou bylo, jak se dostat na místo, aniž by jejich letadlo sledovaly dvě, či tři výzvědné služby. Britské orgány přitom neprojevíly nejmenší zájem, zamotat se do složitých mezinárodních vztahů, při podpoře výletu, a diplomaté odtahovali ruce, při sebemenší zmínce o výpravě.

Biggles se tentokrát nehodlal spoléhat na Raymonda, a obešel vyslanectví klíčových zemí sám. Díky tomu se téměř intimně sblížil s úředníky z Argentiny, Uruguaye, Paraguaye a Bolívie, a jazyk španělský i portugalský mu přestal znít cize. Choval se nenápadně, nebo si to aspoň myslel, a včas poznal, jak by se mu nevyplatil jakýkoli střet s úředníky. Než však dokázal vyřídit zásadní věci, měl nervy nadranč!

Otázky na „Rajské údolí“ vynechal již prvního dne. Stačilo, když se zeptal na dvou místech. Otevřená ústa úředníků, jejich naježené vousy, a nechápavé pohledy Bigglese poučily. Na druhém místě, na jednom velkém vyslanectví, ho to dovedlo až do salónu slovutného vyslance Paola Enriqua. Následovalo upřímné nepochopení otázky a diplomatické vrtění hlavou. Paolo sice připustil, že se s takovým dotazem nesetkává poprvé, ale současně zcela jasně vyjádřil svůj názor, že nemá k věci žádný komentář.

„Nemohu vám k tomu nic říci, pane... eéé, absolutně nic!“

„Znamená to, že o něčem podobném nevíte?“ řekl Biggles s matným pocitem, že je poněkud natvrdlý.

„Moje vláda ani kruhy jí blízké nemají o této věci ani nejmenší informace. Nesmírně nás však potěšil váš zájem o naší vlast. Nashledanou pane... eéé...“

„Bigglesworth, se jmenuji.“

„Ovšem, pane Bigglesworth. Přeji vám mnoho zdraví a zdaru.“

Jinde se již Biggles neptal. S dalšími úředníky hovořil o kráse tropické přírody, o náročnosti chovu skotu, o vzácných orchidejích či paleontologických památkách, nebo o svérázu místní kultury. Byl to náročný úkol pro válečného pilota, ale Biggles vždycky patřil mezi ty nejstatečnější.

Čtvrtého dne požádal svého nadřízeného o důvěrný rozhovor. Šéf zvláštního oddělení Scotland Yardu Raymond ho pozorně vyslechl a vyjádřil mu své sympatie.

„Upřímně řečeno, Biggles,“ řekl pak. „Nepočítejte s tím, že by vás v téhle věci můj úřad podpořil. Sám tvrdíte, že jde o soukromé pátrání po soukromé osobě...“

„Ale Angus Mackail patřil po dlouhá léta k nám, pane!“

„To vím. Za války mi podléhaly tisíce mužů. Jenže je mír. Armáda je menší a menší a civilistů je víc a víc. Kdy konečně pochopíte, že nejsme schopni starat se o každého, kdo šlápne vedle?“

„Jsem si jist, že je v zájmu vlasti, abychom se postarali právě o něj. Stačily mi dva dny, abych pochopil, že v tom Rajském údolí se děje něco velice podivného!“ řekl Biggles.

„Dobře,“ kývl Raymond. „Znám vás a uznávám, jak dobrý máte nos. Stačí, když mi předložíte jediný důkaz, že v tom zatraceném údolí ohnuli třeba ten nejtenčí plíšek na koruně Jeho veličenstva krále. Okamžitě nařídím delikátní vyšetřování!“

„Můj Bože,“ vzdychl Biggles. „Právě pro cestu za takovým důkazem potřebuji váš souhlas.“

„Stačí, když vám slíbím, že to projednám v Dolní sněmovně?“

„Ve sněmovně?“ polkl Biggles.

„Ale my už vážně nejsme ve válce,“ zasténal Raymond. „Rád vám pomohu, ale nebude to dřív, než se mezinárodní vztahy ještě zhorší. Pokud jde o to, vyhlíží váš případ nadějně, v Evropě se nebe kalí den ode víc, ale stejně nezbývá než čekat!“

„Mám obavu, že Angus nepřezije dlouhé vyčkávání,“ řekl Biggles. „Víte, pane, vysoká politika a život jednoho člověka, to jsou dvě zcela rozdílné věci.“

„Ale ovšem,“ tajemně se usmál Raymond. „Rozumím vám a nehodlám vám v ničem bránit. Jsem už rozhodnut. Dostanete dovolenou. Stejně jsem pochopil, že vám o nic jiného nejde. Vy i vaši tři muži na ni nastoupíte zítra! Vaše rejdní mezi latinskými Američany mi neušlo a něco jsem už zařídil.“

„Vybral jsem si stroj,“ vzdychl Biggles. „Amfibii.“

„To se ke mně nedoneslo, ale máte ji mít. Vybavení a některé doklady dostanete zítra. Upozorňuji vás však, že mne vaše cesta nezajímá! Všechno proběhne výlučně na vaší odpovědnost a nemá nic společného s činností mého úřadu, o britské vládě ani nemluv! Případnou pomoc u místní policie hledejte jen v případě krajní nouze a hrozím se představy, kdyby se o vás objevila jediná zmínka v novinách.“

„Několik vyslanectví jsem však již navštívil.“

„Vím o tom,“ usmál se Raymond. „Jednání s diplomatickými kruhy je vždy nesnadné. Už se s tím netrapte, ale nepokračujte!“

„Ze srdce rád,“ řekl Biggles. „Co peníze?“ osmělil se.

„Jaké peníze?“ zvedl oči Raymond. „Ach tak, chápu. Vaše dovolená je samozřejmě placená, jsou na to předpisy. Takže přeji hodně zduar a pěkné počasí. Doufám, že se tam opálíte do hněda.“

Biggles se vrátil s vědomím, že Raymond pro ně udělal všechno, co bylo v jeho silách a přijal jeho podporu s vděčností. Některé doklady by sám dlouho sháněl s nejistým výsledkem a souhlas jeho velitele se zapůjčením vojenského letadla, byl přímo k nezaplacení. Biggles nemusel rušit svůj bankovní účet! Za použití stroje nebude platit nic!

Když následujícího dne přebíral letoun, zjistil, že v převzatých dokladech je uvedena i trasa cesty. Nejprve přistanou v africkém Dakaru a odtud přeletí Atlantik do Natalu, nejvýchodněji ležícího města v Brazílii. Potěšily ho doklady. Posádka dle nich sestávala ze dvou zkušebních pilotů a dvou mechaniků. Všichni čtyři byli pověřeni testováním letounu Navigátor na náročné trase! Velel jim jistý Bigglesworth. Byl to zázrak, ale vrásek na Bigglesově čele nebylo. I tak měl starostí nad hlavu.

Výběr amfibie mezi ně nepatřil. Když uviděl, jak konstruktéři z *Planet Aircraft Corporation* předělali a zdokonalili starší typ dopravního obojživelného létajícího člunu, zahořel k němu láskou. Šlo o homokřídlovou amfibii poháněnou dvěma vzduchem chlazenými motory *Ursus Major*. V továrně, kde stroj přebíral, měli o letový test zájem, a vnutili Bigglesovi záznamník. Dosud bezejmennému stroji napsal kdosi z továrny do kolonky „*Název letadla*“ jméno „*Navigátor*“. To jméno se Bigglesovi zalíbilo.

Moderní silné motory zvýšily rychlost letounu, i když ani potom nebyla nijak závratná, ale přídavné nádrže zásadně prodloužily dolet. Odolnost letadla zaručovala zesílená konstrukce. Pod

kabinou pilota bylo dost místa pro nutnou výstroj a jeho kokpit byl oddělen od prostoru pro cestující, nebo náklad. Z velkého a pohodlného kokpitu mohl stroj ovládat první pilot z levého, stejně jako druhý pilot z pravého křesla. Vzadu bylo místo pro navigátora, spojené dveřmi s hlavní kabinou. V cestovní verzi se marnotratně uvažovalo s pěti sedadly a dvěma až třemi muži posádky.

Křesla chyběla a Bertie si brzy po startu Bigglesovi postěžoval, „Jemine, proč tu nejsou, právě když cestuji já?“

Mnohem větší problém musel vyřešit před startem. Šlo o palivo a maziva, jejichž obstarání bylo v poválečné době obtížné. Raymond si to asi neuvědomil a Biggles ho tím už nechtěl zatěžovat. Větší množství na jednom letišti by získal jen těžko a přistávat jinde se mu nechtělo. Nechtěl uplácet personál, ztrácet čas a poslouchat všetečné otázky. Na většinu z nich mohl odpovědět pravdivě, ale proč by měl někomu vysvětlovat, co hledají při testovacím letu v džungli.

Mohlo by snadno dojít přesně k těm potížím, před kterými ho varoval Raymond.

Natankovali proto nádrže až po okraj a Ginger a Bertie se projeli městem, aby naplnili několik kanystrů, zatímco Bertie sháněl olej a další mazadla. Všichni uspěli a nastala další potíž, jak uložit zásoby do letounu. Jeden z kanystrů se již nikam nevešel, protože nezbytná výstroj a potraviny zabraly dost místa. Biggles vrčel, raději by s sebou vzal větší rezervy, ale nakonec mu nezbylo než kývnout.

„Mělo by to stačit,“ řekl. „Hádám, že spotřebu paliva v továrně nadsadili, a třeba nám benzín ještě zbyde.“

Já zase hádám, že leda do zapalovače!“ ušklíbl se Algy.

Biggles ještě víc sraštil čelo, ale neřekl nic.

Další otázkou byly zbraně. Stručně řečeno — žádné s sebou neměli mít! I kdyby je uvedli do dokladů, zabavili by jim je při kontrole na prvním cizím letišti. Jenomže při tom, co věděli o cíli cesty, o Rajském údolí, nikoho z nich ani nenapadlo, jet tam jen s holýma rukama. Řešením byly pistole. Vcelku trapný problém, jak je tam dopravit, vyřešil Ginger. Dříve než nanesl na trup letadla směs kamuflážní zeleně, předvedl se jako řemeslný umělec jiné profese. Zadovádl si s vrtákem, pilkou a pilníkem tak, že když ostatní hledali po natření stroje schránku na pistole, musel jim malá dvířka sám najít. Umístil a zamaskoval je tak důvtipně, že by je sami neobjevili. Dovnitř se vešlo i pár krabiček nábojů.

Utrápený Biggles odmítl tajnou schránku hledat. Na jedné straně věděl, že se dopouští neomluvitelného pašeráctví, na druhé mu bylo jasné, že nemají jiné řešení.

Tím potíže neskončily.

Nedalo se předvídat, jak se věci vyvinou na americké půdě. Mohli natankovat v Dakaru, Natalu a pak v Buenos Aires, ale co bude dál, ve vnitrozemí, to už byla spíše záhada. Jejich posláním, uvedené v dokladech, končilo v hlavním městě Argentiny. Odtud by se měli vracet domů, což Bigglese ani nenapadlo. Mohl se, nějakým řízením osudu, na dva, tři dny ztratit. Bylo možné zaplést se clo nějakých místních problémů, mít poruchu na motoru či někdo z posádky mohl mít vážné zdravotní potíže. Kdyby se však jejich Navigátor ztratil na delší dobu, bylo by to na pováženou. Pokud by někdo z místních úředníků označil letoun za nezvěstný, vznikl by poplach. Zapletli by se tím do strašidelných sítí úředního vyšetřování, ze kterých by je nevyprostil nikdo na světě. Byl to přesně ten problém, před kterým Bigglese varoval Raymond, který mu Biggles uznal, a kterému se museli vyhnout. Jakékoli oficiální pátrání po ztraceném letadle bylo prostě zcela nepřípustné!

Navzdory všem potížím a nevyřešeným otázkám, přistál přetížený Navigátor na letišti v brazilském Natalu přesně týden po tom, co Biggles vyslechl umírajícího Lintona v londýnské nemocnici pro tropické choroby. Nejprve tankovali v africkém Dakaru a podruhé zatížili stroj benzínem zde. Zdrželi se tu. Poslední mezipřistání na rozloučenou s civilizací proběhlo pak na letišti v Riu a bylo naopak velmi krátké.

Vzlétli a stroj mířil k Buenos Aires, hlavnímu městu Argentiny. Nad tím krásným městem se však amfibie neobjevila. Biggles vedl stroj nad mořem ve výšce dvanáct tisíc stop asi dvacet mil od pobřeží. Pár hodin před soumrakem, když už měli Rio de Janeiro několik set mil za sebou, mírně změnil kurz. Letěli potom nad pevninou k jihozápadu a vyhnuli se přeletu Montevida. Necelou

hodinu před západem slunce uviděli před sebou široký záliv, neboť Rio de La Plata neztrácí šířku ani sto mil od Atlantiku.

Biggles stočil stroj k západu a sledoval levý břeh. Záliv se úžil, změnil se v širokou řeku, a když se slunce dotklo obzoru, přistáli.

„Předposlední zastávka, pánové,“ řekl Biggles, když vystrčil hlavu z kokpitu. „Prázdniny začínají!“

„Jemináčku,“ ozval se zezadu Bertie. „Jsme tu dobře?“

„Můžeš se vsadit. A kdyby nás tu hledala všechna letadla z Jižní Ameriky, nemají naději!“

„To máš tedy pravdu,“ souhlasil Ginger a bez velkého nadšení se rozhlédl. „Jen aby nás to někdy nemrzelo.“

Místo, na němž se ocitli, rozhodně neoplývalo krásou. Milovníka přírody by však mohlo okouzlit, pokud by právě netrpěl skleslostí ducha a depresivními náladami. Králem zde byly rostliny. Ty které právě rašily, ty vzrostlé a v plné síle, a potom i ty zasychající, hnijící a odumřelé. Široký a téměř černý proud řeky se valil mezi zápasem vegetace o slunce a o život s ponurou netečností.

Stmívalo se rychle.

Vpravo vroubila břeh stěna mohutných stromů, namačkaných jeden na druhý, a ač se to zdálo nemožné, prorůstala mezi nimi divoká změť podrostu. Navzdory padajícím stínům převládala zeleň, patrně nejvýrazněji na obrovských vějířích kapradin, a přehlédnout se nedaly ani hrozny různobarevných květů. Liány obtáčely kmeny i větve a vytvářely mezi stromy síť jakoby spletené z lan či z celých jejich svazků podobných kabelům.

Džunglí zněl chraptivý křik ptáků, ale oni sami se skrývali v hustých korunách. Tiší kolibříci a obří, skvostně zbarvení motýli byli vidět. Zdálo se, že používají řeku jako silnici a byli to jediní živí tvorové, kteří se zde pohybovali. Ale všechno, co zde vyrůstalo a žilo, bylo přirozené, nikoho nevívalo, ani mu nedávalo najevo nechuť, přežívalo zde, a bránilo svůj způsob života před ostatními druhy a před vetřelci.

„Jdeme na břeh, protáhnout si svaly a klouby,“ rozhodl Biggles. „Prohlédneme si, jak to vypadá na břehu. Pokud tam nenarazíme na něco nebezpečného, vypadá to na vcelku přijatelné místo pro naši základnu. Letadlo tu má dost místa a podle mých výpočtů je Angus a Rajske údolí nanejvýš sto mil odtud. To není ani moc daleko, ani příliš blízko!“

„Nelíbí se mi tu,“ řekl Ginger. „Je tu šero a vlhko.“

„Ráno vyjde slunce a bude světleji. Mokra se nezbavíme. Nepočítej s tím, že tahle široká strouha vyschne,“ zasmál se Biggles. „Hej! Podejte mi někdo kotevní lano! Jdeme na to!“

Během hodiny stál Navigátor připoután u břehu a jeho nádrže byly opět téměř plné. Na nevelké části břehu vymýtili muži porost a postavili stan, zakrytý maskovací plachtou. Uložili do něj zásoby potravin, oleje, náhradní díly a všechno, co nebude zítra potřeba.

Bertie byl osvobozen od nádenické práce a věnoval se své specialitě — kuchtě. Z párků, slaniny a koření vyčaroval pokrm, který tak zavoněl, že zbývající trojice dodělala svou práci jen s přemáháním. Vyznamenal se i silným voňavým čajem, takže se stal králem večera.

„Ani bych se nedivil,“ řekl Ginger, který měl stále hlad, a dojedl jako první. „kdyby si k tobě přišel na večeři některý z místních aligátorů. Nezbylo ti něco, než se ukáže?“

„Je mi líto, zrzku,“ pokrčil Bertie rameny. „Nemyslel jsem si, že budeš tak žravý. Zdalipak tě ale napadlo, kolik stonožek, velkých kousavých brouků a jedovatých pavouků se ti teď toulá pod nohama? Jemine! Jen se podívej tady!“

Mávl rukou, srazil na zem jakousi okřídlenou potvůrku, která se právě chystala přistát do jeho misky, a co nejrychleji dojídal své párky.

„Zdejší indiáni by ji nejspíš slupli,“ ušklíbl se Biggles, ale nedůvěřivě se podíval pod své nohy. „Měl jsi nám to říci dřív. Vzal bych s sebou něco proti hmyzu.“

„Nelíbí se mi tu,“ oťrásl se Ginger a vstal. „Všechno co tu leze, lítá a plave, má neustále hlad. Nebudu čekat, kdy se do mne něco zakousne!“

„Vida,“ usmál se Bertie. „Ještě porcička tu přece zbyla. Vezmu si ji sám, když Ginger tak nesnáší hladovce. Ten kousek čokolády, co jsme měli v letadle, přece pořádnému chlapovi nestačí!“

„Jsi excelentní sobec,“ zavrčel zrzek a jal se obcházet ležení a dupat po všem, co se tam hýbalo.

„Tohle místo vypadá dobře,“ řekl Biggles a zapálil si. „A pokud nevíte proč, povím vám to. Prostě proto, že lepší nenajdeme!“

„Jednu chybu přece má,“ namítl Algy. „Chybí tu orientační bod, podle kterého bychom ho ze vzduchu našli. Nebo sis něčeho v okolí všiml?“

„Ne. Ten pekelný prales vypadá všude stejně. Musíme si prostě zapamatovat zvláštnosti řeky a břehů. Její šířka se mění a nějaký ten záhyb na břehu také najdeme. Nejjistější ovšem bude, když tu někdo z nás zůstane, a až uslyší motory, zapálí připravenou hranici. Pilota sem navede kouř.“

„Jen aby sem nenavedl někoho jiného,“ zavrčel zklamaný Ginger, ale jeho poznámka neuspěla. Ozval se jen Bertie, který ho vyzval, aby mu pomohl poklidit. Během deseti minut seděli nasycení muži opět spolu a zadumaný Biggles vylovil další cigaretu.

„Nejdřív si ještě jednou objasňeme, proč tu jsme,“ začal. „Víme to, ale neuškodí menší opakování. Přiletěli jsme si pro Anguse, kterého chceme dopravit domů. Náš první úkol je tedy zcela jasný, musíme ho najít! Když ho najdeme živého, bude možná velmi snadné posadit ho do letadla. Mohly by nás zdřít jen jeho malarické horečky. Pak bychom počkali, až mu bude líp. Složitější asi bude, dostat z doktora Angusovy peníze. Když se bude vzpírat a namlouvat nám, že Angus na ně nemá nárok, trochu s ním zatřepeme. Mne stál tenhle výlet slušné peníze a nerad bych se díval, jak muž jménem Liebgarten okrádá mého přítele. To jsou naše hlavní cíle, když všechno půjde dobře.“

„Nepůjde to dobře,“ řekl Algy.

„Taky si myslím. Můžeme mít potře už i proto, že s Angusem bude chtít odejít z osady někdo další. Britským občanům bychom to totiž měli umožnit! Vůbec nevím, co bychom udělali, kdyby se pro odchod rozhodli všichni osadníci. Slušný člověk by je tam nenechal, ale my bychom je asi prosili, aby zůstali kde jsou, protože nedokážeme zvládnout takové stěhování národů. Ale to asi moc předbíhám. Jdu si pro Anguse Mackaila, mám pro něj slabost, a vím, že vy byste ho také nenechali na holičkách. Ohledně ostatních by nám asi nezbylo, než sestavit zprávu, kterou bychom předali na vyslanectvích těch států, odkud ti lidé přišli.“

„Snad to neznamena, že chceš odvléci Liebgartena s sebou a pohnat ho před nějaký úřad?“ zamrkal Algy.

„Samozřejmě že ne!“ řekl Biggles. „Klidně mu řeknu do očí, co si o něm myslím. Je to špinavec a mizera. Mohu na něj spustit stejně jako domovnice na člověka, který jí zablátil schody, ale vím stejně dobře jako ty, že tím to končí. Budeme sice na návštěvě u lotra, ale budeme na jeho vlastním pozemku! Navíc v zemi, kde nemáme jiná práva, než každý jiný cizinec. Jestliže vznikne spor, budou v něm rozhodovat místní úřady. Nevím, ke komu se přikloní. Pokud Liebgarten ctí zákony, vyplňuje dotazníky a dokonce platí řádně daně, bude moc obtížné pohnout úředníky k zákroku.“

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie. „Ty myslíš, že mají dotazníky i pro farmaření v džungli? To je excelentní!“

„To nevím, a ani nechci vědět,“ ušklíbl se Biggles. „Docela rád bych však znal pohled úřadů na rajskou kolonii. Možná se na osadu dívají jako na přirozený a vysoce účelný způsob, jak civilizovat celé oblasti. Mohou už mít pro Liebgartena připravenou medaili za zásluhy! Oni by totiž měli nejlépe vědět, že je to práce jen pro nejdrsnější z otrlých. Doktor možná nebude muset vysvětlovat, že neobratní nemají co jíst, chybí jim peníze, a on že za ně nenese nejmenší odpovědnost. Vždyť já sám slyšel Lintona tvrdit, že věří jeho snaze vytvořit ráj! Jak si mohu být jist, že to náhodou není pravda?“

„Ještě schází, abys nám řekl, že někde u řeky lepí z hlíny pro svůj ráj nového Adama,“ zavrčel Algy. „Strašně přeháníš!“

„Máš pravdu, jsem si jist, že lže,“ uznal Biggles. „Ale vysvětli to úředníkovi! Poslouchej:“

„Ti ubožáci mohou odejít. Nikoho nenutím aby tu zůstával, poví Liebgarten. Ovšem! Mohou odejít, kdy chtějí! Řekne mi úředník a ukáže na dveře. Jděte a už mi nechoďte na oči! Bude po debatě a budeme tam, kde jsme začali. Ověřil jsem si ale, že v této džungli i v Africe pár podobných

civilizačních pokusů již proběhlo. Všechny skonaly katastrofou. To si však měl zjistit sám Liebgarten, než se do toho pustil! Buď to neudělal, nebo mu to bylo jedno. Zbývají dvě možnosti. Buď je potrhlý a blázní bývají vždy nebezpeční, nebo je to velký padouch. Jsem si jistý, že lže!“ obrátil se Biggles k Algy. „Proto usuzuji, že dobře ví co dělá, a že není blázen. Je to zločinec! Nemám však pochyb o tom, že naše vzájemná beseda bude zdvořilá, vlídná a civilizovaná!“

„Jak tomu mám rozumět?“ vzhlédl Ginger. „Chceš tím říci, že tam dojdeš, zaklepeš na dveře, a ukloníš se před tím chlapem?“

„Co jiného? Přece se tam nevkradu jako zloděj, vykrádající spíže nebo půdy s rozvěšeným prádlem. To nejde! Cožpak není pěkné přijít na návštěvu s lahví vína v ruce a otevřeným srdcem? Každý slušný hostitel tě pak uvítá s úsměvem. Navíc — nemáme nic než výpověď jediného muže, který již nikdy nic nedosvědčí! Víme přece, že všichni osadníci sem přišli z vlastní svobodné vůle. Liebgarten by před vyšetřovatelem prohlásil, že neužil proti nikomu násilí, a měl by pravdu! Vždyť to vypověděl i Linton! Stejně by se našli svědci, kteří by to popřeli. Doktor by se nám vysmál a věc by se k soudu ani nedostala!

Vidím to tak, že když doktor neužíval síly dřív, nepoužije ji ani proti nám. Kdybychom vtrhli do jeho domu jako trestný oddíl s namířenými zbraněmi, dopadli bychom špatně, nebo ještě hůř! Ve vězení by neskončil doktor, ale my. Všichni čtyři! Bude lepší si s ním pohovořit, přeptat se na zdraví a na výsledky jeho bohublé práce. Bude to nechutná kaše, ale nějak ji spolknou. Předvede-li mi nějaký veselý trik, ukážeme mu, že při každé hře je nutno počítat s protihráčem! Půjde se mnou Ginger. Bude mým strážcem a svědkem. Algy s Bertiem počkají zde, v záloze. Jak se sejdem, to dohodneme později. Liebgarten nesmí ani tušit, že máme letadlo, a kdyby se podívoval, jak jsme se k němu dostali, něco mu namluvím. Nebude ke škodě věci, když se zase jednou bude divit on!“

„Kdy chceš začít?“ zeptal se Algy.

„Hned teď,“ překvapil ho Biggles. „Ginger měl pravdu, když se mu tady nelíbilo, a proto také půjde se mnou. Nechci to odkládat. Čím dřív se podíváme doktorovi na jeho podivné zoubky, tím dřív si uděláme názor na celý případ. Bertie, ty se postaráš o tábořiště, jsi nejlepší hospodář. Algy poletí s námi dvěma vyhledat řeku Polito, která protéká kolem osady. Přistaneme někde pod údolím tak, abychom to neměli k Angusovi příliš daleko. Zbytek cesty už dojdeme po svých. Nejtěžší bude odhadnout za tmy alespoň přibližně vzdálenost od osady. Snad nám to vyjde.“

„Stejně letadlo uslyší,“ řekl Ginger. „A když ho nemají vidět, nezbyvá nám moc času. Ráno za světla by ho zahlédli.“

„Správně,“ kývl Biggles. „To riziko chci právě vyloučit. Linton sice mluvil o tom, že domorodci donášejí doktorovi zprávy o všem, co se v džungli šustne, ale s tím si neporadíme. Nemyslím si však, že by si Liebgarten hned spojil přelet letadla s někým nezvaným. Náš letoun není přece v Jižní Americe jediný. Ačkoli nad džunglí asi moc letadel nelétá, čas od času se tu jistě nějaké objeví. Ať už je to tak nebo jinak, jinou možnost stejně nemáme. Nehodlám sice podceňovat Liebgartenovu opatrnost, ale nepřichází v úvahu, abych se prodíral padesát nebo jen dvacet mil džunglí. Nikdo z nás by to patrně nepřežil!“

Biggles vstal, zamířil k letadlu a ostatní ho dost neochotně následovali.

„Napovídal jsem vám toho už víc než dost. Pohněte se!“

„Neměl bych na místě přistání raději počkat, až se vrátíte?“ zeptal se starostlivý Algy.

„Co je to za nápad?“

„Jak se dostanete zpátky?“

„Nebudeme zas tolik spěchat. Když se o nás tak bojíš, počkáš na místě, řekneme dvě hodiny. Když se neukážeme, odstartuješ a poletíš k Bertiemu. Bude mu tady velice smutno! Ráno, pokud možno hned za svítání, se pro nás vrátíte. Oba dva! Místo snad najdeš. Kdybychom tam nebyli, jeden z vás se rozhlédne po okolí, ale druhý se nesmí od letadla ani hnout!“

„Skvělé,“ řekl Algy. „Když tam nebudete, co dál?“

„Pozítří to zopakujete!“ zavrčel Biggles. Vylovil z Gingerovy tajné schránky pistole a pár plných zásobníků a rozdělil je. Dejte na ty hračky pozor, nikdo je nemusí vidět!“

Když Navigátor zatížila váha tří mužů, trup se lehce zhoupl. Na břehu osaměl Bertie. Vzal do ruky monokl a začal ho leštit. Nebyl moc spokojen Bigglesovým rozhodnutím, ale úlohu prvního

muže v záloze hrál již vícekrát, a smířil se s ní.

Motory amfibie ožily, letoun se pohnul a voda za kýlem stroje se zpěnila. Navigátor nabral rychlost, odlepil se od hladiny, mírně se zakolébal ve vzduchu. Poslední etapa letu za Angusem začala.

KAPITOLA TŘETÍ

RAJSKÉ ÚDOLÍ

Biggles odhadl dobu letu na předpokládané místo poblíž Rajského údolí asi na hodinu. Vycházel z údajů, které znal od Lintona, z map, které dlouho studoval, a ovšem také z toho, že Algy nepoplete říční toky, nad kterými za noci poletí. Teď byli v situaci, kdy Algy civěl beze slova dolů a zoufale se šklebil. Jeho pochybnosti o Lintonových údajích byly víc než na místě. Vždyť sám informátor, ubožák Linton, přiznával, že si není cestou zcela jistý. Mluvil o tom, že přešel asi padesát mil pěšky džunglí, když před tím plul asi dva dny po proudu na kánoi.

Nemohl vědět, jak rychle nesl loďku říční proucí, a nedokázal by vysvětlit ani to, jak odhadl oněch padesát mil putování pralesem. Biggles se ho na to v nemocnici ani neptal.

„Jediné spolehlivé vodítko máme v řece Polito,“ řekl Biggles, když už asi deset minut letěli nocí k západu. „Patří k důležitým přítokům Páraná a podle mapy teče téměř přesně od severu k jihu. Jiná taková řeka na mapách není. Drž kurz k západu. Přetneme ji. Je to jasné?“

„Tak se podívej!“ ukázal Algy dolů, kde hustý prales prořezávala úzká vodní stuha směřující od severu k jihu. „Říkal jsi spolehlivé vodítko? Snad jsme se přece jen měli držet toku Páraná!“

„Nějaký větší potok,“ zavrčel Biggles. „Hromská tma. Šťěstí, že svítí měsíc. Vysvětlili jsme si přece, že letět k soutoku Polita s Páraná, by nám trvalo a půl hodiny déle!“

„Kdybychom měli aspoň silnou baterku,“ pokusil se o žert zrzek, ale okřikl ho. Oba starší piloti věděli, že letí do neznáma, kde se nemohou spoléhat ani na své dlouholeté zkušenosti. Pokračovali, civěli dolů na nekonečnou tmavou zeleň džungle, a jejich nejistota se stupňovala.

„Ani netuším, co je pod námi za stát,“ tiše žbrblal ukřivděný Ginger, sedící vzadu v kabině. „Třebas jsme zrovna teď přeletěli hranici Argentiny a já to nevím! Je to šílené, potrhle a absurdní! Jak já bych si rád popovídal s přísným celníkem...“

Dva muži vpředu sice jeho samomluvě nerozuměli, doléhalo k nim jen jakési nespokojené vrčení, ale Algy věděl oč jde. Otočil se dozadu. „Drž zobák, zrzku,“ řekl.

Po pětadvaceti minutách se pod nimi vpředu zjevila široká stuha vodnaté řeky. Šířkou měla k Páraná daleko, ale v Anglii, v jejich rodné zemi, by patrně patřila mezi významnější toky, a byla by v každé učebnici. Bigglesovi se ulevilo. Jeho časový odhad vyšel.

„Polito!“ řekl. „Mapa nelhala a doba letu odpovídá. Pokud se ve svém odhadu nezmýlil ani Linton, měli bychom být jižně od osady. Jenomže se mohl splést o deset či dvacet mil. Svrbí mě dlaně, že se nezmýlil, a dám na něj. Otoč to k severu, Algy!“

Poslušný pilot udělal, co se mu řeklo, a brzy zjistil, že odhad, či věštba, kterou Biggles vyslovil, byla správná. Sám věstec žasl, jak je jasnozřivý. Neletěli ani deset minut a charakter neporušené džungle pod letounem se změnil.

„Vidím nějaké průseky!“ oznámil Ginger, jehož zrak byl nejenom nejmladší, ale i nejlépe pronikal šerem. „To není obyčejný prales. Je to výsledek lidské práce. Jen mi vadí, že nevidím kopce!“

Algy i Biggles přitiskli nosy kplexisklu.

Údolí prostírající se dole skutečně nebylo údolím, jak ho zná devadesát devět lidí ze sta. Šlo spíše o mírnou proláklinu, dosti širokou, a při pohledu z letadla sotva rozeznatelnou i za dne. Kopce chyběly, o horách ani nemluvě. Muži v letounu však poznali, že prales dole je vykácen, a na mýtinách byly z výšky vidět stopy lidské práce. Patrně to byly řádky žlutnoucí kukuřice. Prvním, kdo je rozeznal, byl opět Ginger, a ten si také všiml obrysů domků rozestých porůznu a jednoho rozlehlého stavení, stojícího stranou, v obdélníku poblíž reky. Široký pás Polita, který se třeptil ve svitu měsíce, byl široko daleko jediným jasně rozlišitelným jevem na zemi. Temný obdélník kolem stavení byla zahrada. Liebgartenův ráj byl jediným kultivovaným místem v okolí. Byli na místě.

„Jsme tady,“ řekl vzrušeně Ginger.

„Vidím,“ ozvalo se. „Obrat' to, Algy, budeme přistávat.“

Navigátor vykroužil velký oblouk, vrátil se nad řeku a stále při tom klesal. Oba muži na sedačkách hleděli upřeně dolů a hledali vhodné místo pro přistání. Objevili jich několik, nebo se jim to alespoň ze vzduchu zdálo, vybrat nejvhodnější však nebylo snadné.

Letěli asi dvě stě stop nad vrcholky stromů nad břehem. Biggles stále rozvažoval, kde vodní proud či mělčina nezpůsobí letadlu při přistání potíže. Polito byla široká řeka, ale k Páraná měla daleko. Až později pochopili, jaké záludnosti dokáže letcům připravit.

„Zkus to tady,“ řekl konečně Biggles. „Když to pokaziš a půjdeme ke dnu, budeme to mít blízko ke břehu. Třeba se všichni neutopíme.“

„Skvělý velitel,“ zavrčel Algy a ubral plyn. „Jdu na to a pevně věřím, že prvním utopencem budeš ty!“

Stroj dosedl a jedinou překážkou byl jakýsi kmen plovoucí před nimi na hladině. Algy ho zahlédl na poslední chvíli a Biggles varovně vykřikl. Ve zlomku vteřiny kmen ožil a zmizel pod vodou...

„Aligátor,“ vyjekl Algy.

„Skvělé,“ vydechl Biggles. „Ještě se nikomu nepovedlo přistát na krokodýlím hřbetě. Moc nechybělo a byl bys první.“

„Takové štěstí rád přenechám jiným,“ zavrčel Algy. „Ale sláva obojživelníkům. Plout tam kláda, měli bychom v letadle díru.“

„Jak vylezete na břeh?“ ozval se zezadu Ginger. „Já nikam neplavu a pěšky taky nejdu!“

„Zamiř k pravému břehu!“ rozhodl Biggles. „Kdyby se ti nepovedlo dostat se až k němu, Ginger tam doplave s lanem v zubech!“

Algymu se to líbilo a o minutu později se příčí Navigátora lehce opřela o vysoký břeh zarostlý kapradinami. Motory předly a stroj se mírně pohupoval v malé zátoce.

„Dobrá práce,“ uznal Biggles. „Těžko by to někdo svedl líp! Jsme tu dobře ukryti a navíc jsi zachránil zrzkovi život! Jsi umělec a kamarád, Algy. Jak odhaduji, jsme asi tři míle od osady, nejbližší domek bude ještě blíž!“

„Půjdeme tam nejkratší cestou?“ projevila zájem Ginger.

„Ne. Nerad bych šel po břehu, mohli bychom narazit na indiány. Jako bych je z té vody cítil. Nejsou to žádní holoubci a nelíbilo by se mi, kdyby nás k doktorovi přivedla jejich eskorta.“

Rozhlédl se kolem a chvíli naslouchal. Neslyšel nic než šumění proudu, vrískání opic a ptačí pokřik.

„Na břeh!“ zavelel a vyskočil jako první. Ginger ho následoval.

„Brzy se uvidíme,“ mávl na Algyho. „Vrátíme se sem tak brzy, jak to půjde, ale neodhadnu kdy. Přileť s Bertiem a pokud tu nebudeme, nevyvádějte žádné hlouposti. Když nás nenajdete večer, ukažte se následující ráno. Hned za svítání. Teď ještě čekej!“

Přeběhl na vyvýšeninu táhnoucí se při řece, nahoře se zastavil a rozhlédl se. S úšklebkem se obrátil ke břehu. Ginger bez jediného slova pochopil, že Biggles našel, co hledal.

„Je tam stezka?“

„Je, ale jak jsem řekl, nelíbí se mi. Je široká, ušlapaná, a to znamená, že tam chodí zástupy. Je to jako městský chodník! Jestli tu chceme nechat letadlo, musíme ho dobře uklidit. Je sice možné, že jde o stezku, kudy chodí zvěř k vodě, ale na to spoléhat nebudeme.“

„Zvěř?“ řekl Ginger. „Tady je jen dvounohá zvěř!“

„Algy!“ křikl Biggles. „Je tu příliš mnoho stop. Převež letadlo k druhému břehu a dej si záležet, aby bylo co nejlépe schováno. Mohl by se tu objevit nějaký zvědavce. Čekej na nás, ale ne déle, než dvě hodiny!“

Algy mávl na znamení, že rozuměl, obrátil se k řídicímu panelu, a Navigátor se pomalu rozběhl po vlnách k druhému břehu. Biggles se obrátil ke Gingerovi.

„Vyrazíme,“ řekl.

„Jasně. Co uděláme, když potkáme výpravu domorodých výletníků?“ zeptal se Ginger. „Budeme střilet?“

„Nevěděl jsem, že čteš kovbojky. Měl jsem tě za mírumilovného člověka,“ usmál se Biggles. „Pistoli měj u ruky, ale dej indiánům šanci. Nehledáme potíže a přestřelku, hledáme Anguse. Když na indiány narazíme, popovídám si s nimi.“

„Jak se chceš domluvit s otrávenými šipkami?“

„Jsou to lidé a určitě se umí vyjádřit i jinak,“ řekl Biggles. Pohlédl na hodinky a změnil téma. „Je půl jedenácté. Myslím, že se přece jen dáme tou pěšinou. Jdeme.“

Ušli sotva dvě stě yardů a Bigglesův „vydupaný chodník“ skončil. Džunglí pokračovalo dál jen něco jako náznak pěšinky, o prošlapané cestě se již vůbec nedalo mluvit.

„Nemyslím, že by tu chodily zástupy,“ ozval se zrzek. „Asi ses na břehu zmýlil.“

„Možné to je, ale v pralese stačí dva týdny a nová zeleň pohltí stopy po cestující veřejnosti. Mohl bych tě uklidnit tím, že tu nikdo delší čas nešel, jenže zrovna v tom bych se mýlil, a tebe oklamal. Nevšiml sis těch otisků bosých nohou? Otoč se!“ vyzval Biggles zrzka. „Na tom vlhkém místě! Vidíš? Tudy nosí domorodci zprávy Liebgartenovi a šel by tudy i uprchlík z osady, kdyby měl šílený nápad prchat z ní k severu. Málokoho by napadlo prodírat se středem džungle!“

„Ty stopy vidím,“ přiznal Ginger. „Promiň. Jsem trouba.“

Šli dál, mlčeli, a nyní už i Ginger objevoval otisky na cestě a napjatě poslouchal hlasy okolní džungle. Vysilující postup to nebyl, ale procházka Hyde parkem také ne. Místy se bořili do bláta, občas obcházeli padlé velikány a klouzali po jakémsi podivném slizu, a někde cestu přehradil porost, do něhož se jim nechtělo. Prales kolem stále houstl a vládlo tu ovzduší finské sauny. Ráj do něhož vstoupili, byl královstvím zpocených. Z Bigglese i Gingera pot jenom lil.

Stezka, či co to vlastně bylo, je zavedla zpět k řece. Její voda tu byla tmavě hnědá, připomínala čerstvě uvařenou kávu, ale páchla docela jinak. Poutníky obklopile stromy a keře, až se jim zdálo, že se prodírají tunelem z neprostupných stěn lián a z chaoticky propletených kmenů a větví překypujících šťavnatou zelení. Do té říše rostlin jakoby nemohl proniknout jiný druh života, neboť by ho šilící zeleň zadusila.

Byl to omyl a Biggles to měl poznat vzápětí. Zastavil ho ptačí skřek. Rozhlédl se. Stál pod kostrou odumřelých stromových kmenů a kořenů a když se podíval vzhůru, objevil tam hnízdo, kde právě volavka polykala rybu ulovenou v řece. Život tu byl. Ginger sledoval jeho pohled a s varovným výkřikem uskočil. Měl dojem, že na ně útočí had, ale mýlil se. Byl to jen zcela nevinný stromový lenochod pomalu se pohybující z větve na větev. V pralese žilo všechno. Rostliny, ptáci, savci i hmyz. Nad hladinou řeky náhle zavřil obrovský roj pestrých motýlů a v těžce chvíli se nad nimi rozezněl drsný pokřik velkých papoušků. Poplašený Ginger sáhl po pistoli a stáhl z ní ruku, až když si ho Biggles ostře změřil pohledem. Indiány nepotkali, ani když vycházelo slunce.

Asi po dvou mílech cesty před nimi začalo svítat, džungle se rozestupovala, a cesta je zavedla na malý pahorek Prales končil a měli před sebou otevřenou pláň, savanu pokrytou štěpní trávou, sahající jim až do pasu. Tu a tam z ní vyrůstal suchomilný keř či osamělý kaktus. Jejich stezka pokračovala dál středem planiny a konečně se mohli trochu rozhlédnout. Vlevo před sebou viděli první náznak práce osadníků, opuštěná pole.

„Ráj!“ řekl Biggles. „Jen anděly ještě nevidím.“

„To si počkáme,“ zavrčel zrzek.

Než se dostali k prvnímu důkazu lidské přítomnosti, urazili další míli. Před nimi stála polorozbořená chatrč, dávno opuštěná lidmi.

O zničení domku se postarala sama příroda. Džungle vnikla do chaty zevnitř a prorostla vetřchou střechou. Byl to žalostný obrázek. Pokračovali však dále.

O tři sta yardů dál zahlédli další stavení. Ani to nepatřilo na výstavu venkovské architektury, ale proti první chatě vyhlíželo lépe. Střecha se nehroutila a Biggles si všiml obláčku kouře, stoupajícího nad domkem. Někdo tam bydlel, což dokazovala i zčernalá plocha vypálené trávy před zápražím.

Potom uviděli člověka. Nahrbený muž s rýčem v ruce tam kypřil hlínu na malém čtvercovém poličku. Pracoval pomalu a s námahou, až se zdálo, že vydává poslední síly. Pohyboval se jako automat a nebylo divu. Slunce sálalo, vzduch se tetelil horkem, a oba muži, kteří cestou nijak nespěchali, byli mokří potem.

Muž byl tak zabrán do práce, že si jich nevšiml, ani když se zastavili za jeho zády. Na hlavě měl slamák s širokou střechou, jeho potřhané kalhoty se dole třepily a rozedraná košile vypadala jako hadr, mnohokrát použitý k vytření podlahy. Nedalo se poznat, z jakého kouta světa sem přišel a Ginger v první chvíli ani nepoznal, zda je to běloch.

Biggles pozdravil.

Muž si pomalu narovnal záda, obrátil se k nim, ale v jeho ztuhlé tváři se neobjevil ani náznak oživení. Hleděl na příchozí tupýma a bezvýraznýma očima vysíleného zvířete.

Biggles pozdravil podruhé.

„Jak se daří?“ přidal běžnou anglickou frázi a ihned si uvědomil, jak přitrouble musí ta větička zaznít upachtěnému muži.

Fráze však překvapivě zabrala a výraz jeho tváře ožil.

„Angličané?“ vyhrkl. „Kde jste se tu vzali?“

„Právě jsme dorazili,“ řekl Biggles. „Divný kus země, co?“

„Kápl jste na to,“ zašklebil se muž a otřel si obličej špinavým hadrem, který se mu zjevil v ruce. „Ať vám pomáhá Bůh.“

Biggles se sklonil, vzal do dlaně hrudku červené, vápnité půdy, rozemnul ji, odhodil, a oprášil si ruce. Pak pohlédl na prohnutý a otupený rýč.

„Vám také,“ řekl. „O co se to tu pokoušíte?“

„Vy jste to nepoznal?“

„Ne. Proto se ptám.“

„Když to chcete vážně vědět, tak tedy pracuji na poli,“ odvětil muž a jeho hlas se zaostřil. „Nějak se tu žít musíme. Však si to zkusíte sám!“

Biggles zavrtěl hlavou. „Odpusťte, ale to bych nedokázal,“ řekl. „Povězte mi, prosím, jak se jmenujete.“

„Clarke. Poddůstojník královského námořnictva Joe Clarke. Když mě poslali z vojny domů, nenapadlo mě nic lepšího, než se vydat z Anglie a zkusit štěstí v téhle pekelné díře.“

„Mohu tomu rozumět tak, že máte ráje plné zuby?“

„Kdo by neměl, člověče.“

„Asi nikdo, to uznávám. Ale, když se vám tu nelíbí, proč jako starý námořník nezvednete kotvu?“

„Na to přijdete sám,“ zavrčel Clarke. „Ani vám to nebude dlouho trvat!“

„Už nás napadlo, že to nebude samo sebou,“ řekl Biggles, pohlédl na zrzka, otevřel cigaretové pouzdro a natáhl ruku ke Clarkovi.

„Kouříte?“

Bývalý námořník vykulil oči na vzorně vyrovnanou řadu cigaret a vydechl. „No ne? Tuhle značku jsem už neviděl pěknou řádku let!“

Biggles cvakl zapalovačem a připálil mu.

„Jak jste tu dlouho, Joe?“ zeptal se.

„Tři roky.“

„Potkal jste tu chlapíka jménem Linton?“

„Linton?“ Muž zvedl zrak k obloze a postrčil si slamák do čela. Chvilí vzpomínal a pak pohlédl na Bigglese. „Myslím, že ano, ale docela jistý si nejsem. Osadou prošlo tolik lidí, že si všechny ani nemohu pamatovat. Linton, ano. Tmavovlasý a dobře stavěný chlapík. Dlouho tu nepobyl.“

„To byl on.“

„Pokud si ale dobře vzpomínám...“ Joe se odmlčel a stiskl rty.

„Povězte to.“

„Dostali ho Golliwogové. Tehdy se o tom dost mluvilo, i když se to také mohlo seběhnout jinak.“

„Golliwogové? Kdo je to?“

„Ti malí špinaví ďáblové z džungle. Indiáni.“

„To je zlé,“ zachmuřil se Biggles. „A poslyšte, ten Linton sem přišel společně s přítelem.“

Jmenuje se Angus Mackail. Říká vám to něco?“

„Angus? Samozřejmě,“ řekl bez váhání Joe. „Znám ho, i když se moc často nevidíme. Poslední dobou mě až moc pronásledovaly horečky a žijeme v téhle barabizně dost daleko od ostatních. My na nějaké návštěvy neměli náladu.“

„My? Co tím myslíte?“

„Já se svojí ženou.“

Biggles nevěřicně ukázal na chatrný domek.

„Tady?“ řekl. „Tam uvnitř je vaše paní?“

„Je to tak,“ trhl rameny Joe Clarke. „Snad mi Bůh odpustí, že jsem ji sem přivedl.“

„Nenapadlo mě to,“ řekl omluvně Biggles. „Jen ještě jednu otázku na Mackaila: jste si jistý, zda ještě žije?“

„To nejsem. Tady zemře člověk rychleji, než stačíte mrknout. Ale Mackail posledně nevypadal na umření. Má chalupu přesně na opačném konci osady a je to tam maličko lepší než tady.“

„Jak je to daleko?“

„Asi dvě míle.“

„Kapitán, který velí tomu vašemu rolnickému zázraku, se jmenuje Liebgarten?“

„Velmi správně.“

„Kdepak stojí jeho velitelský můstek?“

„Mluvíte, jakoby jste si od něj chtěl půjčit kormidlo,“ řekl Joe Clarke a poprvé se usmál. „Ten chlap má pěkný dům zhruba uprostřed údolí. Stojí blízko řeky a až ho uvidíte, bude se vám líbit. Jenže dřív uvidí Liebgarten vás!“

„Určitě si nás všimne, než odejdeme!“ prohlásil Biggles. „A budu moc rád, když si nás zapamatuje!“

„Nevím, nevím,“ řekl Clarke, a pak se usmál podruhé. „Připluli jste sem svou lodí?“

„Znáte nějaký jiný způsob?“ odpověděl Biggles otázkou a vyfoukl obláček kouře. „Ale máte pravdu. Ta loď by nemusela být naše. Vždyť Liebgarten má také jednu.“

„Jsou to ohavné necky,“ zavrčel Joe, „ale závidím mu je. Co tady vlastně hodláte podnikat?“

„Hlavně jsme přišli vyhledat a odvést Mackaila. Je to náš starý kamarád,“ řekl Biggles a podíval se Clarkemu zpřímá do tváře. „Byl bych vám vděčný, kdybyste o nás s nikým nemluvil!“

„S kým? S Liebgartenem? S Golliwoggy? To určitě!“

„Tak dobře, poslouchejte mě!“ rozhodl se náhle Biggles. „Tihle Golliwogové Lintona nedostali. Unikl jim. Nakonec sice útrapy cesty dlouho nepřežil, ale dostal se až do Londýna. Než zemřel, vyprávěl mi o zdejších zoufalých poměrech a také o lidech, kteří sem přijeli hospodařit a teď tu umírají.“

Joe upustil rýč a narovnal se v ramenou. Oči se mu rozšířily. „Na tuhle novinu čekám sto let, pane!“ téměř vykřikl. „Nebesa! Tolik lidí odtud prchalo, všichni skončili v řece nebo v džungli, a jemu se to přece jen povedlo? Bůh s vámi, ale buďte opatrní. Nebude ani trochu lehké odtud zmizet.“

„Kdo nás zastaví?“

„Liebgarten a jeho banda.“

„To se mi nezdá,“ usmál se Biggles. „Pokud jsem slyšel, tak ten pán nikdy nesahá k násilí.“

„Ještě nikdy to nepotřeboval. Povím to možná docela hloupě, ale zatím dokázal zničit každého po dobrém.“

„Nejspíš teď narazí, Joe. Po dobrém i po zlém. Jestli jsem vám však dobře rozuměl, budete šťasten, až odtud vypadnete.“

„Měl jsem osady plné zuby týden po příjezdu!“ zavrčel Clarke.

„Zbyly vám nějaké peníze?“

„Ani cent!“

„A kolik jste si sem přivezl?“

„Přesně pět set dvacet. Nějaké výslužné od námořníků a žena něco ušetřila, když jsem sloužil na moři.“

„Něco s tím uděláme,“ kývl Biggles. „Šetřete víc silami, nejste v nejlepší formě. Brzy se

uvidíme, ale nejdřív si pohovořím s tím sladkým Liebgartenem.“

„Buďte opatrní, aby si on nakonec nepohovořil s vámi. Myslím to zcela vážně. Ten padouch Hitler si s touhle zubatou krysou mohl klidně podat ruku!“

„Proč Hitler? Myslíte, že Liebgarten je Němec?“

„Nikdo z nás to neví, ale já bych na to vsadil. Bude to jeden z těch nacistů, co byli schopni si vymínit, že když padnou, dostanou na hrob hákový kříž.“

„Rozumíme si,“ kývl Biggles. „Vezměte si pár cigaret. A jak jsem řekl, uvidíme se brzy.“ Vybral polovinu cigaret z pouzdra a vložil je Clarkovi do dlaně. „Hodně zdaru.“

„Zlomte vaz,“ usmál se Joe a mávl na pozdrav.

Vykročili naznačeným směrem a ani se neseznámili s Clarkovou ženou.

„Podle všeho je jasné, že Linton nepřeháněl,“ řekl Ginger, když měli domek za zády. „Clarke potvrdzoval každou větou to, co ti ten umírající chudák vyprávěl v nemocnici. Ale plete mne Liebgarten. Jako Němec je tu ve vyhnanství a láká za sebou další lidi, kteří by ve vyhnanství nemuseli být. On je tu dokonce drží. Možná bych rozuměl tomu, kdyby to dělal rok nebo dva, dokud by z nich nevysál jejich peníze. Jenže tohle vypadá, jakoby tu hodlal prožít celý život. Je to divné.“

Ohlédl se ke Clarkově domku. Joe zmizel uvnitř, jeho manželka se neukázala, ale mohl zaslechnout, jak ti dva uvnitř vzrušeně mluví. Pohled na ubohé stavení přiměl Gingera, aby otočil hlavu dopředu a zrychlil krok.

Jak se blížili ke středu údolí, cesta se rozšiřovala. Nestala se z ní úhledná silnice, ale už dávno to nebyla pěšinka v džungli, ale docela široká cesta. Také okolní pozemky a domky se změnily. Ani jeden nebyl pěkný, ale zdálo se, že v některých se dá skromně žít. Chudoba a bída však vládla všude. Na pozemcích pracovali lidé a a smutný byl hlavně pohled na malé děti, které se dřely na polích, bez ohledu na vedro a sluneční žár.

Náhle se kolem Bigglese a zrzka zarojila štěbetavá skupina tří dětí, které opustily pole. Všechny byly oděny v hadrech, vypadaly podvyživené, a měly podivně zažloutlou pleť, jako všichni, kdo trpí malárií. Nedalo se jim rozumět, mluvily asi italsky.

„Je mi zle, když tu drobtinu vidím,“ zavrčel Biggles. „Tohle má být Rajské údolí? Pokud šlo o drsné dospělé chlapy, asi bych uznal, že si ledacos zavinili sami. Chamtivostí a lakotou nebo hloupostí. Ale tahle děcka? Můj pohled na doktora se opět změnil! Kdyby aspoň nazval údolí jinak!“

Když děti poznaly, že s dvěma cizinci není řeč a že cukrovinky asi nedostanou, vrátily se ke své práci. Biggles se zrzkem šli dál a vlevo od cesty objevili dva dlouhé sruby. Ty domy připomínaly spíš armádní zařízení než obydlí rolníků, ale i na okolních polích se pohybovali lidé s motykami a rýči, a kolem nich se zvedal rudý prach. Jakýsi muž oděný do bílého, přerušil hovor s chlapcem, který mu asi vysvětloval něco nesmíme důležitého, živě gestikuloval, a zápasil přitom s mezkem, který se divoce vzpouzel.

„Tohle nebude doktor Liebgarten,“ zavrčel Biggles.

„Ne! Je tu moc prachu a horko,“ ušklíbl se Ginger.

„Mohl by tu však být Angus.“

„Možná. Nechceš si to však raději promyslet?“

„Co? Co si mám promyslet?“

„Jdeme za Liebgartenem,“ řekl zrzek „Kdyby tu náhodou byl, měl bys přesně vědět, co mu řekneš.“

„To je ta nejmenší potíž,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Až toho lotra uvidím, budu se muset hodně krotit!“

„Co mu povíš? Nezapomeň, že má osobní strážce.“

„Dobře, žes to připomněl,“ zasmál se Biggles. „Právě jsem myslel na to, jak je skvělé, když mou bezpečnost chráníš právě ty!“

Vykročili.

V následující chvíli se bíle oblečený muž pohnul a zastoupil jim cestu. Nemýlili se, nemohl to být doktor. Byl to černoš, patrně dozorce. Když chlapec s mezkem spatřil dospělé muže, sám

vyklidil pole a nechal zvíře na místě. Z povzdálí pak skupinu pozoroval.

Černoch zvedl paži a zastoupil jim cestu. V druhé ruce držel jezdecký bičik.

„Co tu chcete?“ vyjekl a vysunul bradu, jakoby si koledoval o spodní hák.

„Po tom vám nic není,“ řekl Biggles, „ale když už jste tak zvědavý, povím vám to. Hledáme tu přítele!“

„Někoho z těchto, eé?“ hodil černý muž hlavou k rolníkům.

„Nezdá se, že by byl mezi nimi.“

Černoch se nepohnul.

„Řekl jsem vám, že někoho hledáme!“ zostřil hlas Biggles. „Máte snad námitky?“

V dozorcově tváři se zjevil zmatek a pak záblesk pochopení. „Eé, to jako hledáte pana doktora? Už jste s ním mluvili?“

„Ještě ne, člověče. Moc se ptáte. Tu radost si dopřeji, až najdu člověka, o kterém vím, že se sem zatoulal.“

„Eé,“ řekl duchaplně muž. „Kdo je to?“

„Jmenuje se Mackail, Angus Mackail.“

„Ten tady není.“

„Snad si nemyslíte, že mi taková odpověď stačí!“ zavrčel Biggles a odstrčil černocho stranou. Přiložil si dlaně k ústům a zavolal: „Angusi! jsi tady? Angusi!“

Muži pracující na polích se narovnali a zvědavě se zahleděli na rušitele klidu. Biggles i Ginger dostali příležitost podívat se na ně, i když na větší vzdálenost, než by si přáli. Anguse Mackaila neviděli, ale užasle civěli na vzorek zdejších obyvatel. Ti lidé byli vyzábblí a zubožení buď hladem nebo malárií, nejspíše však obojím. Jeden

jako druhý byl špinavý, neučesaný a neholený a všichni byli oblečení v hadrech. Prach, který jim pokrýval ruce i tváře nedokázal zamaskovat žlutavý nádech pleti, příznak malárie. Dřina na polích a nedostatek jídla je změnil v chodící mrtvolky a nedal se určit ani jejich věk. Byli to lidé podobní těm, které našli ustrnulí vojáci vítězných velmocí v koncentračních táborech nacistů.

„Asi bych Anguse ani nepoznal,“ vyhrkl otřesený Ginger, jenž si právě teď definitivně ujasnil smysl jejich „prázdnin“, o kterém poněkud pochyboval.

„Angus tu není,“ řekl Biggles a pak znovu zvedl hlas: „Jsou mezi vámi nějakí Angličané?“

Zvedly se dvě ruce.

„Chcete tu zůstat?“

„Vypadáme snad na to?“ odpověděl chraplavě jeden z mužů.

„Je to jasné,“ křikl Biggles a výrazně zakýval hlavou. „Děkuji. Víم všechno, co jsem potřeboval vědět. Vrátime se sem.“

Obrátil se k černochovi se zlým úsměvem v obličeji a hrozivým výrazem v očích. Ten mlčel, nakrčil čelo, a ukázal jednoznačným gestem ke stromům na obzoru. Pak se posadil na mezka a zamířil tam.

„Myslel jsem, že si s ním něco začneš,“ ozval se zrzek, který se za mužem díval.

„Proč? To je ten poslední v řadě. Pryč z téhle díry! Jdeme za ním. Vsadím košili, že vím kam jede.“

„Kam myslíš?“

„Jde si pro radu,“ ušklíbl se Biggles. „Hádej ke komu? Ty věříš, že tu mají nějakou informační kancelář?“

„K doktorovi?“

„Jsi chytrý hoch,“ pochválil ho Biggles. „Jinak by tě nenapadlo, že místní starosta, soudce i král se jmenuje Liebgarten?“

KAPITOLA ČTVRTÁ

PODIVNÉ SETKÁNÍ

Biggles s Gingerem nespěchali a měli ještě souvislý pás stromů a zeleně kus cesty před sebou,

když ze stínu vystoupili na planinu dva muži v bílém. Černoch vedl mezka za uzdu a vedle něj důstojně kráčel člověk s tropickou přilbou na hlavě. Živě rozmlouvali.

„Tu košili jsem vyhrál,“ řekl Biggles. „Jeho veličenstvo doktor se blží. Nebo mi ještě nevěříš?“

„Já nevsadil nic,“ zasmál se zrzek. „Myslím ale, že by ses pořád neměl tak chlubit! Co přijde teď?“

„Za chvíli se setkáme s doktorem,“ řekl bez rozmyšlení Biggles. „Ale ten černý chlapec sedne na mezka a vydá se jinam.“

Sotva domluvil, vyskočil dozorce do sedla a pobídl zvíře. Zamířil podél pásu stromů směrem, o němž Ginger předpokládal, že vede souběžně s řekou.

„No ne? Jak jsi to uhodl?“

„Napadlo mne, že dostane nějaký úkol. Nevím jaký, ale zajisté má souvislost s námi. Podívej jak si vykračuje pan Liebgarten!“

„Jako velký pán,“ řekl Ginger. „A ty se zase ohlédni, co jeho příchod vyvolal na polích.“

Muži pracující blíže k nim se pustili clo díla s mnohem větší snahou než dosud a zvědavci, které vylákala neobvyklá návštěva, a postávali ve stínu stavení, rychle mizeli uvnitř. Ze scény se ztratily i děti.

„Má respekt a je tu pořádek,“ zavrčel Biggles.

„Jak mohou takhle skákat, sotva ho zahlédnou? Proč se, k čertu, raději neseberou, neobstoupí ho s těmi motyčkami, a nepoví mu své? Proč to neudělají? Vždyť se podívej jak točí hůlkou! To v ní má schovaný samopal?“

„Linton řekl, že Liebgarten každého zkrotí vlídností. Rukou laskavou, ale pevnou. Silou ducha.“

„Nechápu, jak si je mohl tak ochočit,“ žasl zrzek. „Kdyby jim ukázal kostku cukru, tak asi zapanáčkují!“

„Taky mi to není jasné. Když útlak trvá déle, obvykle se pár lidí vzbouří. Tady ne. Ten chlap má v sobě něco zvláštního!“

„To mluvíš o Goebbelsově propagandě nebo o masové hypnóze?“

„Nevím. Propaganda musí působit dlouhý čas a statím o hypnóze nevěřím,“ řekl zamyšleně Biggles. „I kdybych je však bral vážně, připouští se v nich, že na silné osobnosti hypnóza nezapere, nebo je ovlivní jen nakrátko. Vlastně nevím. Spojení obou vlivů by mohlo prostší lidi zbavit vůle. Někteří moderní diktátoři by mi v tom možná dokázali poradit.“

„Chceš mi namluvit, že všichni tihle lidé jsou mdlého rozumu?“ namítl Ginger. „To je hloupost. Co Angus? Také prostáček?“

„Nerozumíš mi. Ti lidé sem přijeli pracovat a jen těžko by se toho odvážil člověk mdlého rozumu! Stalo se to až zde. Prales plný nebezpečí, vedro, nemoci, rychle mizející peníze, a potom nouze a hlad. To všechno během pár měsíců! Občas někdo zemřel. Myslím si, že sem přijeli odvážní, bojovní a houževnatí lidé. Nechtěli si dlouho připustit, že podmínky jsou silnější než oni. Liebgarten začal s propagandou hned jak přijeli. Podporoval jejich zoufalou snahu, sliboval obrát k lepšímu, povzbuzoval je. Ačkoli pro ně ani nehnul prstem a dokonce jim bránil v odchodu, dělal to s omluvným úsměvem. Chápeš to? Stále jim slibuje úspěch! Podvádí je i teď!“

„Povíš mu to hned?“

„To rozhodně ne. Později.“

Člověk, o kterém hovořili byl už blízko a Ginger sledoval jeho velkopanský způsob chůze s odporem, ale i se zájmem. Linton popsal doktora skvěle a Biggles to přetlumočil dokonale. Byl to vysoký muž kolem šedesátky. Na atletickém těle, kterým se patrně honosil v mládí, se projevoval věk. Tvář se zaoblila a postava zakulatila, rajske údolí na něm zanechalo přesně opačné stopy než na ostatních osadnících. Asi si sám dokázal vypěstovat víc fazolí a kukuřice než ostatní. Uměl se i obléknout. Uvítali by ho v mnohém hollywoodském filmu z prostředí společenské smetánky. Byl celý v bílém, měl bílé boty a rukavice.

„Nevypadá jako lotr,“ špitl zrzek.

„Lotři nestojí o reklamu,“ zamumlal tiše Biggles, zastavil se a stanul i Ginger.

Liebgarten promluvil, aby hosty uvítal, a libozvučný, ušlechtilý tón jeho hlasu překvapil nejen Gingera, ale i Bigglese, jemuž o něm vyprávěl sám Linton. Objevil sice v doktorově angličtině náznak cizího přízvuku, ale ten nic neubíral na působivosti jeho projevu.

„Srdečně vás vítám, pánové,“ zvolal vřele doktor. „Vaše návštěva je pro mne potěšením. Jak vám mohu pomoci?“

„Hledám doktora Liebgartena,“ řekl Biggles.

„Mluvíte s ním, jsem to já,“ muž se uklonil. „K vašim službám.“

„Skvělé. Doufal jsem, že vás najdu.“

„Potěšení je na mé straně,“ zajásal hostitel a Ginger poprvé zapochyboval o jeho upřímnosti. „Jen pojdte! Přece nebudeme spolu stát na slunečním žáru. V pravé poledne by se nám to nevyplatilo. Pojdte do mého domu, prosím. Je tam chladněji, osvěžíme se. Určitě jste po dlouhé cestě unaveni.“

„Po jaké cestě?“ zeptal se Biggles.

„Cestovali jste sem přece dlouho. Nebo ne?“

„To ano,“ kývl Biggles. „Ovšem.“

„Nějak jste se sem dostat museli,“ široce se usmál doktor a Biggles si vzpomněl na Lintonovo vyprávění o jeho kovovém chrupu, který se v poledním slunci leskl jak nablýskaná stříbrná lžíce. Třpytu si všiml i Ginger, ale toho víc upoutal pohled doktorových očí. Byly tmavě modré, avšak o jejich odstín rzzkovi nešlo. Všiml si jejich tvrdého a chladného výrazu, který vůbec neladil s tím, co Liebgarten říkal. Navíc Ginger nepoznal, zda se muž dívá na něj, na Bigglese, nebo někam docela jina.

„Jistě. Jste velice laskav,“ oplatil mu Biggles úsměv, který ale, přes veškerou jeho snahu, nebyl tak zářivý.

„Nemluvte o laskavosti, můj drahý pane. Jsem šťasten, že se tu objevil někdo civilizovaný. Tudy, prosím!“

Doktor se zdvořile uklonil a s uhlazeností, kterou by spíše než Biggles uvítal šlechtic Bertie, pokynul směrem k hradbě zeleného stromoví. K místu, z něhož se před chvílí vynořil a kde rozeznávali cosi jako bránu.

Vyrazili tam a Ginger si připadal jako hlupáček, jemuž věnuje přízeň sám mocný vladař. Liebgarten zrychlil krok, pobyt na slunci mu zřejmě nesvědčil.

„Máte dnes za sebou dlouhou cestu?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„Dost dlouhou,“ řekl Biggles.

„Nepochybně velmi únavnou.“

„Mohlo to být horší.“

„Máte zde člun, že?“

„Člun? Ano, jistě.“

„Doufám, že jste ho bezpečně ukryli. Při řece se pohybují různí lidé a mezi nimi i spousta zlodějů. Kde jste ho nechali?“

„Na lotry člověk narazí všude. Buďte však bez obav. Je dole, po proudu řeky.“

„Je to odsud daleko?“

„Ne. Není.“

„Takže ho máte stále v dosahu. Skvělé! Neměli jste snad cestou nějaké obtíže?“

„Ne,“ řekl Biggles, jehož doktorův výslech unavoval. „Jak se daří vám? Všechno je v pořádku?“

„Díky za optání,“ uklonil se doktor. „Ano. Víte, já se tolik ptám jen proto, že v džungli u řeky žijí divoké indiánské kmeny. Jsou to prostí lidé, ale setkání s nimi nemusí být právě příjemné.“

„Jste laskavý, ale my neměli nejmenší potíže. Řídím se starou zkušeností. Když já nechám lidi na pokoji, dají oni pokoj mně.“

„Jistěže,“ rozesmál se doktor. „To je velmi moudré!“

Došli k bráně. Ginger do hovoru nezasahoval, ale věnoval se pozorování okolí. Všiml si, že široká brána tvoří jediný průchod v souvislém živém plotě. Celý neviděl, ale kam dohlédl, se táhla vysoká hustá a souvislá hradba kaktusů, oddělující vyprahlá pole zemědělců venku od svěže zelené

zahrady uvnitř. Pokud živý plot vyhlížel z dálky lákavě, zblízka vypadal hrozivě. Tvořila ho řada kaktusů natěsnaných k sobě a ježících se dlouhými ostrými tmy. Možná, že by jím pronikla myš, ale člověk by to určitě nesvedl.

Vstoupili do zahrady. Stačilo pár kroků a ocitli se ve skutečném ráji. Zavlažovaný trávník dýchal vlhkostí, z mnoha míst voněly květiny a rostly tu dobře ošetřované ozdobné i ovocné stromy. Tůje a různé druhy palem, agávy i oranže, keře obsypané květy a jiné s dozrávajícími banány. Nedaleko vchodu uviděl Ginger v bujném zelení bílé obrysy půvabné budovy vystavěné asi podle starých španělských haciend. Užasle se zastavil a půvab místa zapůsobil i na Bigglese.

„Nádhera,“ řekl uznale.

„Nejste první, komu se zde líbí,“ samolibě prohlásil doktor. „To je první část ráje, který se časem rozšíří po celém údolí.“

Biggles polkl, neodpověděl a rozhlédl se.

Zahrada se nezdála velká. Kaktusový živý plot viděli napravo, kde se táhl asi třicet yardů od brány, a byl i za haciendou sotva tak čtyřicet yardů od nich. Šťavnatá zeleň jim bránila v pohledu vlevo, tam kde by měla protékat řeka.

Ginger by rád Liebgartenovi připomněl prašná políčka vychrtlých lidí tam venku, ale po Bigglesově vzoru mlčel. Vzadu, vpravo těsně u plotu, si všiml malého stavení, patrně přístřešku služebnictva. Doktor vykročil a vedl je ke svému krásnému domu. Tam, na trávníku před schodištěm, ležela obrovská černá kočka a vyhřívala se v záři slunečních paprsků. Byl to černý panter, šelma, která v Jižní Americe neměla co pohledávat. Když si jí Ginger všiml, instinktivně sebou trhl.

„Jmenuje se Emilka,“ řekl doktor s úsměvem. „Nemusíte se ničeho bát. Ke svým známým se chová přátelsky. To víte, k cizincům má o něco horší vztah. Tahle kočkovitá čeládka se nikdy nedá dokonale zkrotit.“

Biggles mlčel a následoval hostitele ke schodům do domu. Sídlo to bylo honosné, schodiště vedlo na úzkou sloupovou terasu, okna chránily tepané mříže. Opět uznale pokýval hlavou.

Když vstoupil do haly, ani ho nepřekvapilo, že přepych vnitřního zařízení ještě překonal to, co viděl zvenčí. Doktor nedovolil, aby někdo přeplnil halu nevkusem a několik kusů mahagonového nábytku, které tu stály, prozrazovalo, že majitel domu je znalec. Vládla zde čistá krása jednoduchosti. V rozích stály ušlechtilé vysoké vázy s orchidejemi a při obou bočních stěnách podlouhlé naleštěné skříně. Nezdířeli se tu, doktor je vedl dál, a pak jim pokynul, aby vstoupili do přijímacího salónu.

Také taďy nechyběla čistota a vkus, ale přece jen bylo znát, že pán domu zde dal přednost pohodlí před elegancí. Hluboká kožená křesla přímo sváděla k usednutí. V rohu měl místo velký klavír, u stolku stála roztomilá skříňka, ve které Biggles tušil malý bar, a jenom ve druhém rohu stálo něco, co kazilo vzhled místnosti. Byla to velká pancéřovaná pokladna.

„Prosím, posaďte se, pánové,“ pronesl doktor a z jeho hlasu přímo číselá touha, aby se cítili šťastni. „Udělejte si pohodlí a popřejte mi čest, abych vás směl pohostit. Co vám smím nabídnout? Sklenku vína? Nebo snad sherry? Doporučuji! Nebo dáte přednost vašemu národnímu nápoji, pivu?“

„Jak jste poznal, že jsme Angličané?“ usmál se Biggles.

„Ale pánové, v tom se přece nemohu mýlit,“ překonal Bigglese doktor úsměvem mnohem zářivějším. „A odpusťte, že má zvědavost je silnější než zdvořilost. Smím se optat na vaše jména?“

Biggles se lehce uklonil a přednesl své i Gingerovo jméno, aniž by uvedl hodnosti. „Nemyslím však, že by vám ta jména něco řekla,“ dodal.

„Nebud'te tak skromní,“ vmlouval se Liebgarten. „Co nebylo, může být, a děkuji vám, díky. Já sám se představovat nemusím, že? Co jste si tedy vybrali?“

„Nejraději bych zvolil sklenici citronády,“ řekl Biggles, který po dlouhém pochodu skutečně pociťoval žízeň.

„Mně také, prosím,“ přidal se zrzek.

„Přejete si kostku ledu do sklenice?“

„Ano,“ řekl. „Nenapadlo mne, že i tohle dokážete.“

„Pročpak? Led není v moderní době žádný zázrak. V tropech to platí stejně jako v Londýně,“ usmál se Liebgarten, zvedl ruce a dvakrát tleskl.

Dovnitř vběhl drobný muž, čekající na výzvu patrně za dveřmi. Měl nepřírozeně bledou tvář bez jakéhokoli výrazu a byl oblečen jako lodní stevard. Jeho pohyby nasvědčovaly, že kapitán, pokud některému opravdu sloužil, byl pěkný kručas. Doktor byl hodnější. Laskavým hlasem pronesl několik španělských vě a muž zmizel. Byl zpátky tak rychle, že Ginger užasle zamrkal, neboť nepochopil, jak ten človíček tak rychle vyčaroval stříbrný podnos, cukřenku, tři vysoké sklenice, dvě karafy, misku s ledem, košík s citróny, tři lžičky a nůž. Hbitě pronikl ke stolku, položil na něj podnos a s úklonou zmizel. Hostitel sám rozřízl citróny a vymáčkal šťávu do dvou sklenic.

„Poslužte si, prosím. Zde je voda, tohle je sodovka. Nařeďte si nápoj podle chuti, já si vybral něco jiného.“ Obrátil se k baru, vzal z něj broušenou karafu s dlouhým hrdlem a nalil do sklenice trochu nahnědlé kapaliny. „To sherry jsem vám doporučoval, pánové!“ zasmál se.

„Máte to tady skvěle zařízeno, smím-li se k tomu vyjádřit,“ řekl Biggles, když si sypal do nápoje cukr.

„A proč by ne?“ zeptal se hostitel s širokým úsměvem. „Žijeme jen jednou, proč si neužít?“

„To říkala jedna královna před jednou revolucí,“ kývl Biggles. „Neměl byste tak mluvit před muži ve vedru na polích. Asi víte, že lidé za nějaký čas usekli té půvabné krásce hlavu.“

„Ach ouvej,“ zasmál se doktor. „Velkou francouzskou revoluci mi tu nepřipomínejte. Tehdy ani nedokázali udělat led! Ti na polích jsou teprve na začátku. Však oni se postaví na nohy! Budou-li ale pokračovat ve vlastních chybách, kdo jim má pomáhat?“

„Myslel jsem, že vy,“ řekl Biggles.

„Podléhal jsem podobnému omylu, drahý pane. Pak jsem pochopil, že kdo žádá málo, dostane ještě méně. A méněcenný člověk mi udělá největší bolest, když začne závidět úspěšnému. Opravdu. Takový by potom vážně sekal ostatním hlavy, což je velmi nechutná cesta ke štěstí. To uznáte! Každý z nás se musí přičinit sám. Není to tak? Musí pracovat! Dřít se! Potit se až do úmoru! Chtít víc! Víc se snažit! Někteří z mých lidí to bohužel nedělají. Je mi z toho občas velmi smutno.“

„Sdílím váš zármutek,“ pokýval hlavou Biggles. „Být na místě jejich dobrodince, také bych je nepozval na limonádu s ledem!“

„Vy se bavíte mými starostmi,“ zamračil se Liebgarten. „To je špatné, drahý pane. Dejte lenochovi peníze a on všechny propije! Kdo nepracuje ať nejí! Bez práce nejsou koláče! Rozmazlit vlastní dítě, je nejlepší způsob, jak ho zkazit! Nenapadlo mne, že vám budu muset vysvětlovat zcela jasné věci.“

Ginger hleděl na Liebgartena užasle. Když letěli hluboko do jihoamerické džungle, vůbec netušil, že tu uslyší poučky, které jim tak vášnivě vyprávěl pan učitel, když mladičký zrzek seděl v zadní lavici první třídy.

„Kdo šetří má za tři,“ zamumlal tiše, ale doktor ani Biggles to nezaslechli.

„Viděl jsem ty lidi venku a žádný nevypadal jako lenoch nebo opilec,“ řekl Biggles a napil se citronády. „Jenom mě napadlo, že ti muži zde očekávali něco trochu jiného, než tu našli.“

„O tom by bylo zbytečné hovořit. Úspěšný člověk se přizpůsobí jakýmkoli okolnostem. Právě přizpůsobivost odlišuje člověka od nižších forem tvorstva. Je to člověk, kdo se umí učit. Když si sám projdete mou zahradu, lehce pochopíte, jaký zázrak se dá udělat ze zdejšího kraje! Jak jim to mám lépe ukázat než dobrým příkladem? Já vás chápu, drahý pane, neboť i já někdy ztrácím naději. Ale pak znovu uvěřím, že ti lidé pochopí, jaký ráj vznikne usilovnou prací z této Boží země, a opět se upnu k zápasu s nevírou!“

„Ráj?“ řekl Biggles. „O ten stojíte?“

„Ovšem. Co jiného hledá žíznlivý člověk? Připouštím však, že čas na mne působí. Nejsem si už tak jistý jako dřív.“

„Chápu,“ sklonil Biggles pokrytecky hlavu. „To právě jsem měl na mysli. Váš jedinečný projekt nenalézá pochopení. Nedaří se to.“

Doktor Liebgarten zhluboka vzdychl.

„Teď mi mluvíte ze srdce. Nemohu to popřít. Velmi by mi pomohla nezištná spolupráce

věřících lidí. Dnes však každý myslí na sebe a pomoc bližnímu je mu cizí. Mravnost je v hrozném stavu! Svět pláče a lidé nechápou bolest a muka těch druhých. Vzdávají se lidství ve prospěch vlastního sobectví!“

Doktorův hlas se téměř zalykal bolestí. Hrál úlohu skvěle a Biggles, jehož vždy dráždila faleš, se musel velmi ovládat.

„Ujišťuji vás, drahý pane, že bych obětoval srdce. Vložil bych ho do jejich snažení. Jenže je to marné. Vynakládají svou energii jinak. Někteří dokonce přicházejí a stěžují si! Počasí je prý horké a suché. Mouchy koušou a brouci ujídají z úrody. Hadi jsou jedovatí a ryby neberou! Nechci si stěžovat, ale trápím se tím. Hluboce pociťuji nevděk. Jediné co mě tu drží je to, že jsem ještě nikdy neodešel od rozdělané práce. Styděl bych se sám před sebou!“

A nyní mně, prosím, povězte, proč jste tu vy dva. Bůh mi buď milostiv, ale já to dosud nepochopil. Proč jste přišli? Chcete mě potěšit v mé opuštěnosti?“

„To zrovna ne,“ řekl Biggles, jen těžce přemáhající vztek. „Jsme také z těch moderních sobců a hledáme tu přítele. Jmenuje se Angus Mackail! Znáte ho?“

„Kdo by ho neznal,“ ožil doktor. „To je výborný člověk. Trochu škoda, že mu neslouží zdraví, ale jsem si jist, že to překoná.“

„Angus je těžce nemocen?“

„Tak se to nedá říct. Malárie se u něho projevila mimořádně silnými horečkami. Moskyti jsou metla tropů a věda léčí malárii s nesmírnými potížemi.“

„Dostane se z toho?“

„Věřím že to nejhorší má již za sebou. Jsem lékař a vy o tom asi mnoho nevíte. Přesně stejné problémy řeší mí kolegové v Západní Africe, Barmě a mnohde jinde. Brzdí to pokrok a poškozují postup civilizace.“

„Jak je Angusovi teď?“

„Přesně to nevím,“ odkašlal si Liebgarten. „Víte, on neměl chuť pobýt si v naší nemocnici a já nikoho nenutím. Pokud však vím, pracoval včera na svém pozemku, takže je mu lépe. Má velmi slušnou úrodu kukuřice. Sklízel. Chcete ho vidět? Promluvit s ním?“

„Ovšem. Stačí, když se dozvím kde je.“

„Je to odtud kus cesty. Přece byste mi tu nenechal jídlo, které jsem pro vás dal připravit. A dnešní odpoledne je nesnesitelně vřelé. Pošlu pro něj a až přijde, pohostíme ho. Jistě neodmítne.“

„Raději bych...“

„Ne! Nechci nic slyšet!“ přerušil Bigglese doktor. „Pan Mackail u mne poseděl již několikrát a i já se na něho těším!“ Znovu tleskl a vzápětí před ním stál sluha.

„Přejeme si zde uvítat pana Mackaila,“ přikázal doktor. „Pošlete pro něj! Pánové by neradi dlouho čekali. Nepřipusťte to!“

Opět mluvil španělsky. Oběma hostům nebyl ten jazyk cizí. Věděli co říká, a nenašli v jeho rozkazu faleš. Zbývalo vysvětlení, že drobný stevard jiné řeči nerozumí. Zrzek nenápadně mrkl, aby dal Bigglesovi najevo, že rozuměl. Vyvíjelo se to jinak, než očekávali a Ginger nabýval dojmu, že jejich podezírání bylo přemrštěné. Brzy uvidí Anguse!

„Během necelé hodiny je váš přítel mezi námi,“ zazářil doktorův kovový chrup. „My se však najíme dříve. Věřím, že neodmítnete.“

„Neradi bychom zneužili vašeho pohostinství,“ usmál se Biggles. „Přiznám se však, že můj kolega by rád něco snědl. Nenechám ho v tom samotného.“

„Správně!“ zajásal Liebgarten. „Tak to má být! Takové návštěvy mám nejraději. Pravdu, nic než pravdu...“ zarazil se. „Ale, snad mi odpustíte dotěrnost. Vy cestujete bez zavazadel? Nepřehlédl jsem se?“

„Díval jste se dobře. Nemáme je s sebou. Zdržíme se u vás jenom krátce.“

„Jak krátce, smím-li se ptát?“

„To právě přesně nevíme,“ řekl Biggles s rozpačitým úsměvem. „Vyšli jsme se jen porozhlédnout a najednou nás uvítal krásný dům a laskavý hostitel s ledovou limonádou a obědem.“

„Ale přece jen, drahý pane,“ vmlouval se doktor. „Tak nalehko jako vy si vyjdu leda na vlastní zahradu!“

Biggles přimhouřil oči. Nepochyboval, že doktor touží po pravdě, ale on pochopil, že jeho laskavý zájem není nic jiného než výslech. Úlisnost, omluvy a pak přímá otázka! Doktor to dělal chytře, podle připraveného plánu. Byla to upřímnost číhajícího gestapáka!

„Chápu,“ řekl zamyšleně. „Překvapili jsme vás.“

„Tak to není!“ dotčeně se bránil hostitel. „Jen mě trochu zaráží vaše lehkomyšlnost. Nemáme tu hotel. Jsem poctěn vaší návštěvou, rád vám poskytnu útulek i pohoštění, a zůstaňte u mne libovolně dlouho, ale i když jsem šťasten, že jste přišli, udivili jste mne. Věřte, návštěvy zde jsou nesmírně vzácné.“

„Jste laskav, když nás považujete za vzácnost,“ vzdychl Biggles. „Pokud vás to však má uvádět do rozpaků, rychle zmizíme. Jen chci vidět Mackaila.“

„Neodcházejte. Hrozně by mne to zklamalo. Nalijte si ještě.“

„Ne, děkuji vám. Povězte mi ale pane doktore, jak ještě dlouho chcete pokračovat ve svém pozoruhodném pokusu?“

„V pokusu? Jak to myslíte?“

„Myslím na zúrodnění údolí.“

„Ach tak,“ rozesmál se doktor. „Ovšem. Vlastně to je skutečně pokus. Neřekl jste to špatně. Potrvá tak dlouho, než se neujistím o úspěchu, nebo naopak, než mě vývoj nepřesvědčí, že jde o omyl. V poslední době jsem častěji zklamán. Přiznávám to.“

„Muselo to stát spoustu peněz,“ nadhodil Biggles.

„Není to tak strašné. Počáteční vklad nebyl malý, to souhlasím, ale nic se nemá dělat polovičatě. Dnes mě peněžní náklady příliš nezajímají. Jde mi jen o úspěch. K čemu jsou peníze? Slouží pouze k rozběhu projektů, v tomto případě k šíření civilizace. Snažím se, aby byla osada soběstačná a to penězi moc neovlivním. Mnohem víc jde o lidi. Asi by pomohla moderní technika, aby se tolik nedřeli, ale v tropech s ní nejsou zkušenosti. Jinde to je horší než tady a zdejší lidé jsou omrzeli spíše tím, že postrádají výhody města. Chtěli by elektrinu, ventilátory, kluby a obchody. Postupem času zde bude všechno. Potřebujeme jen lepší bydlení a dopravu a z osady se stane nádherné městečko. Chci se toho dočkat. Jenže lidé sem přišli z dálky a vidí si sotva na špičku nosu. Chtějí všechno hned! Nechápu! A přitom by můj projekt mohl dát odpověď na řadu otázek, kterými si moderní svět láme hlavu. Rovnost lidí, svoboda, mír...“ Zarazil se.

„Odpusťte, nechal jsem se unést,“ řekl pak a jeho hlas zazněl tak teskně, až se zrzkovi sevřelo srdce. „Nemám to tady komu říci. Lidé mi nerozumí. Kvete tu víc sobectví než orchidejí a nedokáží je inspirovat.“

Ginger vzdychl, Liebgarten na něho vděčně pohlédl a obrátil se k Bigglesovi.

„Ve skutečnosti bych zde potřeboval sebevědomého tvrdého muže, jako jste vy,“ řekl tónem, v němž nebyla ani stopa po slzách. „Někoho energického, cílevědomého a nápaditého, člověka, kterému nepadne srdce do kalhot při prvních obtížích. Neodjíždějte odtud a zamyslete se. Rád bych si s vámi o tom později pohovořil.“

Dříve než mohl Biggles odpovědět, objevil se ve dveřích sluha.

Přistoupil těsně k doktorovi, cosi mu tiše vysvětloval a z jeho pohybů vyzařovala nervozita a strach. Biggles mu nerozuměl ani slovo, ale když odstoupil, rozhodil doktor ruce, a se zmatkem ve tváři řekl:

„Nechápu to. Došlo k politováníhodné situaci. Pan Angus Mackail není k nalezení!“

„Jak to myslíte?“ vyhrkl Biggles. „Není v osadě?“

„Zdá se. Od včerejšího večera ho prý nikdo neviděl. Já prostě nechápu, co se s ním mohlo stát a nevěřím, že by odešel z osady, aniž by mi to předem oznámil.“

„Tušíte snad, co ho mohlo k odchodu bez rozloučení přimět?“ zamračil se Biggles. „Proč by utíkal?“

„To nevím, ale jeho věci zmizely.“

„Jaké věci?“

„Hlavně ta kukuřice,“ řekl doktor. „Jeho dům je prý prázdný a já vám přece říkal, že pan Mackail včera sklízel. To jste zapomněl? Také si ode mne nedávno půjčil velmi pěknou sekeru. Je také pryč. Drahý pane, je pro mne víc než trapné, že jsem vám slíbil víc, než dokážu splnit.“

Omlouvám se.“

Biggles vytáhl cigaretu a poklepal jejím koncem o hřbet ruky. „To je skutečně politováníhodná náhoda. Ten člověk přece nemůže být daleko. Najdeme ho.“

„Upřímně v to doufám. Moc mi na tom záleží.“

„Nám ještě víc,“ zavrčel Biggles.

„Omluvte mne na chvíli,“ řekl doktor a vstal. „Začnu s tím hned a vyšlu několik lidí, aby pana Mackaila hledali. Vráťím se brzy. Chovejte se tu jako doma, prosím, a když budete něco chtít, stačí tlesknout. Můj člověk to zařídí.“

„Jen běžte,“ přikývl Biggles. „Plahočili jsme se tak daleko a teď se náš přítel znenadání ztratí. Je to velice podivné. Lituji, ale trvám na rozhovoru s Mackailem. Jinak se nás budete zbavovat jen velmi obtížně.“

„Přirozeně,“ řekl doktor a třikrát se uklonil, než vyšel ze dveří.

KAPITOLA PÁTÁ

SEKCE DVACET TŘI

Hned jak Liebgarten opustil místnost, obrátil Ginger oči k Bigglesovi a bylo v nich vidět, jak je zmaten. „Tak co si myslíš?“ zeptal se. „Mně se zdá, že ten člověk nás neklame. Přiznám se, že mne skoro přesvědčil.“

„Ani se nedivím,“ odpověděl Biggles a oklepl popel z cigarety. „Už oba víme jak je přesvědčivý. Linton mu věřil a chápu ho. Ten chlap v sobě něco má. Sám bych uvěřil začátku příběhu rajského údolí tak, jak nám ho předložil. V tom ti rozumím. Přes veškerou nenávist, kterou k němu cítil Linton, jsem z některých jeho vět měl už tehdy pocit, že doktora trochu lituje. Liebgarten si umí získat lidi! Co však nechápu jsou důvody, proč tak houževnatě pokračuje ještě teď. Je tu totiž možnost, že lže! Celý projekt mohl vzniknout z důvodů, o kterých doktor nemluví! Vězí mi to v hlavě, ale dokud mu proľhanost neprokáží, nemohu ho označit za lháře. Mluví stále stejně, je důsledný, ale já se nedokáži zbavit přesvědčení, že jeho osada má ještě jiný smysl. Obraz, který nám předvádí má svůj rub! Chci ho vidět z druhé strany. Ty sám na to také nezapomínej!“

„Ano. Co se to ale mohlo stát s chudákem Angusem?“

„Neber tu zprávu tak doslova. Je možné, že se s ním nestalo nic! Podle mého je teď někde, kam se za ním nemůžeme dostat. Mohu se mýlit, ale soudím, že náš zdánlivě pravdomluvný hostitel jen kalí vodu!“

„Možná,“ připustil Ginger. „Pak by ale bylo moudřejší, kdybychom se zvedli a našli Anguse sami.“

„Mohu se mýlit,“ opakoval Biggles. „Možná štekám na nesprávný strom. Jsme tu příliš krátce, víme toho málo. Předpokládám však, že věci proběhly takto: dozorci jsme se nelíbili a on upaloval přímo za doktorem. Ohlásil mu, že sháníme Anguse Mackaila. Možná jsem udělal chybu, když jsem ho tak halasně vyvolával. Kdyby se to doktor dozvěděl až tady, měl by méně času. Čas však dostal, nelenil a vyslal za Angusem černocho. Nařídil mu, aby Anguse někam uklidil, protože nestojí o to, aby nám vyprávěl o jeho čachrech. To, co ti připadá jako srdečná pohostinnost, může být jen snaha získat čas. Co nejvíc času! Černý strážce určitě odjel k Angusovu domku!“

„Ale jak ten černocho Anguse přemluví? Myslím — bez násilí?“

„Snadno. Něco mu vzkáže. Třeba ho nechá spolknout historku o někom, kdo na něj čeká. Proč by o tom měl Angus pochybovat? Nic neví. Nás však doktor neklame. Tvrdím, že dosud neužil násilí jen proto, že to nepotřeboval. Zakousne se, až nenajde jiné řešení. Zatím pracuje v sametových rukavičkách a čím je samet měkčí, tím tvrdší skrývá pěst. Dříve či později poznáme, že je ocelová! Mrzí mne, že jsem mu poskytl časovou výhodu, ale není to pro nás velká ztráta. Sám uvidíš, že až se vrátí, jeho otcovský vztah k nám se nezmění. Budeme hrát stejnou hru. Uvítal bych, kdyby nás považoval za hlupáky. Má nás pod dohledem, což se mu líbí víc než mně. Na druhé straně jsme dostali možnost prohlédnout si jeho ocelové zuby zblízka!“

„Takže vytvoříme šťastnou rodinku,“ usklíbl se Ginger.

„Nepřeháněj! Budeme se jen snažit, aby se cítil šťastný,“ usmál se Biggles. „Mne víc trápí

osud našeho letadla. Podívejme se na to doktorovýmá očima. Nebude mít v duši klid, dokud si neodpoví na otázky co tu chceme, jak jsme se sem dostali, a kde je náš člun. Jeho domorodci mu již určitě donesli, že na řece žádný člun není, ale my tu jsme! Uprostřed jeho kouzelného ráje! Já na jeho místě bych vyslal zvědy, aby prozkoumali řeku po proudu i proti němu. On udělá totéž! Můžeme jen doufat, že neobjeví letadlo, až se pro nás vrátí. Musíme se vynasnažit, aby se zdrželo na řece co nejkratší čas!“

„Co teď Liebgarten dělá?“

„Podle všeho se dohaduje s tím černým hochem. Chce vědět, jak to zařídil s Angusem, a vymýšlí co dál, aby se s námi nemohl setkat.

Je možné, že se stará i o další Brity v osadě, abychom se s nimi nesetkali. Ale to asi přeceňuji jeho předvídavost. Sotva půjde tak daleko.“

„Snad máš pravdu,“ řekl Ginger. „Stejně bychom tu neměli nečinně sedět!“

„Tak mi poraď, co udělat!“ zavrčel Biggles. „Má smysl běhat po údolí? Je strašně rozlehlé a nezvládli bychom to, i kdyby tu byly přírodní podmínky jako v Anglii! Nechytíme nic než úžeh a skončíme v doktorových rukách! Nehodlám se dostat na stránky novin této země jako podivín, který nešťastně zahynul někde v džungli. Ještě by se o náš osud zajímali diplomaté a pan doktor by vyhrál. Nechci to! Stačí mi vidět jeho úlisný pohled a železné zuby a je mi zle! Nikdy nevím, zda se dívá na mne nebo někam jinam, a tuze rád bych se dočkal chvíle, kdy se mi podívá pořádně do očí. Když tak plakal nad chmurným osudem rajskeho projektu, měl jsem na jazyku otázku, co bude s penězi, které vymámil z osadníků. Stejně by mi neřekl, že dává přednost ledniče, klavíru a žrádlu pro velkou kočku! Ale on ty peníze má a má s nimi ještě další záměry!“

„Ty si nemyslíš, že si je schovává jen pro sebe?“

„Ne!“ řekl Biggles. „Musel by polykat koňská vejce! Nevěřím, že by ty peníze utratil za své sherry. Na světě je mnoho míst, kde by za ně žil jako kníže. Proč tu zůstává? Proč riskuje, že se někdo z těch vychrtlých zoufalců dostane ven? Je v tom něco divného a já nedám pokoj, dokud tomu nepřijdu na kloub! Máme v rukou trumf. Pan doktor neví nic o Lintonově úniku a o jeho zpovědi. O nás si myslí, že jsme šaškové, co zabloudili z nějaké divné manéže! Mlč! Vrací se! Buď velmi opatrný na to, co řekneš!“

Liebgarten vešel do místnosti a otíral si zpoceně čelo velikým šátkem. „Buďte rádi, že jste tady,“ prohlásil. „Venku je tak děsné vedro, že mi je z něj nevolno. Ještě víc mě však trápí, že vám nic nepovím o vašem příteli. Mám vážně obavy. Možná se, navzdory svému zdravotnímu stavu, vydal na zhola beznadějnou pout' zpět do Buenos Aires. Kdyby to však chtěl udělat, mohl přece odjet s vámi, nebo ne? Nerozumím tomu. Rozhodně by s vámi proplul džunglí bezpečněji. Mám teď obavu, že se sám odsoudil k smrti!“

„To ne!“ vykřikl Biggles, který pochopil, že se v doktorových slovech skrývá léčka. „Proč by prchal? Cožpak měl důvod? Sám jste říkal, že by vám svůj odchod oznámil! Vaši lidé se pletou. Jsem si jist, že Angus není daleko. Smíme se tedy po něm podívat?“

„Vy mě vždy dokážete mile překvapit,“ vycenil doktor na Bigglese kovový chrup. „Jenže já vám takové riziko nedovolím. Proč myslíte, že ho najdete?“

„Netvrdím, že Mackaila najdu,“ řekl Biggles. „Chci však udělat všechno pro jeho záchranu. Je to přece má samozřejmá povinnost k příteli, který je v tísní. Chápete to?“

„Ovšem, jistě!“ hbitě souhlasil Liebgarten. „Kdo by nechápal? Moc mne však mrzí, že vás nemohu doprovodit. Je mi líto, ale mám spoustu neodkladných povinností, které musí být včas vyřízeny. S radostí vám však poskytnu jako doprovod jednoho ze svých mužů. Bude to ten nejlepší!“

„Jste laskav, ale není to nutné,“ pokusil se o obranu Biggles, ačkoli dobře věděl, že neuspěje.

„To si nevezmu na svědomí,“ řekl doktor. „Bez průvodce dopadnete špatně a já bych si to do smrti vyčítal. Někde se ztratíte. Údolí je opravdu veliké a neznáte to zde. Nebo snad ano?“

Biggles splihl. Na tohle neznal obranu.

„Asi máte pravdu,“ řekl. „Je mi strašně moc líto, když vám naše návštěva působí takové trápení. Přirozeně se přizpůsobíme vašemu přání, pane doktore.“

„Jste laskav, ale už o tom ani slovo, drahý pane,“ zaprotestoval Liebgarten. „Je pro mne

potěšení udělat vám radost! Nyní, mne snad omluvíte za špatný přístup k hostům. Jídlo je připraveno a já ho nechávám chladnout! Pojdme!“

Ginger mrkl na Bigglese, ale ten nevnímal a následoval hostitele do jídelny, kde pro ně byl prostřen nádherný starý dubový stůl. Tmavé dřevo zčernalé věkem se lesklo a uprostřed bíle prostřeného stolu stála velká mísa plná svůdného tropického ovoce.

„Vidím, že ještě někoho čekáme,“ ozval se Biggles, když si sedl, a všiml si, že je prostřeno pro čtyři.

„Je mi líto,“ řekl doktor. „Už to vidím. Dal jsem příkaz, aby prostřeli i pro pana Mackaila. Doufal jsem, že s námi poobědvá.“

Gingera to už nespoleklo. Ani ho nenapadlo čekat na Anguse, který nepříjde, sáhl po velké míse a nalil si polévku. Drobný sluha zmeškal zrzkův bleskový start a jen užasle přihlížel.

Dali se do jídla, které překonalo všechna jejich očekávání, neboť pan doktor měl dobrý vkus a skvělého kuchaře. Biggles měl pocit, že některými chody si Liebgarten získá Gingera natolik, až tu zůstane sám a bez podpory. Naštěstí se zmýlil. Zrzek si zachoval zdravý rozum, ať už mu chutnalo nebo ne. Odolal i vínu, které by patřilo na stůl větších znalců, než byl on a Biggles.

Při jídle hovořili o stovce námětů a doktor opět prokázal svůj důvtip a chytrost. Biggles mu čelil tím, že málo pil a ještě méně mluvil. Ginger si sice z jeho přístupu chtěl vzít vzor, ale přijal hovory o počasí, o nápadech některých politiků, i o vlivu atomové pumy a rozmarů J. V. Stalina na celý svět, se zvláštním důrazem na poražené nacistické Německo.

Biggles zrzkovi jeho zájmy nevyčítal a brzy dospěl k závěru, že Liebgarten cítí k nacistům silné sympatie. Když to už bylo zcela jasné, všiml si vítězného Gingerova výrazu, a byl by před ním smekl. Zrzek vymáčkl svou hranou naivitou z politicky středního Liebgartena téměř všechny jeho názory!

Když na závěr pili kávu, Biggles si znovu vzpomněl na původní záměr, podívat se na Angusovu usedlost. To už on i zrzek věděli, že Mackailova pole leží v úseku 23. Páčili to z doktora dlouho a posléze se dozvěděli i to, jak vzniklo číslování pozemků. Doktor sice trval na tom, že čísla se pamatují lépe než lidské tváře a jména, byl to však Ginger, který se naklonil k Bigglesovi, aby ho poučil, jak to chápe on.

„Osadníci se často mění,“ zahučel mu do ucha. „Chovají se jako blázni a občas si i umřou! Kdo si potom má pamatovat jména? Proto si tihle pořádkumilovní chlapci zavedli čísla. Ušetří tím papír, tužky, a hlavně pomalé mozky černochů!“

„Jsi chytrý,“ řekl Biggles.

Na několikrát opakovanou Bigglesovu žádost, se konečně doktor zvedl a když se vrátil, vedl s sebou černocha s velkým sombrerem na hlavě.

„Víte, drazí pánové, pouštím vás tam velice nerad,“ řekl smutně, jakoby je vysílal na pohřeb. „Tohle je Pedro, jeden z mých osobních strážců. Dokonale to tady zná a ví o všem, co se v osadě odehrává. Držte se ho, on vás ochrání!“

„Vyznám se v lidech, doktore,“ řekl Ginger. „S tímhle chlapíkem se vážně nemáme čeho bát!“

„Provede vás celým úsekem,“ blahosklonně pokračoval Liebgarten. „Byl bych velmi rád, kdybyste se tam nezdrželi dlouho. Nechci vás strašit, ale jak zapadne slunce, vyrojí se moskyti. Je to peklo!“

Biggles mu poděkoval za varování. Nehodlal obcházet úsek kolem dokola, protože si byl jist, že tam, kam je Pedro zavede, Anguse zaručeně nenajdou. Jeho jistota a víra se nakonec osvědčila.

Chůze k úseku 23 trvala půlhodinku, oblast ležela necelé dvě míle ze středu osady proti proudu řeky. Pedro kráčel trochu vpředu a často se otáčel, patrně měl strach o bezpečí svých společníků. Pečlivý byl náramně. Každou chvíli se rozhlédl kolem, jakoby čekal nájezd houfu indiánů nebo alespoň útok zdivočelých prasat.

Zubožení rolníci pracující na políčkách si jeho starost a péči nepřipouštěli. Nezdravili, přestože několikrát přešel malý průvod jen těsně kolem nich. Některý muž se nanejvýš zastavil a zamračeně pohlédl na cizince. Většinou je však Pedro vedl dál od políček a Biggles, v touze najít Anguse odbočoval, přibližoval se k mužům a zklamaně se vracel ke svému vůdci. Bídných domků zahlédli asi deset. Stály v pravidelných odstupech a převažovaly malé chaty obývané patrně jediným

mužem. Zahlédli i dvě či tři větší stavení, kde žila celá rodina, kterou nešťastný vystěhovalec přivedl s sebou.

„V něčem takovém bydlí i pan Mackail?“ zeptal se Biggles.

„Ne,“ ušklíbl se Pedro. „Señor Mackail má domek, co si postavil sám. On je pyšný na svojí tvrdou práci. Jeho dům je malý, ale je lepší.“

Gingera trochu zmátl výraz „tvrdá práce“ a „lepší“, ale když dorazili k Angusovu domku, málem by přítele odprosil. Mackail tu sice nebyl, ale jeho dílo připomínalo starou dobrou Anglii.

„Pochválil bych ho,“ ozval se Biggles.

„Bertie by řekl, že to je excelentní,“ kývl zrzek.

Angus si postavil pěkný srub z čistě opracovaných silných kmenů a nezapomněl ani na hezkou kombinaci tmavého a světlého dřeva. Uvnitř by mohli pohodlně žít dva lidé a zvenku vyhlížel domek pevně a úhledně. V celém úseku dvacet tři neviděli nic tak pěkného. Nešlo však jen o dům, také přilehlé políčko vypadalo k světu. Šlo o pouhé tři akry, ale Biggles si uměl představit, jak se tu v tropických podmínkách Angus nadřel. Kukuřičné klasy někdo ulámал a ať Biggles počítal jak počítal, úroda to nebyla nijak zázračná. Jestliže však s kukuřicí někam utekl, nemohl být daleko, pokud neměl vozík a tažné zvíře.

„Chudák Angus,“ řekl tiše Ginger. „Musel pěkně zhubnout, než si tady zasloužil doktorovu závist.“

„Myslím, že ti unikla pravá příčina jeho snahy. Doktorovi ne!“

„Jaká příčina? Co tím myslíš?“

„Chtěl co nejvíc zrní. Nenapadá tě, proč to dělal?“ zašeptal Biggles. „Já to vím, hochu, a jsem si tím zcela jistý. Angus se chtěl pokusit jít za Lintonem. Plánoval útěk!“

„Nemohl si přece s sebou odnést celou úrodu?“

„Jistě. Zapomínáš však, že kukuřice tu může sloužit jako peníze. Mohl si za ní od jiných koupit něco, co k útěku potřeboval. Mohl si ji také zahrabat do tajné skrýše v zemi. Nejspíš bych hádal, že ji vyměnil s indiány za starou loďku!“

„Ty vážně myslíš, že zmizel?“

„Ne. Uvažoval o tom, ale nepovedlo se. Chtěl vzít nohy na ramena, a oni ho předešli. Možná, že odpověď najdeme za chvíli. Ta chybějící kukuřice nemusí nic znamenat. Do věci mohl zasáhnout sám Liebgarten a všechno vypadá jinak.“

Pedro vešel otevřenými dveřmi do srubu. Uvnitř se mohl jen letmo rozhlédnout, protože vzápětí byl zas venku. Posadil se na kládu před dveřmi a zapálil si doutník. Tvářil se jako člověk, který dokončil těžkou práci a má už všeho dost.

Zvědavý Ginger vstoupil do srubu první. Biggles ho následoval a zanedbal při tom dobrý mrav, když vnikl dovnitř se zapálenou cigaretou v ústech. Rozhlédl se zkoumavým pohledem po zařízení Angusova sídla, ale průzkum mu netrval dlouho. Viděl jen jednu větší místnost, vybavenou velice skromně. V zadní části byl malý výklenek se zadními dveřmi a hranicí palivového dřeva, opodál ležel na dvou kládách slamník, z něhož vypadávalo seno. Uprostřed stál jednoduchý stůl a dvě židle, zjevně vyrobené pánem domu. U lůžka stál na podlaze Angusův vojenský kufr a na něm umyvadlo s holicím náčiním. Na hřebících zatlučených ve stěně viselo pár hadrů — Angusův šatník! Na jeden pomuchlaný kus oděvu se Ginger zadíval s úžasem. Na ušmudlaném rukávu rozeznal známá písmena R.A.F. a hned pod nimi zašlou skvrnu od oleje. Bylo po pochybách. Angus na sebe kdysi, při pošťuchování se s mechanikem, zvrhl konev s mazacím olejem. Byla to tehdy velká zábava!

„Podívej!“ ukázal na rukáv.

„Jinak nevidíš nic?“ zeptal se Biggles.

Zrzek pokrčil rameny. Jinak tu skutečně nenašel nic zajímavého.

Pár očazených cihel sušených na slunci obklopovalo ohniště, přes které byly položeny dvě ocelové tyče nahrazující plotnu. Na háku visela velká pánev, jednoduchá jako vše ostatní, ale pečlivě vycíděná.

Konečně si Ginger všiml, že v okenním výklenku je opřeno pár malých fotografií. Ve chvíli, kdy se Pedro věnoval víc svému doutníku, Biggles po jedné sáhl a zastrčil ji do kapsy. Obrázek

ukazoval Anguse Mackaila v podivuhodné společnosti. Pod křídlem letadla vedle něj stáli Biggles, Algy, Ginger a Bertie! Všichni v uniformách!

Lupič fotografie se na zrzka ušklíbl. „Doufám, že tu doktor Liebgarten neslídil,“ řekl. „Kdyby sem vážil cestu, měl by o nás jasno. Spíš si ale myslím, že tu ani nebyl. V tom horku je to na něj daleko. Nebudeme se tu dál zdržovat. Pojd' ven!“

Když vycházeli, Pedra ani nenapadlo se pohnout. Blýskl po nich očima a spokojeně kouřil dál. Mlčel.

Biggles se u něj nezastavil a pomalým krokem pokračoval k okraji džungle. Ginger ho následoval a oba se zastavili, až když byli Pedrovi bezpečně z doslechu. Biggles rozpřáhl náruč, jakoby chtěl džungli obejmout, ale to co řekl, nemělo se svěží zelení vůbec nic společného. „Angus neutekl,“ řekl měkce. „Je tady!“

„Víš to jistě?“

„Naprosto.“

„Jak to?“

„Vzpomínáš si na Angusův talisman?“

„Jistě. Myslíš tu pomačkanou střelu z německého kulometu? Tu, která proletěla snad celým jeho spitfirem a padla mu neškodně do klína?“

„Přesně tu. Neudělal bez ní ani krok.“

„A co má být?“ žasl Ginger.

„Je tam uvnitř,“ řekl Biggles. „Leží na okně. Nevěřím, že by Angus odešel bez těch fotografií a bez svého holení. Ale i kdyby to udělal, jednu věc by tu nenechal nikdy! Několikrát mi tajemně sdělil, že ten talisman mu často zachránil život!“

„To máš pravdu,“ kývl zrzek. „Mně také jednou řekl, že ta věc má velké kouzlo. Smál jsem se mu a on se urazil.“

„Vážně?“

„Ano. Co tedy uděláme?“

„To ještě nevím,“ usmál se Biggles. „Rozhodně však tvůj dotaz hned tak nepustím z hlavy.“

KAPITOLA ŠESTÁ

DALŠÍ ZVĚSTI K ZLOSTI

Biggles s rukama v kapsách a s výrazem znuděného profesora přírodovědy, jehož zajímají pouze motýli, poletující kolem něj, obezřetně pomrkvával, zda jejich dozorce přece jen nenaslouchá, co si s Gingerem povídají. Černý Pedro však seděl na své kládě zcela klidně a v koutku úst žmoulal doutník. Z výrazu jeho tváře se dalo soudit, že myslí nejspíš na večeri, která ho očekává po návratu do haciendy.

Gingerovi se honily hlavou docela jiné otázky.

„Tak co dál?“ špitl tiše a hodil hlavou ke strážci. „Neměli bychom se do něj trochu opřít?“

„Ať tě to ani nenapadne,“ sykl Biggles. „Vždyť jsme jim ještě ani nevypověděli válku!“

„To jim Anguse necháme?“

„Bez něj se domů nevrátím za žádnou cenu. Hlavně kvůli němu, ale také proto, že jsme si už ověřili, jak moc jim na něm záleží. Doufám, že ti je jasné, že pobíháním kolem jeho domku se toho o něm moc nedozvíme. Já ale teď spíš uvažuji o obranných akcích. Co uděláme s Algym a našim letadlem? Liebgarten není bláhový a jeho lidé už určitě rejdí kolem řeky. Nedají si pokoj dokud nezjistí, jak jsme se sem dostali. Pokud zjistí, že naše loď má křídla, vynasnaží se urazit nám je. Dost těžko by totiž předstírali, že letadlo ukradli zlodějští domorodci či některý zvlášť technicky zdatný aligátor.“

„Myslíš, že na letadlo vezmou sekeru?“ vyhrkl Ginger.

„Uklidni se. Zatím o něm nic nevědí, takže si spíše sám dávej pozor, abys zbytečně nehovořil o vrtuli a plovácích. Mám však nepříjemný pocit, že jsme udělali chybu, když jsme přistáli tak blízko Liebgartenova chrupu.“

„Napravíme to?“

„Ovšem,“ kývl Biggles. „Proto se co nejdříve spojíme s Algym. Uděláš to ty! Když se vydáš na břeh hned, stihneš to.“

„Co tomu řekne Pedro?“ zamrkal Ginger. „Nebude se mu líbit, když zvednu kotvy.“

„Je mi ho líto. Zatím neví, co to je sedět na dvou židlích, a má to s námi přespříliš snadné. Až se rozdělíme, alespoň poznáme, jaký talent se v něm skrývá.“

„Jestli ale budu chtít zmizet, pokusí se mi v tom zabránit. To ho mám praštit přes hlavu? Jak jsi to říkal s tím vypovězením války?“

„Nebud' brutální. Nemusí přece hned všechno vědět. Na chvíli mu ušetříme zklamání z našeho nevděku. Vrátime se k chatrči, já ho zabavím a ty vlezeš dovnitř. Zadní dvířka nejsou zamčená. Ven se dostaneš snadno a jak zmizíš v té záplavě lián a zeleně, ať si té hledá. Ztrat' se nenápadně, ale kdyby tě náhodou přece jen zahlédl, nechovej se jako splašená slepice. Když za tebou vyrazí, křiknu na něj, že toužím odejít na opačnou stranu.“

„Nebojíš se, že se z něj pak stane sršeň, co se nedá odehnat? Vsadil bych se, že má revolver!“

„S jedním sršněm si nějak poradím. Může bzučet a mávat žihadlem, ale pochybuji, že by mě pobodal. Zvládnou ho.“

„Co mu chceš namluvit?“

„Povím mu, že ses tu trochu nudil. Nebo z tebe udělám potrhleho přírodovědce. Prostě jsi to nevydržel a vydal ses zkoumat zdejší květiny. Orchideje. Je jich tu víc než dost. Podívej se támhle! Jsou to orchideje nebo ne?“

„Nevím. Vůbec tomu nerozumím.“

„Tím spíše by ses o nich měl něco dozvědět. Je to docela dobrý důvod ke ztracení se v džungli. Rozhodně bys měl při návratu přinést doktorovi něco zeleného, co má na konci kytku! Až si budu jistý, že ses ztratil v divočině, vrátím se s Pedrem na haciendu. Pamatuj si cestu, abys nakonec opravdu nezabloudil! Budu na tebe čekat.“

„Co mám říci Algymu?“

„Pravdu. Pověz mu, co se tu odehrálo. Pochopí to. Nijak nám teď nemůže pomoci a bude lepší, když uklidí letoun. Neměl by se moc motat poblíž údolí. Ať kouká přistát někde dále od údolí, ale ne zas příliš daleko. Až budeme připraveni k odletu, dostane signál ohněm nebo kouřem. Ať dává dobrý pozor. Nejspíš to bude zítra či pozítří časně před svítáním.“

„Nemá dost benzínu na to, aby přelétával z místa na místo,“ připomněl Ginger. „V nádržích je palivo pouze na zpáteční cestu na pobřeží.“

„Na dva nebo tři krátké přelety benzín vystačí. Pokud se mu neozveme do tří dnů, měl by vědět, že se něco zadrhlo, že je zle. V tom případě musí on nebo Bertie udělat všechno, aby nás našli. K tomu už žádný signál nedostanou!“

„Jasně,“ řekl Ginger. „Jenže co udělám, když se můj výlet nečekaně protáhne? Všechno nemusí probíhat ráz na ráz a tady tě už nenajdu. Až se s Algym domluví, mám se vrátit do doktorova domu?“

„Ovšem. Budu tam. Chovej se tak, jakoby se nic divného nedělo. Předvedeš se jim jako zanícený přírodovědec. Vyprávěj mu něco veselého o bliznách a pestících. Jistě víš, že orchideje patří do čeledi rostlin vstavačovitých, tak si o tom cestou připrav malou přednášku.“

Ginger zamrkal.

„Ty si zřejmě myslíš, že Liebgarten je trouba,“ řekl.

„Budeš předvádět zájem, ne znalosti,“ sykl Biggles. „Velikánský zájem, který tě svedl z cesty, až jsi zabloudil. Liebgarten přece nemůže změnit přístup k hostům z minuty na minutu. Rozhodně neodloží masku skvělého hostitele jen proto, že jsi vášnivý a hloupý začínající botanik. Změní chování až ve chvíli, kdy si bude jistý, proč jsme sem přišli.“

„Tak dobře,“ vzdychl Ginger. „Jestli je to všechno, co ode mne chceš, jdu na to.“

Vyrazil ke srubu. Biggles počkal, než zmizí uvnitř a posadil se vedle Pecka. Otevřel pouzdro, nabídl mu cigaretu, a sám si jednu také vzal.

„Omlouvám se, že vás tak dlouho zdržujeme,“ řekl zdvořile. „Zkusíte mou značku cigaret?“

Pedro sáhl po cigaretě, aniž by se na ni podíval.

„Mám takový pocit, že farmaření přestalo našeho přítele bavit,“ prohodil Biggles jakoby

mimochodem. „Nemáte tušení proč?“ dodal a protáhl si nohy.

Černý muž neodpověděl. S očima upřenýma do větví nad sebou sáhl pomalu na rukojeť své těžké mačety, vytáhl ji z pochvy, a pak se prudce vztyčil a mávl zbraní do větví. Až teď rozeznal Biggles, že se tam vyhrívala na slunci velká zelená ještěrka. Vlastně si jí všiml právě ve chvíli, kdy její tělo přetřela čepel mačety na dvě poloviny. Pedro se sehnul, otřel velký nůž a zasunul ho zpět do pochvy. Jakoby se nic nestalo, obrátil se k Bigglesovi.

„Mackail už nepřijde,“ řekl.

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zeptal se Biggles zčásti proto, aby získal čas, ale také v naději, že se muž prorekne a prozradí něco zajímavého. „Udělal tady už spoustu práce. Proč by své dílo opouštěl?“

Jenže Pedro se nedal nachytat. Nevzrušenýma a nevyzpytatelnýma očima zkoumal okolní džungli, jakoby hledal další oběť. Pak se jeho zrak stočil k Bigglesovi.

„Občas se tu někdo zblázní,“ řekl a sraštil čelo. „Tohle slunce dostane skoro každého.“

„Nechce se mi věřit,“ namítl Biggles, jemuž se hodilo, že se černoch rozhovořil. „Pokud by byl můj přítel náchylný k úžehu, tak by k tomu došlo už dávno. Strávil tu dost času, aby si na zdejší slunce zvykl. Je tu krásně. Sám uvažuji o tom, zda bych neměl zůstat.“

Taková slova Pedro rozhodně nečekal. Upřel na svého společníka nedůvěřivý pohled.

„Vám se tu líbí?“ pronesl užasle.

„Tak bych to zrovna neřekl,“ usmál se Biggles, „ale nedivte se, že lidé trvale žijící ve velkých městech, obdivují přírodu. Je tu volnost, zeleň a nádherný vzduch. Vůně, které ve městě nepoznáte, a nádherní živočichové. Vždyť i pro vás tady musí být něco velmi poutavého. Proč byste tu jinak žil a nevypadl odsud někam do té ohavné městské civilizace.“

Pedro pootevřel úžasem ústa. Chvilí mlčel, nejspíše proto, aby neřekl něco ukvapeného, ale stejně to nezvládl.

„Ano. Je tu líp než ve městech,“ ozval se konečně. „Člověk tu má klid a hlavně mu tu nešéfují poldové. Tam šmírují za každým rohem...“ Zarazil se, neboť si uvědomil, že jeho slovník zní v džungli více než poddivně.

Biggles již věděl, s kým má tu čest, ale nedal nic najevo. Nebylo zase tak neobvyklé, když se člověk na šikmé ploše uchýlí do divočiny, aby unikl ruce zákona. Navíc si také uvědomil, jak se Pedro se „šmírováním poldů“ mýlí. Seděl přece vedle něj a jen ta městská nároží tu chyběla.

„Vy zrovna nemilujete chlapy v uniformách, co?“ řekl.

Pedro si odplívl.

Poté zavládlo ticho. Trvalo dlouho a Biggles ochotně zásoboval svého průvodce, či spíše strážce, cigaretami. Udržel ho tak v klidu téměř hodinu. Nakonec Pedro přece jen vstal, podíval se na slunce, chýlící se k západu, a pokrčil rameny.

„Mackail nepřijde,“ řekl rozhodně. „Jdeme domů a hned! Brzy se objeví první moskyti. Nečekám na ně!“

Biggles kývl. Podařilo se mu odvést pozornost černého hochy od Gingera mnohem důkladněji než zprvu očekával. Zrzek by měl být v této chvíli už dávno na břehu. Zívl, protáhl se, a také vstal. „Máte pravdu,“ řekl. „Vypadá to že nepřijde. Raději se vrátíme do domu.“

Teprve nyní si Pedro uvědomil, že nikde nevidí Gingera. Vyhekl, divoce se rozhlédl do všech světových stran, a prudce vyrazil ke srubu. Vtrhl dovnitř, ale vzápětí byl venku.

„Kde je váš přítel?“ vyjekl tónem zcela odlišným od vět, které dosud tak líně protahoval. „Kam zmizel?“

Biggles si klidně zapálil další cigaretu.

„Víte, že nevím?“ pronesl s úsměvem a rozhlédl se. „Ginger ještě nikdy tyhle končiny neviděl a zdejší květena do oslnila. Ani nepamatuji, kdy jsem ho viděl tak nadšeného. Před chvílí mi řekl, že se projde, aby si natrhal pár kytek. Sám se divím, co na tom má. A vy máte pravdu. Měl by už být zpátky.“

Přesně jak Biggles předpokládal, jeho klidná odpověď černého strážce dokonale popletla. Vzhlédl k Bigglesovi, který zkoumal okolí, jakoby u něj hledal pomoc, a ten okamžitě pochopil jeho problém. Pedro byl naprosto zmaten, nevěděl, zda má zůstat stát, nebo někam vyrazit.

Představa, že bude muset svému veliteli ohlásit návrat jediné ovečky místo dvou, mu zřejmě připadala úděsnější než trest samotného Pánaboha. Nezamlouvalo se mu však ani to, že by měl dál přešlapovat u chaty a čekat na první roje moskytů. Jedno nebo druhé si ovšem musel vybrat.

Biggles mu ochotně podal pomocnou ruku. „Nedělejte si s ním starosti,“ řekl vlídně. „Možná na nás čeká v doktorově domě, hraje si s kytičkami, a popíjí chlazenou šťávu. Řekl mi, že až něco pěkného najde vydá se rovnou na haciendu. Nikam jinam by přece beze mne ani jít nemohl.“

Pedro obrátil oči v sloup. „To je pravda,“ vydechl s jistou úlevou. „Jdeme!“

Při zpáteční cestě vypadal klidněji, nedalo se však tvrdit, že by byl naplněn radostí a štěstím. Občas se zastavil a pátravě se rozhlížel, nepřestával prostě hledat ztraceného hosta. Biggles kráčel za ním pomalu a ohleduplně, jakoby měl respekt před jeho bolem. Nepobízel ho, přál si, aby Ginger dostal co nejvíc času. Proto se také zastavoval u každého výraznějšího květu, sám se rozhlížel po zrzkovi a nakukoval do džungle, kde neustále slyšel podezřelé zvuky.

V jedné chvíli dokonce Pedra vybídl, zda by se nemohl podívat do houštiny, kde prý zaslechl kroky. Černoch se tam chtivě vrhl.

„Je tam?“ zavolal Biggles. „Hej! Gingere!“

„Nikdo tam není!“ zavrčel Pedro, když vylezl z houští.

„Dejte si ještě cigaretu,“ nastrčil mu pod nos poloprázdné pouzdro smutný Biggles. „Nakonec nám ten bídný chlap zamává z doktorovy zahrady. Jako bych ho už viděl.“

To Pedro neslyšel rád, neboť stále doufal, že svého druhého svěřence najde dřív, než se sám setká s Liebgartenem. Jenomže cesta se věčně natahovat nedala a otevřel se přeci nimi pohled na doktorův trnitý plot. Sám ohleduplný hostitel je vyhlížel ze vstupní brány a chudáku Pedrovi se podlomila kolena.

„Gingera nevidím,“ řekl teskně Biggles.

Pedro cosi nesrozumitelného zachrčel.

„Stalo se snad něco?“ křičel na ně již z dálky doktor. „Kdepak je váš mladý přítel?“

„Nechtělo se mu čekat,“ křikl Biggles a zvedl ruku k veselému pozdravu. „Miluje orchideje a tak si na ně vyrazil. Možná trochu zabloudil, ale už určitě hledá cestu zpátky. Nelamte si s tím hlavu. Najde ji!“

Doktor se zamračil a vrhl na černocha zlostný pohled. Byl to jen kratičký záblesk vzteku, ale Bigglesovi neušel. Muž se vzápětí ovládl a do tváře se mu vrátila vlídnost a zdvořilost.

„Doufám, že neuvízl někde v džungli,“ řekl starostlivě. „Kdyby se náhodou střetl s domorodci a nezachoval se správně, mohl by skončit s otráveným šípem v břiše. Jsou vážně nebezpeční! Snad se nám vrátí před setměním.“

„Ne, ne,“ bránil zrzka Biggles. „Nemyslete si doktore, že je tak pošetilý, aby si nedal pozor. Bude tu za chvíli. Raději na něj počkám u zahrady, aby ho nenapadlo hledat mě jinde. Ale vy nečekejte! Byl bych nerad, kdyby vás jeho rozmary zdížovaly.“

„Docela rád tu s vámi počkám,“ odmítl Liebgarten. „Stejně už dneska nemám nic na práci.“

Biggles neprotestoval, i když mu to ve skutečnosti úplně jedno nebylo. Doktorova přítomnost mu překazí důvěrný rozhovor s Gingerem, ale nemohl proti tomu nic dělat. Netrpělivě čekal na novinky ze setkání s Algym. Počká si.

Rozhovořil se s doktorem o farmaření v tvrdých podmínkách tropické přírody, ale sotva si pověděli pár vět, objevil se na cestě od řeky ježatý, uhnaný, ale rozjařený Ginger. Měl plnou náruč zeleně proloženou různobarevnými květy.

„Podívejte, co jsem všechno našel!“ pokřikoval už z dálky. „Není to nádhera?“

„Jsou vážně úžasné,“ krivě se usmál doktor. „Nezvykejte si však pobíhat po džungli sám.“

„Pročpak?“

„Protože tady nejste v Londýně. Nejste tu ani na Piccadilly Circus ani v botanické zahradě. Tady můžete přijít k nehodě velmi snadno a telefonní budku nenajdete a sanitka nepřijede!“

„Nehodě?“ zajímalo zvědavého Gingera. „Jaké nehodě?“

„Žije zde hodně druhů neobyčejně záluďných tvorů,“ varoval ho s povýšeným úsměvem doktor. „Jde hlavně o smrtelně jedovaté hady, ale velice by vám mohly ublížit i některé druhy hmyzu. K milým společníkům v džungli nepatří ani jaguár nebo hadi škrtiči.“

„Poslyšte, doktore,“ řekl Ginger. „Víte vy vůbec, jak to dnes vypadá v Londýně? V ulicích je dnes tolik smrtelného nebezpečí, že se často nedá přejít z chodníku na chodník. Když musíte přejít, srazí vás auto, a sanitka přijede až k vaší mrtvole! Já se s vámi vsadím, že auta tam pobijí za týden víc lidí, než ti vaši hadi a jedovaté příšerky z džungle za celý rok!“

Liebgarten zalapal po dechu, neboť na takový způsob odporu nebyl připraven.

„Jak myslíte. Vsázet se nebudu, ale rád si s vámi dám šálek čaje,“ usmál se smířlivě. Když se však potom obrátil k Pedrovi, výraz jeho tváře se změnil.

„Vás už nebudu potřebovat!“ řekl tvrdě.

Černoch se poníženež uklonil a tiše zmizel. Jeho pán pokynul hostům, aby ho následovali, prošel brankou, a uviděl, že tam na něj čeká drobný muž, který je obsluhoval. Dával doktorovi nějaké znamení.

„Omluvte mne na okamžik,“ požádal Bigglese doktor a vydal se k němu. Vyměnili si několik kvapných vět a vzápětí byl hostitel zpátky. Tvářil se zachmuřenež.

„Obávám se, že mám pro vás velmi špatnou zprávu,“ řekl smutně a upřel zrak na Bigglese.

„Opravdu?“

„Je mi to moc líto. Moji muži mi právě oznámili zdrcující věc. Už vím, proč jsme nenalezli pana Mackaila na jeho farmě. On se tam už nevrátí... už nikdy!“

Biggles vytřeštil oči. Zpráva i tón doktorova hlasu byly více než zlověstné. „Co se stalo?“

„Mackail je mrtev.“

„Mrtev?“

„Ano. Vydal se do džungle z důvodů, které už nikdy nepoznáme. Je možné, že si chtěl nasekat palivové dřevo. Při práci ho uštkl jedovatý had nebo stonožka. Jeho mrtvé tělo našli dřevorubci asi půl hodiny cesty odtud. Vzhledem k podivné shodě náhod podlehl pan Mackail tomu, před čím jsem vás varoval. Je to jen pár minut. Nesmírně mě to mizí, neboť mám velmi nepěkný pocit, jako bych tu tragickou nehodu přivolal. Nemám však právo utajovat před vámi pravdu, ať je sebeotřesnější. Upřímnou soustrast, pánové.“

„Díky, doktore,“ řekl tiše Biggles. Stiskl rty, vylovil z pouzdra cigaretu, a chvíli poklepal jejím koncem o hřbet ruky. „Nemělo by skutečně smysl, tajit to před námi.“

„Zdá se mi, pane, že jste vážili dlouhou cestu zhola zbytečně. Nebohému panu Mackailovi už nepomůžete.“

„Ano, už to tak vypadá,“ připustil Biggles.

„Jak tuším, zkrátí to vaší návštěvu u nás. Mrzí mne to.“

„Netrapte se,“ řekl pomalu Biggles. „Je docela možné, že ji to naopak prodlouží!“

„Skutečně?“

„Víte mám teď zvláštní pocit,“ řekl Biggles, aniž by zesílil hlas. „Cítím v sobě tlak, jemuž nedokážu odolat. Touhu po pomstě, doktore. Vymyká se mé kontrole a nezkrotím ji, dokud...“ odmlčel se.

„Dokud?“

„Dokud toho vražedného hada, který mi zabil přítele, neroztrhnu na dvě půlky.“ dokončil Biggles.

„Ano, ovšem,“ kývl doktor. „To je docela přirozená reakce.“

„A ještě vám povím, doktore, že nebude-li to had, ale ještěrka nebo stonožka, dopadne to s ní stejně!“

KAPITOLA SEDMÁ

DOLŮ PO ŘECE

Když se Ginger vydal za Algym, vůbec neočekával, že by mohl mít cestou nějaké obzvláštní potíže. Věřil, že se protáhne ze srubu tiše jako myška, a Pedro si nevšimne, až zmizí v džungli jako duch. Překážky, které by se mu postavily do cesty, až bude uhánět k řece, nebral vůbec v úvahu. Jediné dvě se jmenovaly Liebgarten a Pedro. O doktorovi si myslel, že odpočívá v křesle v haciendě, a o Pedra se staral Biggles.

Jeho přítel odvedl vsutku skvělou práci a Gingerovi stačilo uběhnout prvních padesát yardů, aby si byl jist, že ho nikdo nesleduje. Pokračování bylo ještě snazší. Za kratičkou chvíli byl z džungle venku, Angusův srub mu zmizel z dohledu a před sebou viděl rozlehlou pláň porostlou vysokou travou. Sem Angusovy kultivační snahy nedospěly a Ginger se prodíral suchým porostem, aniž by mu kdokoli kladl do cesty překážky.

„Tolik sena na stojato jsem ještě neviděl,“ zamumlal tiše a uháněl dál. Asi po deseti minutách dorazil na břeh řeky. Trochu si oddechl, neboť už věřil, že stihne Algyho včas. Všechno se mu zdálo snadné. Břeh byl zarostlý širokým pásem husté džungle a on si naivně představoval, že podobně jako v rodné Anglii, povede při řece vyšlapaná pěšinka.

„Jsem tam co by dup,“ ušklíbl se a vyrazil směrem k letadlu.

Veselí mu nevydrželo dlouho. Urazil sotva čtvrt míle, když se přímo před ním objevila mohutná stěna kaktusů, která jakoby vyrůstala z bahnité řeky a přehrazovala mu cestu. Kaktusy stály tak těsně vedle sebe, že mnohde vypadaly jako srostlé. Byly vysoké, trnité až běda, a proniknout mezi nimi se nedalo. Sen o snadném postupu se rozplynul a Ginger pochopil, že kaktusový živý plot chrání doktorův dům a zahradu stejně dokonale jako ostnaté dráty a vražedná elektrická vedení, která obkličovala nacistické koncentrační tábory. Dům neviděl, nad trnitým zátarasem však vyčnívaly vrcholy nejvyšších stromů v zahradě.

Vyvedlo ho to z míry a kousl se do rtů. Rozhlédl se do stran a viděl, že ostnatá bariéra nikde nekončí. Táhl se od řeky nejméně dvě stě yardů přímo čarou a pak se obracela v pravém úhlu souběžně s řekou. Liebgarten zaměstnal své lidi účelně. Dalo jim jistě hodně práce, než vytvořili dokonalou ochranu jeho hnízdečka.

Prorazit kaktusovou zeď by sice bylo možné, ale cestovatel by na to musel být připraven. S holýma rukama a v obyčejném oděvu by Ginger dopadl špatně.

„Raději bych se serval s rotou dikobrazů,“ řekl tiše, když pochopil, že pokud netouží vytahovat si trny z těla po příštích dvanáct měsíců, musí tu ježatou překážku obejít kolem dokola. A on ji opravdu musí překonat, jestliže se chce dostat na kotviště letadla k Algy.

Ve chvíli když si uvědomil, že kaktusy by ho dovedly zpátky ke bráně Liebgartenovy zahrady, stiskl si dlaněmi svou ryšavou, ustaranou hlavu. Pohled mu sklouzl k říčnímu břehu. Zbývala mu jediná možnost, jak plot obejít. Půjde řekou!

„Zubatí aligátoři, čtvrt míle dlouhá anakonda a nějaké to hejno masožravých piraň,“ zamumlal sám pro sebe. „Jak se s tak půvabnou společností asi jedná? Raději se spolehnu na to, že nám pan učitel vyprávěl v hodinách přírodopisu vyslovené hlouposti.“

Sestoupil k hladině strmým kluzkým svahem a když šlápl nohou do vody a bota se zabořila do řídkého říčního bahna, zrzek zbledl. Zmocnilo se ho neblahé tušení, že jeho učitel byl přece jen na řeku Páraná a její přítoky odborník.

Rozhlédl se. Měl z neznámé vody respekt, ale nyní si mohl vybrat ze dvou možností. Mohl postoupit do řeky dál, ponořit se, a plavat, mohl však také postupovat vodou při břehu, kde očekával mělčinu. Vstup do hluboké vody zavrhl bez váhání, neboť usoudil, že není tak dobrý plavec, jako obojživelníci, o piraňách nemluvě. Zcela správně tušil, jak bídne by se cítil, kdyby měl usilovně plavat, a současně odstrkovat rukou rozevřené čelisti aligátorů. Blízkost břehu mu naproti tomu nabízela větší jistotu, kdyby se i tam objevilo nějaké zubaté překvapení.

Vykročil.

Okraj řeky byl mělký. Většinou se brodil vodou hlubokou sotva pár palců, jenom jednou zapadl do jakési tůně, ale ani její hloubka nepřesáhla tři stopy. Brodil se však pomalu, neboť víc než voda ho brzdilo hluboké vazké bahno. Cítil jak mu lne k botám a protivně to čvachtalo. Při každém kroku se uvolňoval z dějícího bláta bahenní plyn, který odporně páchl. Zvířené bahno se za ním táhlo jako zahuštěná kalná břěčka, až ani nedokázal odhadnout, jak hluboko leží dno na které šlápně. Ulomil si proto dlouhý kus bambusu, který mu posloužil jako odměrná tyč, a který ho uchránil od nebezpečí, že by zapadl do náhodné hlubší tůně.

Doktorův plot mu nyní přicházel vhod. Souvislá řada přerostlých kaktusů vytvořila nad břehem řeky Polito clonu, která ho jednak chránila před přímým sluncem, jednak ho ukrývala před zraky náhodného pozorovatele. Nepěkná úloha rostlinného krytu spočívala v tom, že kaktusy byly

domovem a rájem hmyzu. Nesčetní létající trapiči jakoby čekali na příchod ryšavého muže, vrhali se na něj v houfech, a mučili ho bodavými sosáky, kusadly či žihadly, nebo alespoň chlupatými nožičkami. Většinu druhů z té boží havěti viděl zoufalý pilot prvně v životě, a brzy došel k závěru, že nic tak odporného ani nemohl jinde vidět.

„Nikde jinde na zeměkouli není žravější a zmlsanější hmyz s tak divokou chutí k jídlu,“ zamumlal Ginger se sevřenými zuby, neboť nehodlal spolknout už třetí hmyzí stíhačku.

Bylo to peklo. Nebylo možné je zahnat, vyhnout se jim, pobít je. Pochopil to brzy a čelil náletům s přivřenými očima a zaťatými zuby. Přestalo ho zajímat, co leží za živým plotem, na co by mohl narazit pod kalnou hladinou. Soustředěně spěchal ke konci cesty, který ovšem zdaleka nebyl v dohledu. Zoufale se brodil dál mokrý potem, odporně páchnoucí vodou, a blátem.

Odhadl, že je v úrovni doktorova domu, který ležel nedaleko, asi dvě stě yardů od řeky, a že tedy má před sebou ještě polovinu cesty. Přimělo ho to k většímu spěchu a snažil se tolik, až téměř zapomněl na hmyz, na bahno a na jeho zápach. A právě v té chvíli narazil na další ošemetnou překážku. Objevila se před ním jakoby nic, bylo obtížné ji překonat, ale mohlo ho napadnout, že na něco takového narazí.

Kaktusový porost se rozestoupil, zjevily se dva břehy a Ginger užasle hleděl na hladinu přítoku, který se vléval před ním do řeky a přetínal mu cestu.

Vypadalo to jenom jako větší potok, ale brzy bylo jasné, že nebude snadné vodu překonat. Hladina nebyla příliš široká, nebyla ani zvlněná rychlými vlnami, avšak když Ginger bodl holí do mělké vody, měl pocit, že bahno je bezedné. Hůl vnikala hloub a hloub, až se s trhnutím zarazil, aby za ní nepřepadl do vody. Divoce to zabublalo a ohyzdný puch se vystupňoval k nesnesení.

Zarazil se a vzdychl. Obtížnější překážku si neuměl představit. Bylo jasné, že pokud tam šlápne, zapadne do bahna celý. Možná mu zůstane nad vodou hlava a k ní se pak sletí všechen hmyz. Otřásl se a pocítil záchvěv paniky. Rozhlédl se. Šťavnatě zelený porost se tu jakoby mávnutím zlověstného proutku zcela změnil. Najednou neviděl jedinou zelenou rostlinu! Břehy této páchnoucí říčky byly mrtvé, odumřelé, jakoby sežehnuté bleskem nebo otrávené snětí. Opodál stojící a kdysi patrně mohutný kaktus vyhlížel jako hnědý vrásčitý stařec se svěšenými rukama. Listí ze stromů i keřů opadalo a vytvořilo dole šedočerné chrastivé závěje. Kmeny stromů byly holé a vyschlé a větve při dotyku praskaly a dítily se na beztvare štěpiny. Zrzek to nechápal. Jediné co ho napadlo, bylo to, že zde řádil nějaký chemický přípravek, ničící zeleň.

Jenže nyní mu to bylo naprosto lhostejné. Potřeboval především najít cestu odtud. Přesto se ještě jednou na potok zadíval a při bližším pohledu na koryto zjistil, že nejde o přírodní útvar. Byl to zřejmě umělý příkop, který si dal doktor vykopat k zavlažování své zahrady a hlavně jeho ostnaté ochrany...

Gingerovi zajiskřilo v očích. Zkáza a zmar zeleně v nejbližším okolí mu vnukla nápad. Bez váhání začal pronikat k místu, kde se kanál zužoval natolik, že ho mohl přeskočit. Na zubožené a vyschlé kmeny tentokrát stačila jeho hůl. S kletbami a skřípáním zubů mlátil bambusem do zetlelých větví, odkopával je stranou a asi za deset minut stál u vysněného místa. Upocený, obletovaný hmyzem, ale vítězný!

Utřel si obličej kapesníkem, odrazil se a skočil na druhý břeh. Čekalo ho opakování úkolu, který právě zvládl, musel se vrátit k řece.

V té chvíli si uvědomil, že překonal také kaktusový plot, a že mu nic nebrání navštívit sídlo doktora Liebgartena a požádat ho o chlazenou limonádu. Ušklíbl se a nápad okamžitě zavrhl, protože by pak musel projít branou zahrady a setkání s doktorem neměl v plánu. Rozmáchl se holí, aby si proklestil cestu ke břehu a v té chvíli uslyšel lidský hlas. Bylo to tak nečekané, že strnul úžasem a paže s holí utkvěla na okamžik ve vzduchu. Pomalu ji spouštěl a naslouchal, zda se nezmýlil.

Ne, nespletl se. Nedaleko odtud někdo mluvil a Ginger podle hlasu poznal, že je to doktor. Mluvil německy, ale tomu, co říká, zrzek neporozuměl. Vytřeštěně se tam zadíval, avšak ve výhledu mu zabránil veliký shluk ibiškových keřů, jejichž tmavé, lesklé listy vytvořily úctyhodný živý plot.

Ginger měl docela jiný úkol, než se zabývat tím, proč Liebgarten opustil své sídlo a co tu dělá.

Nezajímalo ho to a ohlédl se, kudy nebezpečné místo obejde, aby mohl pokračovat v cestě. V té chvíli si však uvědomil, do jak nemilé situace se dostal. Pokud on slyší doktorův hlas, zaslechne doktor každý větší šramot, který způsobí on sám při pronikání porostem.

„Jak bych mu vysvětlil, co tu hledám?“ prolétlo zrzkovi hlavou a jak tam stál a zmateně hledal řešení nového otravného problému, uslyšel druhý hlas. Byl to vysoký neznámý hlas a k dovršení všech záhad i tento muž mluvil německy.

Gingerovi se v té chvíli vypařil jeho hlavní úkol z hlavy. Nová záhada ho zaujala natolik, že dostal chuť obejít ibišky a podívat se na besedující muže zblízka. Žasl nad novinkou a uvědomil si, jak blízko může být klíč k záhadě, kde najít Anguse. Rozhodně se mu může vyplatit, když se tady trochu zdrží.

Tiše se přikradl k tmavozelené stěně ibiškových keřů, našel průzor mezi listy a uviděl v doktorově zahradě dlouhou nízkou budovu, končící právě u shluku keřů. Byl to dlouhý dům obrostlý kolem dokola vysokou trávou. Zrzek se pohyboval obezřetně, ale když vdechl horký vzduch, prosycený vůní květin, zašimralo ho to v nose tak, že stěží potlačil kýchnutí. Víc neriskoval. Kdyby šel dál, jistě by ho uviděli. V té chvíli se rozezvučel jakýsi stroj, patrně to bylo dynamo, umístěné nedaleko odtud. Uvědomil si, do jakého nebezpečí se dostal, a zatoužil, aby se besedníci rychle rozešli, a on se mohl vrátit k řece.

Zvuky, které zaslechl, však nesvědčily o časném ukončení jejich schůzky. Zacinkaly sklenice, ozvalo se vrznutí židle a když zrzek porozuměl prvním útržkům hovoru, pochopil, že tam sedí ještě třetí účastník. Odvážil se ještě blíž a netrpělivě naslouchal hlasům, které by mu mohly ledacos objasnit. Potom se ozvala jasná věta, která ho vzrušila. Vyslovil ji neznámý hlas, jako odpověď na otázku, kterou nezaslechl.

„Řekl, že vám celé jednání trvá příliš dlouho, ale nemyslí si, že byste je měl zabít, nebo odstranit jinak. Ještě je možná budeme potřebovat!“

Ginger se zamračil ve snaze najít v té zlověstné poznámce něco pozitivního. Bylo jasné, že nejde o nic pěkného, když ti lidé mluví o zabíjení. Netušil však oč jde. Rád by se na rozmlouvající podíval, riziko však bylo příliš veliké. Když pokračovali, alespoň sledoval jejich řeč co nejbedlivěji.

„Doufám, že *Oberhauptmann* chápe v jaké jsme situaci,“ ozval se doktorův hlas a slovo *Oberhauptmann* Gingera zmátlo. Pokud nebylo míněno jako nadsázka, znamenalo, že doktor nebyl hlavou skupiny. Navíc šlo zjevně o vojenskou hodnost někoho, kdo byl doktorovi nadřazen.

„Samozřejmě, že tomu rozumí,“ odpověděl hlas. „Nepovažuje sice za možné, že by mohli odejít, chce však s nimi ještě sám mluvit! Domnívá se totiž, že se někdo z nich dostal do styku s někým mimo tábor, a my nevíme, kdo to je. Chce ho najít, aby získal jistotu. Pak se rozhodne. Nechce to však uspěchat.“

„Takže mám pokračovat tak, jak jsem začal?“ zeptal se doktor.

„Ano. Nebude už to trvat déle než dva dny. Udržujte je v klidu a dejte jim, oč si řeknou. Hned jak se *Oberhauptmann* rozhodne, dá vám vědět. Erich se vrátí nejpозději v noci a jeho zprávy vás asi uklidní.“

„Myslím, že k tomu dříve či později muselo dojít,“ ozval se další, hluboký hlas, který dosud nepromluvil.

Jsou tam čtyři! Užasle si uvědomil Ginger.

„Udělalí jsme taková opatření, aby se to již neopakovalo,“ řekl první hlas tvrdě.

„Zdržuje nás to a to mne mrzí,“ ozval se sklíčeně doktor.

„O žádném zdržení nechci slyšet!“ rezolutně prohlásil čtvrtý hlas. „Budete prostě pokračovat!“

„Samozřejmě,“ řekl ten čtvrtý. „A to je všechno, co jsme vám chtěli povědět. Nemůžeme tady už ztrácet čas.“

Znovu cinkly sklenice a ozval se rachot odsouvaných židlí.

Ohromený Ginger nevěřil svým uším. Přesně nerozuměl o kom si ti lidé povídali, pochopil však hrozby, obsažené v jejich větách. Ještě víc žasl nad tím, kolik se jich tu sešlo. Stal se svědkem jakési konference čtyř a slyšel o dalších dvou mužích v pozadí. Jedním z nich byl záhadný *Oberhauptmann*, dalšího potom znal i jménem. Byl to Erich, který se měl dostavit na haciendu v noci. Jakoby se naplňovala Bigglesova věštba, že zde jde o něco mnohem závažnějšího, než o

bezohledné vydírání osadníků. Bylo to jasné. Přes nejasnosti ve větvách, které slyšel, Ginger už nepochyboval, že hlavním posláním Rajského údolí není pěstování fazolí.

Konference mezitím skončila a účastníci se rozcházeli. Zrzkovi blesklo hlavou, že než ti chlapíci zmizí, měl by se na ně podívat. Bylo to sice nebezpečné, ale i letmý pohled na ně mu mohl později přinést neocenitelný prospěch. Když je pozná, může to rozhodnout o úspěchu nebo selhání celé jejich výpravy nebo o záchraně jejich životů. Šlo jen o dvě či tři vteřiny a Ginger se rozhodl využít příležitosti, která se nemusela nikdy opakovat.

Rychle a tiše přeběhl podél keřů k zadní části nízkého stavení, které bylo rozlehlejší než zprvu myslel. Budova byla zastíněna vysokými keři a trávou. Vyklonil se za rohem a rozhrnul rukou překážející větev.

Před ním ležel nakrátko ostříhaný trávník, topící se v jasném slunečním světle. Před vchodem do bungalovu stál na nožičkách z rotangu lehký stolek, běžně užívaný v zahradách. Na desce stály sklenice, sifonová láhev a několik dalších lahví, pravděpodobně od piva. V kruhu kolem stolu bylo neladně nastaveno pět židlí. Mnohem důležitější však byli muži, kteří se právě rozcházeli.

Nejblíže byl Liebgarten mřící ke svému domu, který bylo vidět mezi stromy v povzdálí. Šel sám, ale švihl v chůzi paží, jakoby pokračoval v rozhovoru s někým, s kým si to nedokázal vysvětlit včas.

Další dva muži se vzdalovali od bungalovu rychleji a cestou živě rozmlouvali. Oba měli na sobě lehké bílé obleky a jeden z nich měl kolem krku řemínek, na němž byl zavěšen jakýsi přístroj. Byl však již příliš daleko, aby mohl zrzek rozeznat, co to je.

Čtvrtý muž pospíchal nejvíc a dostal se již k ozdobným keřům, které ohraničovaly zahradu. Měl košili a kalhoty z bleděmodré látky, připomínalo to overaly řidičů nebo dokonce železničních strojvůdců.

Ginger se ani nepohnul a pozoroval tři neznámé muže se staženým obočím. Doktor ho nezajímal, soustředil se na ostatní, a snažil se vrýt si do hlavy alespoň jak jsou vysocí, jaké mají postavy a způsob jejich chůze. Když první, spěchající muž zmizel, pohlédl zrzek na hodinky. Užasl. Zdržel se tady téměř půl hodiny!

Vyrazil zpátky, nemusel už mít obavu z prozrazení. Proběhl troskami kaktusové hradby a línal se dolů do mrtvého kouta u řeky. Nedbal na trny a na hmyz a ve chvíli stál na břehu. S překvapením si všiml, jak stoupla vodní hladina v korytě a jak zřetelně se zhoršila její čistota, která nestála za nic, ani když ji spatřil prvně. Voda byla téměř žlutá, jakoby byla nakažena zimmicí, nebo prostoupena sirným dýmem. Zdálo se mu, že vidí nad hladinou lehký náznak bílého oparu. Nezastavil se, neměl čas aby to zkoumal, ale všiml si, že všechny stromy a kaktusy, k jejichž kořenům jedovatá voda dosáhla, umíraly, nebo již byly mrtvé.

Vběhl do vody a s odporem a sebezapřením se znovu brodil bahnem, které zde bylo zbarveno dožluta. Snažil se dohnat ztracený čas a také mít ten odporný úsek co nejrychleji za sebou. Dařilo se mu to, při průzkumu si docela odpočinul. Uháněl tak kvapně, že ho zaskočilo, když od protějšího břehu zaslechl podivné šplouchnutí. Podíval se tam a stačil zahlédnout tělo a ocas aligátora, který právě mizel ve vodě. Potvora byla dlouhá asi šest stop a zrzek hned nepoznal, kam má namířeno. Chvilí měl obavu, aby ho zvíře nepovažovalo za rušitele veřejného pořádku, a nechystalo se dát se s ním do křížku, ale pak zahlédl na hladině jeho hlavu. Mířila proti proudu a on usoudil, že příšera je po obědě. Trochu mu vyschlo v ústech, pochopil to jako včasné varování, a nadále nespouštěl zrak z říční hladiny, zda poblíž neuvidí další pár vykulených očí plovoucí nestvůry.

O kousek dál po proudu spatřil Ginger dřevěný přístávací můstek. Zastavil se. Nikdo tam však nestál, nebyl u něj uvázan žádný člun ani loďka, a zrzek spěchal nerušeně dál. Pochopil, že objevil kotviště doktorovy lodi, která zásobuje jeho dům, a je jediným uznávaným spojením osady se světem civilizace. Uvědomil si, že každá loď musí přistát zde. Nezvaný host, měl malý výběr a bylo jisté, že na přístaviště bylo z haciendy či ze zahrady, tuze dobře vidět. Zdejší vládce si vybral nejen nejvhodnější místo k pobytu, ale i místo, odkud měl skvělý přehled o návštěvnicích. Každý z nich musel skončit přímo v jeho přátelském náručí.

Pokračoval po břehu a s nemalou úlevou uvítal konec kaktusové hradby. Konečně mohl vyběhnout z bláta a vystoupit na souš. Na břehu zarostlém suchou trávou změnil krok v poklus.

Bylo mu jasné, že se příliš zdržel, aby dorazil na místo setkání s Algym včas. Snažil se, těžce oddechoval, a jeho jedinou nadějí bylo, že Algy nebude s odletem pospíchat.

Když zaslechl jak naskočily motory letadla, byl ještě dobré půl míle od místa schůzky a na stroj ani neviděl. Zrzek ještě přidal, ale bylo to marné. Algy sice čekal déle, jenže nyní již motory burácely naplno, a ve chvíli, když se před Gingerem rozevřel pohled na řeku, uviděl, jak letoun roluje k volnému prostoru, tam, kde se před ním prostírala široká volná hladina.

Ginger zoufale zařval, ale v burácení motorů se jeho křik ztratil, jako zapištění myšky v řevu lva. Algyho se přítelova bída nedotkla, nevěděl o ní. Zrzek pochopil a zastavil se. Nebýt rozhovoru podivných kumpánů, který vyslechl, měl by z výletu jen jeden užitek — na vlastní oči viděl, že jejich stroj je v úplném pořádku!

Na chvíli se posadil na vyvrácený kmen, který dosud odolával útoku žravých mravenců, a smutně se díval, jak amfibie stoupá nad vrcholky stromů, a pomalu mizí za obzorem. Řev motorů tichl. Otřel si z čela pot a s nechutí se zadíval na bláto, lpící mu na botách. Zul se, vytřel trávou boty zevnitř, stáhl a vyklepal ponožky, a s hlubokým steskem v srdci si je zas natáhl. Algy se nic nedozvěděl a Biggles se také nic nedozví...

„K čertu!“ řekl.

Když se pak otrávený a mizutý blížil k doktorovu domu a uviděl v bráně Bigglese a úctyhodného doktora, uvědomil si, že jim nenese jedinou kytíčku. Trhl sebou, zmizel v nejbližším houští, a dal se do sbírání s takovou vášní, že měl ve chvíli takovou náruč svěžích poupat, až by pařížská květinářka zbledla závistí.

Vesele zahalekal.

„Podívejte se, co jsem všechno našel!“

Zprávu o smrti Anguse Mackaila přijal se smutkem a překvapilo ho Bigglesovo nezakryté vyhrožování. A s ještě větším úžasem pohlédl na svého velitele ve chvíli, když lovil z pouzdra další cigaretu a řekl zcela změněným, měkkým hlasem:

„Poslyšte, doktore, určitě neodmítnete, když si zajdeme k tělu našeho mrtvého přítele!“ hovořil Biggles tiše a pokorně. „Věřte, chceme se s ním rozloučit a vzdát mu poslední poctu. Byl vážně skvělý bojovník s nacisty a náš nejlepší kamarád.“

Doktor zamrkal a sepnul ruce v hlubokém zármutku.

„Rád bych vám to umožnil, pánové, rád. Bohužel to není možné.“

„Není?“ užasl Biggles. „Proč?“

„Protože jeho tělo je již pohřbeno.“

„Můj Bože,“ sklopil oči Biggles. „Proč ten spěch?“

„Neznáte to tu,“ žalostně vzdychl Liebgarten. „Chápu vás, drahý pane. Je to hrozné, ale ve zdejších podmínkách je nevyhnutelně nutné pohřbít tělo ihned. Ještě v den smrti! Tuzer nerad to říkám, ale rozkladné procesy a horko... víte...“ zakoktal se. „Jistě to chápete!“

„Ano,“ vzdychl i Biggles. „To jsem si neuvědomil. Dojdeme se tedy podívat na jeho hrob. Bude to bolet, ale uděláme to.“

„Na hrob? Proč?“

„Pochopte, měli jsme ho rádi. Položíme tam věnec.“

„To jsem už přece udělal sám,“ řekl dobrotivý doktor s chápavým a smutným pohledem.

„Angus bude mít věnce dva. Být po mém, měl by jich na hrobě celý tučet!“

„Prosím, jak si přejete!“ zazněl zlomený doktorův hlas.

„Kde je pohřben?“

„Na místě, kde našli jeho tělo, myslím,“ odpověděl Liebgarten. „Zjistím to. Moji lidé to budou vědět.“

„Ale říkal jste, že jste tam položil věnec!“ vstoupil do hovoru Ginger. „Jak to, že nevíte kam?“

„Poslal jsem ho po svých lidech,“ řekl nevrle doktor a obrátil se k služebníkovi, aby vydal příkazy.

Biggles využil příležitosti a naklonil se ke Gingerovi. „Mluvil jsi s Algym?“ zašeptal.

„Ne,“ vydechl zrzek. „Přišel jsem pozdě. Právě startoval.“

„Škoda.“

„Mám pro tebe spoustu novinek.“

„Pozor, vrací se. Drž jazyk za zuby!“

Doktor byl zpátky.

„Jak jsem vám řekl, Mackail je pohřben, a jeho hrob leží na okraji džungle,“ řekl sklíčeným hlasem. „Velice mne to mrzí, ale dnes je už na návštěvu pozdě. Nastal soumrak a ve vzduchu se rojí miliony moskytů. Bude lépe odložit návštěvu hrobu na ráno, abychom neskončili podobně jako on.“

Pokynul jim, aby vstoupili clo domu, ale Biggles hned neposlechl a ukázal na ostnatý kaktusový plot, táhnoucí se od brány do obou stran.

„Tohle vypadá, že se něčeho bojíte,“ řekl. „Copak by vám mohlo vlézt do domu?“

„Kdepak do domu,“ zasmál se Liebgarten. „Plot je tu proto, aby nám nic neuteklo!“

„Vážně?“ povytáhl Biggles obočí. „Copak je to?“

Doktor ukázal na šelmu, jejíž oči se blýskaly v tmavém stínu na trávníku za domem. „Myslím na tuhle potvůrku. Eliška je zvědavá holka a v noci se ráda toulá. Chrání nás před škodnou a nebesa ať ochraňují každou zabloudilou krysou před jejími zuby.“

Biggles zvedl obočí. „Skvělý nápad,“ řekl.

Doktor nevinně zamrkal a vedl je dovnitř.

KAPITOLA OSMÁ

GINGER NEPOZNÁVÁ SVÉ KALHOTY

Na příležitost promluvit si s Bigglosem čekal Ginger dlouho. Ať se spolu hnuli kamkoli, vždycky byl někdo poblíž. Buď usměvavý doktor, jehož už Angusova smrt přestala trápit, nebo někdo ze služebnictva. Jeden stál dokonce i u dveří koupelny.

Biggles přijal Liebgartenovu nabídku na přenocování bez řečí. Jinou možnost jak strávit noc vlastně neměli, protože uchýlit se do některého z opuštěných domků, zavánělo hazardem. Tušil, že by tam před nimi mohlo nalézt hned několik zbloudilých jedovatých plazů, zatímco v domě byl jen doktor.

Neměl to v domě špatně zařízeno a oba hosté by si u něj brzy zvykli. Rychle se jeden po druhém opláchli a sotva se usadili do pohodlných křesel, stály před nimi šálky s čajem. Námětem hovoru byl pochopitelně nešťastný Angusův osud. Doktor byl opět plný účasti a smutku. Vyjadřoval se o Mackailovi s tak upřímnou sympatií, až to Ginger nechápal. Věděl své a rozum mu zůstával stát nad dokonalou doktorovou fašší.

„K takovým neštěstím zde dochází bohužel často. Vždycky jsou bolestná a hluboce dojmavá,“ hovořil Liebgarten. „Jedovatí hadi, hmyz a jiní škůdci jsou stinnou stránkou této oblasti. Nikdo je nedokáže vyhubit. Nejsmutnější však je, že mnohý člověk si svůj konec přivolá sám. Lidé nedbají na varování a nejsou opatrní. Je to někdy až k pláči, věřte mi. Pořídil jsem všem osadníkům nové sítě ochraňující před moskyty a oni je nepoužívají. Chápete to?“

„Ne,“ hlesl Ginger a jako uhranutý hleděl na doktorův kovový chrup. „Je to hrůza.“

„Ano,“ sténal doktor. „Nemohu se s tím smířit. Uvažuji dokonce o trestech pro ty nedbalé...“

Ginger by mu rád naslouchal s opravdovým zájmem, jeho slova mu připadala pravdivá, cítil však, že doktorův jazyk je až příliš hbitý, a zuby příliš nabroušené. Pohlédl na Bigglose, ale ten měl ve tváři kamenný výraz sfingy.

Doktorovo povídání nakonec dospělo k závěrům, které Ginger vůbec nečekal. Po delším rozboru neukázněnosti osadníků se doktor na vteřinu odmlčel a obrátil se k Bigglesovi.

„Víte, opravdu bych zde potřeboval několik lidí, jako jste vy,“ řekl tak naléhavě, že zdání poctivosti jeho přání bylo naprosto dokonalé.

„Jako já?“ podivil se Biggles. „Proč zrovna já?“

„Protože jsem poznal, že jste podnikavý, nápaditý a energický muž,“ lichotil mu doktor, a pak uvedl v úžas i Gingera, jehož označil za Bigglesova nepostradatelného partnera, který má téměř stejně dokonalé vlastnosti jako on.

Ginger zalapal po dechu, avšak námluvy brzy skončily.

„Musíte ovšem vědět,“ navázal doktor, „že pokud se rozhodnete připojit své síly k mému

projektu, bude vás to něco stát. Vždy požaduji finanční příspěvek do naší společné pokladny. Bez něj by to nebylo možné.“

„To je ale směla,“ řekl posmutněle Biggles. „Měl jsem tušit, že to nebude tak jednoduché. Jsem chudý muž. Co bych tu vůbec dělal? Do okopávání brambor se mi nechce.“

Doktor odpověděl oklikou. Změnil téma hovoru tak rychle, až Ginger pocítil malý záchvat nevolnosti, jako když v letadle přecházel ze střemhlavého letu do prudkého stoupání.

„Jednou z největších slabín tohoto projektu je doprava, pánové. Rychlý a výkonný dopravní systém by nám nesmírně prospěl a změnil by od základu podmínky zdejšího života.“

„Nesporně,“ kývl Biggles. „Uvažujete o výstavbě slušné silnice, nebo spíš o zdokonalení spojení po řece?“

„Kdepak. Nic takového,“ triumfoval Liebgarten. „Mám na mysli leteckou dopravu! Je tu spousta míst vhodných k vybudování letiště. To by byl nejlepší lék na naše bolesti.“

Biggles hned neodpověděl a Ginger ho sledoval se sevřenými rty. Pochopil. Právě vstoupili na kluzkou půdu.

„Asi máte pravdu,“ ozval se konečně Biggles. „Letecké spojení s civilizací by vás zbavilo řady nepříjemností. Neumím si však představit, jak bych vám tu dával dohromady Rajské aerolinie.“

„Krásný název,“ usmál se doktor. „Proč nemůžete?“

„Co já vím o létání?“ řekl smutně Biggles. „Nechápu, jak vás napadlo, že bych měl o tom něco vědět.“

„Nemám pro to konkrétní důvod,“ usmál se doktor. „Ani nevím jak mě to napadlo. Muž na takovém místě by si však přišel na slušné peníze a vy říkáte, že jste chudý.“

Biggles trhl hlavou a zasmál se. „Bude lepší, když si najdete většího odborníka než jsem já, nebo vás to skutečně bude stát pěkné peníze! Se mnou byste toho moc nenalétal.“

Ginger se zadíval na doktora a zeptal se sám sebe, zda ten rozhovor byl opravdu jen náhodný, nebo zda Liebgarten vyslovil svou nabídku záměrně. Nepochybně za tím nějaký záměr byl, ale netroufl si hádat jaký. V oddaných doktorových očích nenašel ani stopu zrady či skrývaného tajemství.

Doktor pokrčil rameny, jakoby byla otázka létání uzavřena. Nahlas se pak zamyslel nad tím, kam je umístí, ve které místnosti budou hosté spát, a Biggles mu znovu poděkoval za jeho velkorysou nabídku.

„Trápí mne jedna záhada,“ řekl doktor po chvíli mlčení. „Myslím na to, co byste si počali, kdybychom se nesetkali. Co byste právě teď dělali, kdybych tu nežil a nenabídl vám svůj dům?“

„Poradili bychom si jinak,“ prohlásil bezstarostně Biggles. „Už i vaše chování mě utvrzuje v tom, že svět není jen zlý.“

„Ano, ale rozhodně byste nestrávili noc v pohodlí. O tom vás mohu ujistit. Přišli jste sem jako na výlet. Nemáte s sebou nic, absolutně nic! Výstroj, potraviny, toaletní potřeby, pyžama na noc! Vážně jste čekali, že tu najdete hotel?“

„Očekával jsem něco jako hostinec, když už ne něco lepšího,“ odpověděl Biggles. „Myslel jsem, že najdu civilizovanou oblast. Žil zde můj přítel Angus Mackail a já samozřejmě doufal, že nás vezme k sobě. Nenapadlo mě v jakých podmínkách žije a už vůbec jsem netušil, že se nesetkáme. A ohledně výstroje? Vždycky cestuji nalehko. Zavazadla jsou jen na obtíž. Otravují mne!“

„To se dá pochopit, ale je nezvyklé a nepohodlné cestovat stovky mil jen tak beze všeho,“ trval na své nezvratné logice doktor. „Vždyť nemáte ani zbraně. Co byste udělali, kdyby vás napadli indiáni?“

„Nenapadli nás.“

„Ano, ale mohlo se to stát, a může k tomu dojít zítra. Tady je vážně nebezpečný kraj. Pochopte to!“

„Bude mi to líto. Pokud nás opravdu přepadnou, snad se nad námi slitují. Budeme před nimi vážně vypadat jako dva hlupáci,“ usmál se Biggles.

„Drahý příteli!“ prohlásil téměř slavnostně Liebgarten. „Lidé, kteří zahynuli po zásahu otráveným šípem vypadali všelijak, jenom ne jako hlupáci! Viděl jsem je!“

„Dobře, uznávám,“ pokrčil rameny Biggles. „Zatím to tak daleko nedošlo. Řeším potíže obvykle až tehdy, když nastanou. Je to asi dost lehkomyšlný přístup.“

„Určitě! Tady přežije jen ten, kdo umí předvídat.“

„Ano,“ souhlasil Biggles. „Přesně to jsem chtěl říci.“

Měl už Liebgartena plné zuby. Rozuměl jeho snaze vypáčit z nich jak sem dorazili, zda jsou piloty a jak jsou ozbrojeni, ale hovor se vlekl už příliš dlouho, a Bigglese neotravovalo pouze nošení zavazadel, ale i jiné věci. Uzavřel rozhovor zoufalou prosbou o koupel, bez které již nevydrží ani vteřinu.

„Vidíte,“ řekl doktor vyčítavě. „Ó vy lidé z města! Koupelna je samozřejmě vaše!“

Snad ještě větší úleva to byla pro Gingera, který sice do řeči nezasahoval, ale dobře chápal všechny nástrahy, a byl teď mokřý potem.

Jeho nervy si při tom podivném výsledku přišly na své a při cvakání doktorových zubů se mu vybavil odpolední aligátor na břehu řeky Polito.

Pán domu tleskl dlaněmi a zjevil se sluha.

„Dovede vás do pokojů, kde navzdory vaší nechuti najdete noční oblečení,“ řekl doktor. „Osprchovat se můžete hned.“

Biggles poděkoval kývnutím a úsměvem. Řečí už měl vážně dost.

Ginger poděkoval srdečněji, ale vzápětí ztratil náladu. Poznal, že každý z nich bude bydlet v samostatném pokoji a on se třásl nedočkavostí, aby vylíčil Bigglesovi své zážitky. Naštěstí velmi brzy shledal, že jejich místnosti spolu sousedí. Osprchoval se, navlékl na sebe modré hedvábné pyžamo, roztáhl síť proti moskytům připravenou nad lůžkem, a vzal za kliku, aby navštívil Bigglese. Zaklepal.

„Pojď dál,“ ozval se Biggles.

„Fuj!“ začal Ginger. „Odporné horko.“

„Je to tak a bude stále tepleji. Začíná nám doutnat půda pod nohama! Pověz, co jsi zjistil.“

„Nejdřív mi řekni, co si myslíš o Angusovi,“ zajímal se zrzek. „Vážně věříš, že je mrtev?“

„Nevím. Doktorovi nevěřím ani slovo, ale pro jeho tvrzení, ani proti němu, nemám žádné důkazy. Ty musíme najít sami a bude to hromsky těžké.“

„Takže o Angusově výletu na nebesa pochybuješ?“

„Všechno co víme, nám řekl Liebgarten. Je to sice profesionální lhář, ale někdy třeba promluví i pravdu. Jeho slovo je spolehlivé asi jako výstřel navlhým nábojem a nachytat ho při lži, je jako polapit úhoře v sudu s olejem!“

„Ale on nám ukáže Angusův hrob.“

Biggles pokrčil rameny. „A co uvidíme? Nic! Také bych ti mohl ukázat pár hrobů. Nezapomeň na to, že když jsem chtěl vidět hrob ihned, odkázal mě na zítřek.“

„Byla už vážně skoro tma. Vybral si tak dobrý důvod, že ani nemusel lhát.“

„To jsi řekl hezky. Mohl nám přece také povědět naprostou pitomost, které by nevěřilo ani malé děcko.“

„Tak jak je to?“

„Jsem si jist, že v době, kdy o hrobě mluvil, nám ho ukázat nemohl. Zítra ráno nám hrob ukáže. Teď mám jen obavu, aby ho nenapadlo, zavést nás ke dvěma hrobům. K našim!“

„To si myslíš, že poručí svým lidem, aby udělali falešný hrob, a předvedli nám ho?“

„Co může být snadnější? Uvažuj sám! Liebgarten se nás snaží přesvědčit o Angusově smrti. Kdyby jeho lidé tělo skutečně našli, neváhal by ani vteřinu, a ukázal by nám ho. Vše by bylo jasné. Neudělal to jen proto, že Anguse nemá! Když jsem chtěl vidět tělo, bleskově vymyslel důvod, proč to nejde.“

„To vysvětlení bylo přesvědčivé.“

„Je přece odborník na vysvětlování.“

„Ale v tropech je skutečně nutné pohřbívat rychle...“

„Ovšem, ovšem,“ zavrčel netrpělivě Biggles. „Tím spíše by nám mrtvého Anguse předvedl hned! Poručil by svým lidem, aby tělo přinesli. Hodina nebo dvě nejsou rozhodující. Víc mě zajímá, proč mu na tom tolik záleží!“

„A proč tedy?“

„Chce nás ze svého zhoubného ráje dostat co nejrychleji pryč. Překážíme mu tady. Ty si ovšem myslíš, že je z naší návštěvy radostí celý bez sebe, co?“

„Vypadneme, když zjistíme, že je Angus mrtev?“

„Ne!“

„Proč ne?“

„Hlavně proto, že při našem příjezdu byl Angus určitě naživu! Řekl to i doktor! Chtěl ho před námi schovat, nebo, ještě spíš, se ho snažil odstranit provždy. Zabít ho! Jestliže je Angus dosud naživu, stal se štvancem! Hledají ho, aby mu podřízli krk! My mu musíme pomoci. A jestliže je mrtev, nedám pokoj, dokud neuvidím skunka, který ho zabil, viset na konopné smyčce! A je tu ještě další vážný důvod. Strádá tu spousta lidí a všichni potřebují, aby se jich někdo ujal. Ostatně — přijeli jsme sem dnes! Nemám ve zvyku praštit s prací, kterou jsem sotva začal!“

„Rozumím,“ kývl zrzek. „Z toho hlediska nemá smysl, chodit se dívat na nějakou čerstvou hromádku hlíny.“

„To zase přeháníš. Docela mě zajímá, co doktor vymyslel. Místo, které určí jako Angusův hrob, může mít význam. Třebas to bude první důkaz o tom, jaký je doktor lhář a podvodník. Tuze rád mu to řeknu do tváře, ale teprve tehdy, až budu mít jistotu. Určitě ne dřív, protože otevřené nepřátelství by nám znesnadnilo činnost. Přijel jsem pro Anguse, a neodejdu, dokud ho nenajdu. Živého či mrtvého!

Ráno nám ukáží hrob a bude snadné odházet hlínu. Téměř jistě ho kopali černoši, kteří sice poslechnou doktora na slovo, ale já o černých hoších vím s jistotou, že neudělají víc, než je nezbytně nutné. Výsledek může být zajímavý! Vede mne k tomu podivná shoda okolností, když Angus zahynul přesně toho dne, kdy jsme sem za ním přijeli. Dost už o tom! Co jsi zjistil ty? Jaké máš novinky?“

„Určitě tě to zaujme,“ řekl Ginger a dal se do líčení událostí, které prožil na výletě za Algym. Do podrobností a přímo s citem se věnoval hlavně rozhovoru, který vyslechl, ukryt za ibiškovými keři. Jeho paměť byla dobrá, takže se Biggles seznámil s průběhem hovoru téměř slovo od slova. Zájem nepředstíral a poslouchal s napětím.

„Uvědomuješ si, co to znamená?“ vydechl, když Ginger skončil.

„Tak trochu,“ řekl zrzek. „Co?“

„Když zítra ráno opět zmeškáme schůzku, vyletí Algy nebo Bertie za námi. Budou nás tu hledat!“

„To bychom neměli doktorovi dělat,“ vyjádřil znepokojení Ginger. „Při přijímání dalších hostů, by se mu rozklepala kolena. Nepřeje si, aby se mu osada proměnila v korzo.“

„Jen aby nezaklepal s námi,“ ušklíbl se Biggles.

„A co nám brání přivstat si? Počkám na letadlo a možná se ještě stihnu nepozorovaně vrátit.“

„To není špatný nápad,“ připustil Biggles. „Musím si to však pořádně promyslet. Algy by se měl dozvědět, že nejsme tak docela pány vlastního času, a že se tu patrně zdržíme déle, než jsme předpokládali. Můžeme před doktorem předstírat, že mu ten hrob věříme, nenápadně vypadnout a dát se do slídění na vlastní pěst. Pokud uvěří, že nás nezajímají jeho obchody a podvody, mohl by na to naletět.“

„Ještě mi pověz, co si myslíš o tom rozhovoru na zahradě,“ chtěl vědět Ginger. „Napadlo tě něco?“

„Moc ne. Neznám drama, které hrají. Nedokážu uhodnout scénář, ale potvrzuje se mé tušení. Jde o záhadnou hru a aspoň již víme, že doktora neobsadili do hlavní role. V té vystupuje někdo jiný a všechno řídí šéfrežisér! Stroj, který jsi slyšel, bylo zřejmě opravdu dynamo, o které se stará nějaký osvětlovač. Elektřinu mají a tak mi chybí už jen uvaděčky! Snad nás s nimi seznámí šéf, až si s námi bude povídat. Docela se na to těším a hodlám se mu představit jako ostrý divadelní kritik. Vrtá mi hlavou jen ten Erich...“ Biggles se odmlčel.

„Erich,“ řekl pak. „V Německu je to běžné křestní jméno. Ani bych se nedivil, kdyby... Ne, to není možné, jsem už přehnaně podezřívavý...“

„Erich přijde v noci,“ ušklíbl se Ginger.

„Časem ho poznáme,“ zavrčel Biggles. „Nejdůležitější z toho co jsi zjistil, je počet těch lidí. Je jich hodně a vůbec nechápu, co tu všichni dělají. Půl tuctu Němců! Vypadá to na nějaké dost velké darebáctví. Kdybys je dokázal popsat, zeptali bychom se na ně ve Scotland Yardu, aby Raymond zařídil jejich identifikaci. To ale musí počkat. Jdi se připravit a za čtvrt hodiny se sejdemle dole.“

Ginger to vzal přes koupelnu, dal si druhou krátkou sprchu, a vrátil se do pokoje, aby se oblékl. Nechal pootevřené dveře, neboť chtěl slyšet, kdy se na chodbě objeví Biggles. Právě končil s oblékáním, když se ho zmocnil nemilý pocit, že něco zapomněl nebo ztratil. Kalhoty mu nějak neseseděly, zdálo se mu, že to není jeho oblek. Ruka mu sjela do zadní kapsy, kde měl mít pistoli. Zbraň byla pryč! Zaklel.

Na vteřinu jakoby zkameněl, neboť si uvědomil význam ztráty, a pak se vrátil do Bigglesova pokoje. Vrhł se na jeho kalhoty, přehozené přes židli, hmátl do kapsy a vztekle zasyčel. Také Bigglesova kapsa byla prázdná!

„Potvory!“ zavrčel.

„Co se děje?“ ozval se z koupelny Bigglesův hlas. „Našel jsi blechu?“

„Sebrali nám zbraně.“

Biggles s mokřými vlasy vběhl do místnosti. Sáhł po kalhotách, se sevřenými rty po nich přejel rukou, a začal si je oblékat.

„Měli jsme si vzít šaty do koupelny,“ řekl pomalu. „Takhle to vypadá, že doktor vyhrál druhé kolo, a vede vysoko na body! Mám pocit, jakoby vládný doktor Liebgarten za sebou praštil dveřmi jako nevychovaný spratek.“

„Nenapadlo mě to,“ zavrčel Ginger.

„Já to nečekal tak brzy. Vyhlásil nám válku podobně, jako to dělali nacisté. První úder zasadil v noci a já konečně pochopil, proč nám půjčil tak krásná pyžama. Dobrá, dostane to, co chce! Vydrž chvíli, hned budu připraven.“

Pět minut poté sestupovali po schodech, aby se znovu zapojili do víru nočního života domu v džungli. Oba měli již jedno noční překvapení za sebou a ani je nenapadlo, že je očekává další. Zdola slyšeli tichý rozhovor. Liebgarten nebyl sám.

„Vypadá to, že Erich už přišel,“ tiše zamručel Biggles a zmáčkl kliku.

Vstoupili.

Doktor vyskočil z křesla a se zářivým leskem kovových zubů spěchal hosty uvítat. Z očí mu svítilo štěstí z tak báječného setkání.

„Tak tady vás mám,“ hlaholil srdečně. „Nepochybně vás nesmírně potěší, když se u mne setkáte s jedním ze svých starých dobrých přátel. Právě mi říkal, jak často na vás vzpomíná. Znáte se prý velmi dlouho a nic prý mu neudělá větší radost, než vás srdečně uvítat v mém domě. Hrozně se na vás těší.“

Druhý muž, který k nim dosud seděl zády, pomalu vstal a otočil se. Byl vysoký, štíhlý a dobře oblečený. Tvářil se tak vládně, jak mu dovoľovala jeho strohá tvář askety, a monokl, který měl asi zdůrazňovat jeho šlechtický původ. V pravé ruce držel cigaretu vsazenou do dlouhé špičky a levou se lehce opíral o hůl.

„Dobrý večer, Bigglesworthe,“ řekl s úsměvem. „Tak jsme se zase potkali. Stále žasnu, jak je ten svět malý.“

Ginger se nadechl a srdce se mu rozbušilo rychleji. Měl pocit, že vzduch v místnosti zhoustl. Tentokrát jim pan doktor skutečně nelhal! Znali tohoto člověka dlouho a dobře.

Tak tohle je Erich, pomyslel si hořce zrzek. Hauptmann Erich von Stalhein! Důstojník ze staré pruské školy, který svého času zastával vysoké postavení v německé rozvědce, a jehož pro vážné zranění, nohy vyřadili z aktivní služby v armádě. Muž, kterého si potom, pro jeho vychytralost a zákeřnost, vybralo gestapo, kde se stal jakousi šedou eminencí! Měl bystrý a rafinovaně myslící mozek, a gestapácké stvůry věděly, proč vybraly právě jeho! Von Stalheinovy vlasy již prošedly, ale studený pohled jeho modrých očí se vůbec nezměnil. Ginger pocítil lehké zachvění v žaludku. Jakoupak hru si pro nás s doktorem vymyslel, napadlo ho.

Biggles vkročil do místnosti, jakoby se nic nedělo.

„Je to tak,“ řekl. „Svět je vážně malý a stále se zmenšuje. Mně to tak alespoň připadá. Kdo by

si pomyslel, že tu potkám zrovna vás?“

„A kdo by si pomyslel, že tu potkám vás?“ čelil Stalhein otázce otázkou.

„Často jsem si říkal, co asi děláte,“ usmál se Biggles.

„Já byl zase zvědav na váš osud. Vaše jméno se dost pravidelně objevovalo v mých záznamech. Asi to nevíte, ale já sledoval vaši práci s profesionálním zájmem, a věřte mi, také s velkým obdivem. Vy jste pro mne živoucí důkaz stařícké pravdy, že kdo stále žije v nebezpečí, žije déle!“

„Díky,“ řekl se smíchem Biggles. „Tu krásnou starou pravdu bych nerad porušil.“

„Nevím, nevím,“ zamumlal smutně Stalhein. „Všechno musí někdy skončit.“

„To je pravda,“ souhlasil Biggles. „Svěřím se vám. Až se vám to jednou stane, zarmoutí mne to. Po dlouhou dobu jste pro mne byl jasnou stálicí na temném nebi války. Velmi mne zamrzelo, když jste se zamotal mezi chlapy s hákovým křížem. Co vás to napadlo táhnout s Hitlerem?“

„Jakýpak Hitler?“ trhl hlavou Stalhein. „Pro mne bylo vždy na prvním místě Německo! Tak to bylo a tak to je!“

Biggles pohlédl svému starému soupeři přímo do očí.

„Tak proč nejste v Berlíně a nepomáháte své zemi na nohy? Jsou tam trosky, bída a hlad. Vždyť i vy na tom máte podíl!“

„Odpověď je prostá. Nehodlám skončit život na šibenici. To jsem přenechal zoufalcům, kteří neměli dost vtipu, aby čelili chmurnému osudu jinak. Patřím mezi ty vybíravé.“

„Jenom proto jste tady?“

„Také proto. Je to jeden z důvodů.“

Doktor Liebgarten se rozpomněl na povinnost hostitele a vmísil se do hovoru. „Ale proč všichni stojíme? Posad'te se, pánové. Máme si přece co říci. Máme toho všichni tolik na srdci.“

Sám šel příkladem.

Ginger se na něj podíval, posadil se proti němu, a pousmál se. Uvědomil si totiž, že dnes již podruhé řekl doktor přesně to, co si myslel. Nelhal, neklamal a nepředstíral! Zrzek měl pocit, že se stal svědkem jeho vrcholného výkonu v pravdomluvnosti.

KAPITOLA DEVÁTÁ

JAK SE DÁ ZHASIT LAMPA

Ginger svažtil čelo a rozhlédl se. Místnost osvětlená jasným světlem stojací lampy mu náhle připadala jako malá, soukromá herna, kde se bude hrát o životy. Byl jedním z hráčů a karty již byly rozdány. Nasadil chladný, nevzrušený výraz, jaký si u hráče pokeru představoval. Dramatický závěr byl na dohled a snažil se, velice se snažil, aby na něm ostatní nepoznali, jak je rozrušen. Všechny výhody byly na straně lotrů a zcela nepochybně si toho byl vědom i Biggles. Jasnozřivost, schopnost která Bigglesovi nikdy nechyběla, mu již určitě napověděla, který z těch dvou je nebezpečnější. Byl to von Stalhein, který dostal příležitost vyrovnat si s nimi řádku starých účtů. Jeho příchod do rajske osady míru považoval Ginger za černou magii. Šlo o vtipné kouzlo zlomyslného černokněžníka, který sáhl do klobouku a s potěšeným úšklebkem vylovil místo bílého králíka suchého chlapíka s holí a monoklem. Bylo to pěkné nadělení.

Von Stalhein se také posadil a Ginger si všiml, že stejně jako doktor drží ruku v kapse. Biggles se ke křeslu nehrnul. Chvilí okukoval zařízení, jakoby chtěl pochválit doktorův vkus, s nímž umístil barevné závěsy při krajích oken a moskytiéry, visící přes okna místo záclon. Pak se přiloudal ke stolu a přesunul volné křeslo tak, aby bylo z dosahu světla stojací lampy. Svítidlo to bylo pěkné, z tepaného kovu, a jako jediný zdroj světla, stálo trochu stranou. Zář žárovky byla skutečně ostrá, až sklenky na stole, karafa z broušeného skla, popelník, i stříbrné cigaretové pouzdro odrážely tipytivé blesky. Spokojený Biggles si konečně sedl do stínu proti von Stalheinovi. Ginger seděl od něho vlevo a díval se přes stolek na doktora.

Kdyby v té chvíli vstoupil dovnitř nezasvěcený návštěvník, těžko by ho napadlo, že ti čtyři rozehráli osudovou partii. Uvolněně seděli v pohodlných křeslech, dva z nich pokojně pokuřovali. Modrý dým z jejich cigaret se líně vznášel v záři lampy a mizel v šeru nad ní. Stíny sklenic, křesel i

hlav mužů nehnutě tkvěly v koutech místnosti.

Ticho trvalo dost dlouho a napjatý Ginger stále nedokázal uhodnout, kdo vynese první kartu. Byl si jistý jedinou věcí — on sám to nebude!

Nakonec začal doktor.

„Myslím, že jste se provinil hrubou nezdvořilostí, pane,“ řekl s pohledem upřeným do Bigglesovy tváře. „Nelíbí se mi to.“

„Opravdu?“ podivil se Biggles. „To je mi velmi líto. Čímpak jsem se vás dotkl?“

„Klamal jste mne od první chvíle, kdy jste přišli!“

„To nesouhlasí,“ řekl Biggles. „Pokud se lépe rozpomenete, nijak jsme se navzájem nepředstavovali, a hovořil jste hlavně vy. Až ve mně vznikl pocit, že vás naše totožnost nezajímá. Pokud jste nás považoval za někoho jiného, my vás neoklamali. Byla to pouze vaše chyba! Snad jste nečekal, že vám předložím životopis? Je od vás roztomilé, jak překrucujete fakta, ale já netajil účel návštěvy! Přišel jsem najít starého přítele a spolubojovníka jménem Angus Mackail. Vy na to zapomínáte, ale já ne! Hledám ho i teď!“

Von Stalhein vypustil z úst úhledný kroužek cigaretového dýmu. „Jsem zvědavý chlap,“ řekl. „Jak jste se dozvěděli, že je tady?“

„A je snad důvod, proč bych to nemohl vědět?“ usmál se Biggles. „Je to tajemství?“

„Ne, ale trvalo dlouho než jste se tu ukázali.“

„Omyl. Přišel jsem ihned, jak jsem se dozvěděl o podmínkách, ve kterých tu žije. Dokonce jsem si na to vzal dovolenou.“

„Kdyby se však sám rozhodl pro návrat, nic mu v něm nebránilo,“ vmísil se do hovoru doktor.

„Bránilo! Vy to víte a já také. O tom je škoda slov!“

„Jak myslíte,“ řekl Stalhein. „Z vašich slov usuzuji, že vám o Mackailovi někdo řekl.“

„Zcela správně.“

„Mohu se zeptat, kdo to byl?“

„Můžete. Jméno toho muže je Linton.“

„Co jsem vám říkal?“ zmrazil von Stalhein pohledem doktora a jeho hlas zaskřípal špatně tajenou zlostí. „Upozornil jsem vás na něj a varoval vás. Člověk jako on dokáže nemožné! Jenže vy jste jeho zmizení bral na lehkou váhu!“

„Zajistil jsem obvyklá opatření,“ špitl Liebgarten.

„Copak znamenají ta opatření?“ zeptal se ostrým hlasem Biggles. „Patrně stáhnout z něj kůži, co? Tentokrát to nevyšlo, doktore. Utekl vám, přišel ke mně a teď mě tu máte.“

„Přirozeně,“ zamumlal Stalhein.

„Objasnili jste mi to skvěle. V odchodu z osady by mu nebránilo vůbec nic, kromě smyčky na krku!“

„Nesmysl,“ bránil se doktor. „Nebráním v odchodu nikomu!“

„Ovšem. Děláte ale všechno proto, aby se každý bál vytáhnout paty z té vaší osady míru a laskavosti! Neustále lidem tvrdíte, jak bezcitná, krutá a nelidská je džungle kolem, a sám k tomu úspěšně přispíváte. Kdo opustí ráj, zahyne!“

„To není pravda!“

„Nedělejte ze mne blázna, a nežvaňte nic o hrubé nezdvořilosti, doktore. Linton mi řekl o osadě všechno a o vás také. Musel, když chtěl zachránit Mackaila. Dobře vím co tu děláte. Von Stalhein mi teď v objasnění vašeho úkolu trochu pomohl. Karty jsou na stole, pánové! Jste na tahu!“

„Proč my?“ vyjekl zmatený Liebgarten, pokusil se o svůj milý, kovový úsměv, ale dopadlo to žalostně. Jeho měkký hlas zdrsněl. „Jaké záměry máte vy?“

„Už jsem vám to řekl stokrát,“ znechuceně odpověděl Biggles. „Ani nemám chuť to opakovat. Přijel jsem pro Mackaila, abych ho dovezl domů. Navíc jsem se rozhodl, vzít domů všechny osadníky, kteří otročí pro jednoho podvodníka s medovým hlasem a železnými zuby!“

„Ještě něco?“ zavrčel vydrážděný doktor.

„Dobře, že se ptáte,“ ušklíbl se Biggles. „Všichni ti lidé se vrátí domů s penězi, které jste z nich drze a nestoudně vymámil k financování vašeho hnusného švindlu. Vydáte jim je!“

„Hnusný švindl?“ řekl s bolestí ve hlase von Stalhein. „Takové slovní spojení by neměl

džentlmen vůbec vyslovit.

„Volím slova podle společnosti, do které se dostanu. Tuším, že jste mohl zaslechnout i pevnější výrazy.“

„Ale, ale,“ vzdychl Stalhein. „Někdo pokazil vaši morálku. My Němci máme přísloví: 'Tvrdé slovo zraní až do krve'.“

„V Anglii se zase říká, že žluklému máslu pěkná slova na chuti nepřidají!“

Von Stalhein se rozesmál a nasadil si do špičky další cigaretu. „Připusťme, že obě strany mají svou pravdu, a zbývá už jen otázka co dál,“ řekl pobaveně a zapálil si. „Také mě napadlo, kde máte pana Laceyho? Určitě nebude příliš daleko. Nebo snad ano?“

„Je přesně tam, kde má být,“ ušklíbl se Biggles. „Ani tu pro něj nemáte křeslo.“

„Jak tu vaši partu znám, dříve či později nás navštíví,“ řekl Stalhein a úsměv mu pomalu mizel ze tváře. „Nebylo by moudré, poohlédnout se po vašem letadle? Je to podivné. Když jsem se ptal doktora na váš letoun, díval se na mne, jako bych já sám spadl z nebes. Tajemství vašeho příchodu ho nechalo chladným. Ale uznejte to. Žije v zapadlé džungli příliš dlouho. Ani nemůže mít přehled o tom, kam se ten přetechizovaný svět řítí.“

„Letadla jsou dneska všude,“ připustil Biggles. „Já se však chci vrátit k prapůvodní příčině naší návštěvy. Dozvíím se už konečně něco podstatného?“

„Proč ten spěch?“ ozval se Liebgarten.

„Vždycky pospíchám z místa, kde se to hemží slámky.“

„To je... to je příliš...“ vyhrkl doktor. „Co chcete?“

„Vy víte naprosto přesně, co chci! Je to člověk a jmenuje se Angus Mackail!“

„Vždyť jsem vám řekl, že je mrtev!“

„To jste skutečně řekl, ale já vám nevěřím ani cvaknutí vaším železným chrupem.“

Liebgarten užasle zamrkal.

„To chcete tvrdit, že jsem lhář?“

„Jste lhář,“ řekl Biggles stroze. „Nic si nenamlouvejte. Říkám vám to stručně a jasně!“

„Co víte o Mackailovi? Proč by nemohl být mrtev?“

„I to vám povím. Kdyby byl mrtev, bude to pro vás horší, než kdyby sem vtrhlo tornádo! Bude to katastrofa mnohem horší pro vás než pro mne, doktore!“

„Nesmysl. Proč?“

„Protože potom odejdu, ale dřív než to udělám, obrátím tu vaši mírovou osadu na ruby, a pak se svět dozví, jací gangsteři odtud prchali do džungle!“

„Přece si nemyslíte, že vám to dovolím,“ nadskočil v křesle doktor a v jeho hlase nezbyla ani stopa po sametovém tónu. „Vy jste se snad zbláznil!“

„Vy že mi v tom zabráníte?“

„Já!“

„Tím chcete říci, že pokud budu chtít odejít, použijete proti mně třeba i násilí?“

„Když to bude nutné, ano!“

„Vyhrožujete mi?“

„Říkejte tomu jak chcete. Máte prý zálibu ve faktech, takže bude lepší, když se podíváte pravdě do tváře i teď!“

„Skvělé,“ protáhl Biggles. „V tom případě jsem oprávněn udělat veškeré nevyhnutelně nutné kroky, abych zabránil tomu, čemu se právnický říká omezování osobní svobody a únos.“

„Můžete dělat kroky,“ usmál se doktor, který se náhle zcela uklidnil. „Krátké nebo dlouhé, můžete třeba i kulhat. V tom vám nebudeme bránit, pokud neopustíte údolí.“

„Slyšel jste to?“ obrátil se Biggles na Stalheina. „Souhlasíte s tím?“

Von Stalhein pokrčil rameny. „Pokud opravdu hodláte postupovat směrem, který jste neznal, nemáme jinou volbu. Uvědomte si, že zde žijí společně s Liebgartenem. Lituji, ale veřejný skandál si skutečně nemůžeme dovolit.“

„Nemám, co bych k tomu dodal,“ řekl Biggles. „Snad jediné to, že mi vyschlo v ústech. Co je tu k pití?“

„Poslužte si,“ pokynul doktor lehkým gestem ke stolu. „Je to mé nejlepší sherry. Nejste tu

téměř s ničím spokojen, snad oceníte, jeho skvělou chut'."

„Tentokrát vezmu váš posudek vážně," ušklíbl se Biggles, vzal do pravé ruky karafu z těžkého, broušeného skla a levou sahal pro skleničku. „Ta nádoba mi určitě poslouží!"

To k čemu došlo v následujících čtyřiceti vteřinách, proběhlo tak nečekaně a rychle, že se Gingerovy reakce zpozdíly vždy o pár vteřin za vlastním děním. To, co se odehrávalo, mohl sledovat jen sluchem, neboť současně s posledním pohybem Bigglesových rtů, zavládla v místnosti hluboká tma. Zrzek jen slyšel, jak události následují ráz na ráz.

Nejprve zhaslo světlo a pak se ozvala rána, jakoby se skácelo křeslo. Vzápětí vycákla nějaká tekutina, někdo prudce vydechl, nedaleko Gingera cosi zasvištělo vzduchem, ozval se tupý úder a tiché vyjeknutí. Následoval podivný zvuk, jakoby se někdo s někým přetahoval a vzápětí bylo slyšet, jak z desky stolu sjíždějí sklenice, padají na podlahu a tříští se. Poslední spadl veliký popelník. Zaduřelo to.

To již byl Ginger hluboko zapadlý v křesle a sesouval se na podlahu, aby také něco neschytil. Čekal, kdy se ozve výstřel z pistole.

Náhle v koutě místnosti blikl plamének benzínového zapalovače, zhasl však tak rychle, že se zrzek nestačil rozhlédnout. Někdo vstal z křesla, pak zapraskala podlaha a chvíli vládlo takové ticho, že Ginger málem slyšel, jak se mu na hlavě ježí vlasy.

Nedělo se však nic. Ve tmě pistole mlčely a vteřiny se vlekly. Potom znovu zapraskala podlaha a náhle se rozsvítila lampa. Stála na svém místě, byla celá, a vedle ní se krčil von Stalhein s pistolí v ruce, a divoce se rozhlížel.

„Odhoďte tu zbraň!" třeskl do ticha Bigglesův hlas, ostrý jako břitva.

Němec trhl tím směrem hlavou, stejně jako Ginger. Biggles klečel u stěny, pistole v jeho pravé ruce mířila na Stalheinovu hlavu, a jeho levá ruka ještě spočívala na zásuvce, kam právě zasunul koncovku přívodní šňůry k lampě.

„Pusťte pistoli z ruky, nebo vystřelím!"

Von Stalhein pokrčil rameny a odevzdaně roztáhl prsty. Zbraň s bouchnutím dopadla na podlahu.

„Děkuji vám," kývl Biggles a natáhl levou ruku k zrzkovi, aby mu něco podal. „Zvedni tu zbraň, Gingere, a tady je zapalovač. Vrať ho našemu starému příteli. Musel jsem mu ho vzít, aby mojí snahu nepokazil. Téměř se mu to povedlo!"

Ginger vyskočil na nohy a jak se hnál po pistoli, málem zakopl o Liebgartena. Doktor ležel tváří k zemi na koberci prosáklém vonící tekutinou. Kousek od jeho hlavy se povalovaly střepy z rozbité karafy.

Muž, který to všechno zavínil, vstal, a se zbraní namířenou na von Stalheina pomalu přešel ke stolu.

„Pojďte a sedněte si," vyzval ho. „Teď konečně můžeme hovořit na úrovni, která mi vyhovuje. Těžko snáším lidi, kteří se nejdřív podbízejí a pak křičí a jsou zlí. Mrzí mne, že jsem tady nadělal takový nepořádek, ale vlastně jste mě k tomu donutili. Vy také! Přece víte, že když mi někdo vyhrožuje, celý se roztřesu, a ani nevím, co potom vyvádím."

Von Stalhein se smutně podíval na přívodní šňůru, která opět spojovala svítidlo se zásuvkou ve zdi.

„Moje chyba," posteskl si. „Všiml jsem si vašeho přešlapování, než jste se posadil do stínu, a bylo mi to divné. Nemám tyhle hloupé lampy rád a nenapadlo mě, jaké máte záměry. Příště si dám větší pozor."

Ginger si konečně uvědomil, k čemu došlo. Biggles energickým kopnutím nohou vytrhl přívodní šňůru lampy ze zástrčky a téměř současně udeřil doktora karafou do hlavy. V temnotě, kterou si tak připravil, přiskočil k hroutícímu se Liebgartenovi, vyrval mu pistoli z kapsy a ještě stačil shrábnout ze stolu zapalovač, po kterém už sahal von Stalhein. Odnesly si to skleničky. Němce asi zdrželo, že dřív než po zapalovači, sáhl po své zbraní. Včas si neuvědomil, že v naprosté tmě by bylo nesmyslné vystřelit jako první. Hbitější Biggles pak odskočil stranou a co nejtíšeji se přikradl k zásuvce. Celou tu nekonečnou drzost si vymyslel a připravil dříve, než se posadil. Důvtip, ale hlavně rychlost s jakou to Biggles zvládl, uvedla zrzka v nadšení.

„Prosím,“ řekl a podal Stalheinovi zapalovač. Pak se shýbl k převrženému křeslu a postavil ho na nohy. Ještě napůl omámen se posadil.

„Nespouštěj doktora z očí,“ vyzval ho Biggles a ušklíbl se. „Je mi líto, ale moc jsem mu neublížil. Brzy bude v pořádku.“

„Škoda,“ usmál se Ginger, potřásl pistolí a s příjemným pocitem znovunabyté jistoty se uvelebil v křesle.

„S vámi si člověk užije, Bigglesworth. Lusknete prstem a zdejší veřejnost málem přijde o dobrodince,“ pronesl Stalhein napůl vážně, napůl v žertu. „Udělal byste štěstí u filmu. Při vašich kejklich by lidé v kině pukali smíchy.“

„Jsem rád, že se vám to líbilo,“ usmál se Biggles. „Děkovnou kytici si však schovejte na příště. Nepřišel jsem pro bonboniéru. Chci Anguse Mackaila. Kde je?“

„Nevím.“

„Proč ne?“

„Nezajímá mě se o něj.“

„Žije?“

„Nevím.“

„Myslel jsem si, že budete vděčnější, a že ušetříme čas,“ řekl klidně Biggles. Vstal, odvalil nohou doktora dál pod stůl a zatleskal. „Doufám, že si uchováte zdravý rozum a nepokusíte se o nějakou ztřeštěnost!“

Odstoupil stranou, aby měl Němce i dveře v jedné rovině, vsunul pistoli do kapsy, a aniž by vytáhl ruku, obrátil se ke Gingerovi. „Schovej tu bouchačku v kapse, ale nepouštěj ji z ruky, a sleduj našeho neústupného přítele!“ řekl. „O dveře se postarám sám.“

Do místnosti vklouzl maličký sluha a užasle se zahleděl na svého šéfa, válejícího se pod stolem. Konečně zvedl zrak k Bigglesovi a v očích mu tkvěla otázka. Biggles na ni nedbal.

„Pošli sem Pedra!“ řekl. „Čekám! Velmi rád bych ho viděl.“

Muž se beze slova uklonil a zmizel.

Ve chvíli kdy za ním zapadly dveře, otevřel doktor oči, zaúpěl, a zvedl ruku k bolavé hlavě. Pokoušel se pod stolem posadit, moc se mu to nedařilo, a Biggles nezúčastněně sledoval jeho snažení. Liebgarten měl ve vlasech velkou krvavou podlitinu, ale vážněji zraněn nebyl.

„Co se stalo?“ vzdychl. „Zemětřesení?“

„Něco takového,“ kývl Biggles.

Doktor se pracně postavil na nohy a těžce sklesl do křesla. Ze zmateného výrazu jeho tváře se dalo vyčíst, že se ještě neprobral k plnému vědomí.

„Co se stalo?“ opakoval.

„Přišel jste o své sherry. Nemáte si ho brát tolik najednou,“ ušklíbl se Biggles. „V klidu sed'te a na nic se neptejte!“

Liebgarten se tázavě podíval na Stalheina, neboť dosud vůbec nepochopil, co se stalo. Biggles povytáhl pistoli, a naděje v doktorových očích pohasla. Už pochopil, kdo je tu pánem.

Venku se ozvaly kroky.

„Dávej na ty hochy pozor,“ vyzval Biggles zrzka a obrátil tvář ke dveřím. Otevřely se a na prahu se objevil Pedro.

„Krásnou noc, Pedro,“ uvítal ho Biggles. „Mám takovou zvláštní představu, že jsi večer kopal hrob. Nemýlím se?“

Černoch zamrkal a po kratičkém zaváhání přisvědčil.

„Ano, pane.“

„A copak jsi do něj uložil?“

Pedro opět zaváhal a zabloudil očima k doktorovi, jakoby čekal na instrukce. Nepřišly.

„Je trochu unavený, tak ho nech v klidu,“ doporučil mu Biggles. „A má sám pochybnosti, co jsi tam pohřbil. Tak ven s tím!“

„Ale šéf mi opravdu neřekl, abych tam něco dával,“ bránil se Pedro a na čele mu naskočily vrásky, jak se snažil pochopit, oč tu jde.

„Správně, Pedro. Přesně to jsem si myslel. Jediná potíž byla právě s doktorem, který si na to

nemohl vzpomenout. Mimochodem, kde je teď pan Mackail?“

„Ale... to přece šéf ví,“ zakoktal černoch. „Je na místě, kam mi ho poručil dovést.“

„Výtečně! Děkuji Pedro. Teď chvíli počkej venku!“

Pedro znovu užasle zamrkal a opustil pokoj.

„Tak kde je?“ obrátil se Biggles na Liebgartena.

„Jasně jsem vám řekl, že je mrtev,“ zasyčel doktor.

„Pokud se tady Mackail neobjeví do pěti minut, byla to poslední z vašich lží,“ řekl Biggles.

„Zapálím vám tenhle dům nad hlavou, abyste konečně pochopil, jak vážně to myslím! Asi vás tu zamknu.“

A jestli vám pomohou nebesa a přežijete, ještě rád odtáhnete do jednoho z těch zavšivených baráček!“

Sáhl do kapsy, vylovil zapalovač a škrtl. Vyšlehl plamen a Biggles přešel k okenním závěsům.

„To bych nedělal,“ ozval se von Stalhein. „Trápení a potíže bychom měli všichni, Bigglesworthe. Vy také!“

„Jsem na potíže zvyklý. Jak jsem řekl, čekám pět minut. Chci však projevit dobrou vůli a trochu doktorovi pomohu.“

Obrátil se ke dveřím a zavolal: „Pedro!“

Černoch se objevil.

„Doktor si přeje, abys přivedl Mackaila,“ řekl Biggles.

Pedro se tázavě podíval na svého šéfa.

„Bude lepší, když poslechnete,“ pronesl klidným hlasem von Stalhein. „Znám Biggleswortha. On nás nestraší. Skutečně udělá to, co tak roztomile slibuje. Pokud nechcete, aby váš dům lehl popelem, pošlete pro toho chlapa Nemyslím, že jeden muž stojí za tolik trápení.“

„Tak toho Mackaila přiveďte,“ vyjekl zmatený doktor na stejně poplašeného Pedra. „A běžte rychle!“

„Ještě maličkost,“ zadržel černocho Biggles. „Ať vás nenapadne zdržovat se cestou tím, že byste někomu vyprávěl, co se tu děje. To byste tomu dal na frak!“

Pedro odevzdaně kývl a zmizel.

„A jsme zase sami a je nám pěkně, co doktore?“ řekl Biggles s úsměvem a zastrčil zapalovač do kapsy. „Buďte rád, že váš přítel von Stalhein ví, co se ode mne dá čekat. Zachránil vaše krásné sídlo před ohněm Tuze by mě mrzelo, kdyby shořel tak pěkný dům. Nějaký čas bych si to vyčítal. No, snad máme nejhorší za sebou.“

„Ještě jsem ale nepochopil, jak se odtud hodláte dostat,“ řekl von Stalhein, sledující Bigglese s nevzrušeným výrazem.

„To poznáte, až dozraje čas.“

„Bude to velmi tvrdý ořech,“ rozšafně kývl Němec. „I pro vás! Musíte ještě urazit dlouhou cestu.“

„Vykočili jsme pravou nohou a říká se, že při dobrém začátku má člověk půl cesty za sebou.“

„Také jsem ale slyšel, že první vyhrání peníze z kapsy vyhání,“ vzdychl Stalhein. „Druhá půlka cesty je ještě před vámi. Nezávidím vám.“

„Pro mne je vždycky nejtěžší začít,“ usmál se Biggles. „Já jen vzácně dokážu odstartovat bleskově.“

„Dnes se vám start vydařil,“ uznal Němec a pohlédl ke dveřím. Ty se otevřely a do místnosti vstoupil Pedro, doprovázený jakýmsi podivným strašidlem zahaleným do hadrů. Užaslý Ginger stiskl rty, jak se snažil rozeznat v zažloutlé tváři vychrtlého muže podobu svého dávného přítele Anguse Mackaila.

Strašák si však zrzka ani nevšiml.

„Biggles!“ vyhrkl a vykročil vpřed.

Zaznělo to podivně, bylo to spíš vzlyknutí, které samo o sobě dosvědčovalo, v jak bídém stavu se přichozí nalézá, ale nebylo pochyb o tom, že ten hastroš promluvil Angusovým Masem!

„Haló, Angusi,“ řekl Biggles, jehož zrak těkal od Mackaila k doktorovi a Stalheinovi. „Rád tě vidím, starouši!“ Trhl hlavou k černochovi.

„Díky, Pedro, je to v pořádku. Počkej venku!“

Jakmile černoš zmizel, otočil se Biggles k doktorovi s tak vražedným výrazem v očích, až se Liebgarten přikrčil v křesle a zakryl si hlavu pažemi.

„Vy hnusná kryso!“ zaskřípal Biggles zuby. „Jste stejná lidská nestvůra, jako byla Belsenská bestie! Z vás dvou by byl skvělý pár! Mám chuť si to s vámi vyřídit hned a jednou pro vždy! Vždyť vy zacházíte s lidmi stejně jako nacisté!“

„Co tu děláš, Biggles!“ nadšeně křičel Angus. „Kde ses tu, pro pána Boha, vzal?“

Biggles zaťal zuby a obrátil se k němu.

„Poslyš, starouši,“ přinutil se k úsměvu, „na vyprávění budeme mít dost času později. Jsi v pořádku, abys vydržel cestu?“

„Když nebude obzvlášť dlouhá, tak ano.“

Biggles se otočil k doktorovi a von Stalheinovi.

„Sed'te tiše a ani se nehněte!“ zavrčel. „Měli byste pochopit, že nemám náladu, dohadovat se s vámi jinak, než klackem!“ dodal s netajenou nenávistí ve hlase, a otočil se ke Gingerovi.

„Půjdeš k Algymu a dovedeš tam Anguse! Jdi klidně předními dveřmi. Hned teď!“

„Co bude s tebou?“ zeptal se zrzek.

„Najdu si vás později.“

„Za jak dlouho?“

„Dočkáte se! Zlomte vaz!“

Ginger vzdychl a vstal. „Jdeme, Angusi!“ vyzval ho, ale cestou ke dveřím ho ještě něco napadlo. Když bral za kliku, otočil se a přes rameno se zeptal. „Co Emilka? Nebude dotěrná?“

„Myslím, že mi doktor lhal i o té kočkovité potvoře,“ odpověděl Biggles. „Kdyby se chovala divoce, zastřel ji! Střílet umíš! Kdyby vás někdo sledoval, porad' si s ním nějak slušněji, ale jen žádné mazlení!“

„Chápu,“ kývl Ginger. „Brzy se uvidíme!“

Následován Angusem vyšel do chodby a za chvíli bylo slyšet, jak klaply venkovní dveře.

„Udělejte si pohodlí, pánové,“ řekl mrzivě Biggles s pohledem upřeným na doktora. „Získali jsme trochu času a jak se při našem příchodu vyjádřil náš zubatý doktor, máme toho všichni tolik na srdci. Proč si tedy nepovídát?“

KAPITOLA DESÁTÁ

EMILKA A INDIÁNI

Ginger a Angus se zastavili před dveřmi. V zahradě neviděli ani živou duši a nad jejich hlavami se prostírala tropická obloha, na které zářil namodralý měsíc a tisíce hvězd. Zahrada byla tichá a klidná, ozývalo se jen sotva zřetelné šumění listů, a černé stíny větví stromů a vějířů palem lehce klouzaly po zemi. Vál mírný a teplý vánek.

Zrzka opojné kouzlo tropické noci neočarovalo. Temné stíny mu připomínaly spíše dračí hlavy a jasný svit měsíce mu šel silně na nervy. Kdejaký obejda je mohl vidět, vzít si je na mušku a na to neměl Ginger náladu. Stiskl pevněji pažbu pistole, postrčil Anguse a sešel ze schodů. Protože toužil opustit co nejdříve tuhle nebezpečnou oblast, zamířil přímo k bráně.

„Kam jdeme?“ zeptal se Angus.

„Bránou ven a dolů k řece,“ řekl zrzek a zastavil se.

„Na co čekáš?“

„Na tu černou příšeru, co slouží doktorovi jako hlídací pes.“

„Myslíš Emilku?“

„Jasně. Ty se s ní kamarádíš?“

„To zrovna ne, ale doktor si s tou potvorou rozuměl.“

„Nepotřebuji ji drbat za ušima,“ sykl Ginger. „Stačí mi, když slušně pozdraví a stáhne ocas, až půjdu kolem. Pojďme!“

Rychle přeběhli přes otevřené prostranství, aniž by si jich někdo všiml, a přiblížili se na několik yardů ke stínu hradby z kaktusů. Nic kolem se nehýbalo a už se jim zdálo, že jejich naděje

se naplnily. V té chvíli se však z černého stínu vedle brány ozvalo hluboké zavrčení zakončené hrozivým prsknutím.

Ginger strnul. Neviděl nic. Stín kaktusového plotu a stromů, rostoucích poblíž, byl černý a tajemný.

„Vidíš tam něco?“ vyhrkl.

„Nic než zatracenou tmu.“

„Myslím, že je tam Emilka.“

„Jiného mazlíčka doktor nemá.“

Zrzek hodlal vykročit, ale sotva natáhl nohu, zavrčelo to ze tmy tak výhruzně, že ji stáhl zpátky. Upřel vytržené oči do tmy, ale stejně neviděl nic.

„Co mám udělat?“ obrátil se k Angusovi. „Biggles mi poradil zastřelit ji, ale jak mám střílet, když nic nevidím. Nemohla by ta potvora vylézt?“ Předklonil se a plácl se do kolen, jako kdyby přivolával psa. „Pojď malá, pojď k pánovi!“

„Chováš se jako blázen,“ řekl Angus.

Ze tmy zaznělo další, ještě hrozivější zavrčení a Ginger couvl. „K čertu s tím zvířetem,“ zamumlal.

„Neměli bychom se přece jen pohnout a projít?“ navrhl Angus. „Nemůžeme trčet na místě, než se objeví někdo s puškou.“

„Na nikoho nečekám,“ řekl zrzek. „Nestojím jen o to, aby mi ta černá mrcha skočila za krk. Už to mám! Vím o jiné cestě k řece. Dojdeme na břeh i jinudy než touhle branou. Není to tam hezké, ale projdu se tam raději, než abych tady šlápl na ocas...“

Další zvuk z temnoty zazněl tak zlověstně a útočně, že je přiměl k okamžitému rozhodnutí.

„Vypadneme!“ řekl Ginger a s pistolí, připravenou k výstřelu, zamířil podél plotu k bungalovu. Udělali asi deset kroků, když se ze tmy plíživě vykradla velká kočka. Sledovala v povzdálí směr jejich cesty a její nakrčený hřbet nevěstil nic dobrého.

„Tam je!“ ukázal Angus. „Střílej!“

„Nemám jistotu, že bych zasáhl,“ odmítl zrzek. „Vsázím sto proti jedné, že bych ji v tom klamavém svědě jenom poranil a dohnal k útoku. Jdeme dál k řece!“

Zrychlili krok a přes rameno se ohlíželi po dotěrné kočce, která je z povzdálí sledovala. Krčila hřbet, občas mrskla ocasem, prskla a zavrčela, snad aby dala najevo, jak hodlá naložit s nezvanými vetřelci.

Ani Ginger se netajil zlým úmyslem. Několikrát natáhl paži s pistolí, ale vždy ji zase spustil, protože si nebyl jistý úspěšným výstřelem. Šelma jakoby jeho záměr vytušila a zapadla do vysoké trávy, ze které chvílemi blýskly jen její jiskřivé oči.

Ginger si uměl představit zábavnější a pohodlnější pochod, ale konečně obešli dům, a uviděli přes zahradu živý plot, za kterým protékala řeka. Došli k němu a zrzek našel otvor, kterým sem odpoledne vnikl.

„Jdi opatrně a drž se vpravo!“ vyzval Anguse a sám ještě chvíli střežil okolí, aby je v poslední chvíli nezaskočil útok Emilky. Šelma byla vytrvalá, avšak Ginger se ji patrně zdál být příliš velkým soustem. Mávl jí na pozdrav a posmýkl se za Angusem.

„Dávej si pozor, abys nešlápl do příkopu,“ varoval ho. „Je tam hluboké řídké bahno a odporná voda.“

„Kam jsi mě to zavedl?“ vrčel Angus. „Jsem už samý trn a páchne to tu jako v pekle!“

„Vypouštějí sem nějaké žluté chemické jedy,“ řekl Ginger. „Pusť mě napřed, půjdu první.“

V následujících minutách dusil Angus kletby a šlapal za zrzkem. Za chvíli stáli na břehu řeky, kde je uvítaly vířící mraky komárů.

„Nemáme to daleko,“ klidnil druha Ginger. Utřel si zpocenou tvář rukávem košile, rozmačkal při tom pár okřídlených útočníků, a vedl Anguse po břehu. Vyhlížel, kdy se před nimi objeví přístaviště, a konečně se dočkal.

„Nebesa,“ zavrčel, když se spolu s můstkem vynořil z šera obrys velikého tělesa. „Co je zas tohle?“

„Doktorova loď,“ sykl Angus. „V těch neckách nás přivezl.“

„Jasně,“ zamumlal zrzek. „Jsem hlupák, když jsem si neuvědomil, že se von Stalhein musel do údolí nějak dostat. Neraď šlape pěšky. Jak velká je posádka?“

„Obvykle tři muži. Bílý velitel a dva černoši.“

„Drží hlídky?“

„Je to možné, ale spíš tam nikdo nebude.“

„Nač tři muži na palubě?“ zavrtalo Gingerovi v hlavě. „To mají tolik práce?“

„Pohon je parní, a pod kotlem se topí dřevem. Udržet tlak páry je opravdu obtížně. Po proudu to je snadné, ale dostat se proti proudu dá všem třem zabrat.“

„Co kdybychom přerázli lana, nebo loď zapálili?“ řekl Ginger, jehož se zmocnily ničitelské choutky.

„Proč?“

„Chci těm lotrům způsobit potíže. Zaslouží si to!“

„Tím bys nadělal největší potíže osadníkům. Nezapomínej, že je to jediný prostředek, který sem vozí potraviny! Doktor a ta jeho banda by přežili, ale ostatní by pomřeli hladem.“

„Běda,“ vzdychl Ginger. „Asi máš pravdu.“

„Ale u zádi bývá přivázán člun. Ten si můžeme půjčit!“

„A hrome!“ nadskočil Ginger. „To je skvělá zpráva. Budeme na místě dřív a pohodlněji, než kdybychom se tam brodili po břehu. Ještě bychom probudili aligátory! Jdu na to!“

Tiše se přikradl ke škuneru a vylezl na parníček. Na dřevěné palubě spal muž. Ginger ho neviděl, ale slyšel jeho chrápání. Pokud měl hlídkovat, nebral službu moc vážně. Zrzka napadlo, že by se mu mělo připomenout, jak se chovat na stráži, pochopitelně to neudělal, a po špičkách přeběhl na zád'. Člun tam byl. Houpal se na hladině a zrzek se rozhlédl po laně, které ho poutalo k lodi. Našel ho, přerázl co nejbliž vázacímu kolíku, a přidržel volné lano v ruce, aby mu člun neuplaval. O chvíli později plul spolu s Angusem na široké hladině řeky.

Polito vypadala v měsíčním světle jako řeka černého inkoustu, jehož proud je pomalu a tiše odnášel od přístaviště.

„Takhle to bude lepší,“ zašeptal a s bolestným vzdechem si setřel z obličeje pot, smíchaný s tělíčky rozdrčených moskytů. „Hrom do toho. Nejsem v tropech poprvé, s moskyty jsem si už užil dost trápení, ale takovou záplavu těch malých ďáblů jsem ještě nikdy neviděl. Kde se jich tolik vzalo? Ráj? Jestliže je tohle ráj, tak mají všichni andělé místo nosu bodavé sosáky!“

„Časem si zvykneš.“

„Těžko,“ zavrčel Ginger. „Snad si proboha nemyslíš, že se tu zdržíme tak dlouho? Ty si koukej odvykat! Vždyť tobě komáři už napíchali do kůže víc malárie, než má ten skunk Liebgarten v krvi záludnosti, lži a podvodů.“

„Nějak bych to už bez moskytů vydržel,“ zašklebil se Angus. „Bude mi jen trochu smutno bez jejich pískání. Raději odhadni, co udělá doktor, až zjistí, že se mu ztratil člun?“

„Než to odhalí, měli bychom být pár desítek mil odtud. Algy sedí v letadle a ty mi neříkej, žeš zapomněl, jak je taková věc rychlá a jak těžko se chytá do lasa.“

„Co když Algyho nenajdeme?“

Ginger se ohlédl a když zjistil, že přístaviště již zmizelo z dohledu, sáhl po veslech. Člun poskočil dopředu.

„Hloupost,“ řekl. „Víc mě trápí, jak se daří Bigglesovi. Musí se nějak vytrazit z domu, projít tím šeredným pralesem, a dostat se na místo, kde bychom se měli sejít. Nedokáží odhadnout, jak dlouho mu to může trvat. Doktor si nedá pokoj, ten jeho vychrtlý kamarád ho bude ještě postrkovat, a na zahradě číhá Emilka.“

Angus ztichl a zrzek ještě chvíli vesloval. Pak zvedl vesla, položil je na dno, a nechal člun unášet proudem. Uvědomil si, že nemají kam spěchat. Znovu zavládlo ticho, dokonce i moskyti se kamsi vytratili.

„Jak jste zjistili, kde jsem?“ ozval se po chvíli Angus. „Vrtá mi to hlavou od první chvíle.“

„Pan Linton,“ řekl Ginger. „Jistě ti to něco říká. Tvůj bývalý přítel poučil Bigglese, že už máš zemědělství po krk.“

„Linton? Můj přítel Krtek?“ užasl Angus. „Tak on to přece jen dokázal? To ale mám štěstí na

kamarády! Chtěli jsem vypadnout spolu, ale překazila mi to horečka.“

„Říkal jsi mu Krtek?“ smutně se usmál Ginger.

„Pořád se vrtal v hlíně. Je to skvělý... báječný chlap!“

„Byl, Angusi! Dostal se sice až do Londýna, ale dlouho ten útěk nepřežil. Než zemřel, vyprávěl o všem Bigglesovi.“

„Je... mrtev?“

„Je mi to líto. Zemřel hned druhý den po příjezdu v londýnské nemocnici pro tropické choroby. Malárie a naprosté vysílení. Biggles tvrdí, že přežil cestu přes moře jen zázrakem, nebo spíš díky silné vůli! Musel to být chlap ze železa! Jinak by nepřežil, nevysypal by to ze sebe, a my bychom nevěděli nic.“

„Chudák starý Krtek,“ zabručel Angus a sklonil hlavu. „Strašně mě to trápí, zrzku. Vždyť já mu už ani nemohu poděkovat a oplatit mu, co pro mne udělal...“

Chvilí se sklesle a tiše díval na dno člunu a pak zvedl hlavu.

„Zatraceně!“ zachřel. „Zavraždili ho! Lintona uštvala ta smečka honících psů doktora Liebgartena! Podříznu jim krky! Všem těm bestiím! Až mi padnou do ruky, já jim... já je...“

„Jistě hochu, jenom klid,“ tišil ho Ginger. „Vím jak se cítíš a jak tě to vzalo. Spolu s Bigglosem vyřídíme doktora jednou pro vždy! Má to u nás schované a nejspíš to dostane v olověném balení! Buď rád, že jsi přežil. Promiň, ale já teď spíš myslím na něco jiného.“

„Na co?“

„Jestli Biggles půjde stezkou v džungli, mohli bychom tam někde na něj počkat a doprovodit ho.“

„Jak daleko musíme po proudu, abychom se setkali s Algym?“

„Asi tak tři míle. Je tam dlouhý úsek, kde řeka teče rovně, a břehy jsou ostře ohraničené. Málo bláta. Nemůžeme se splést. V letadle najdeš i Bertieho,“ dodal Ginger, aby odvedl Anguse od vzpomínek na Lintona.

„Bertie?“ vyjekl Angus. „Ten urozený popleta je s vámi?“

„To sis myslel, že ho necháme doma?“

„Nádhera! Už se třesu na to, až uslyším to jeho Jemináčku. Za jak dlouho má ten zpropadený drak přiletět?“

„Čekají na úsvit. Za tmy by se špatně přistávalo.“

„To bude kolem šesté hodiny.“

„Asi tak.“

„Takže máme ještě spoustu času.“

„Právě na to myslím,“ řekl Ginger. „Nebavilo by mne čekat tak dlouho na jednom místě. A pro Bigglese zase nebude velká zábava, když bude sám šlapat po tmě džunglí. Mohli bychom přirazit ke břehu, a jít mu kousek naproti. Když se ho nedočkáme, řekneme do pěti hodin, vrátíme se abychom nezmeškali schůzku s Algym. Myslím si ale, že přijde včas.“

„Co když zůstane v domě?“

„Nevěřím tomu. K těm dvěma lotrům nepřilnul a bude se chtít přesvědčit, jak náš letoun odstartoval. Přijde mezi nás už jen proto, aby mohl pět minut pokřikovat na Algyho, že má nakřivo pravé křídlo, a levá vrtule se mu točí nějak pomaleji než pravá. Pak mu ještě vykreslí, jak riskantně přistál, a poví mu, že když přijdeme o letadlo, můžeme se jít všichni utopit! Myslím, že si to nenechá ujít, a že se sejdem na břehu všichni.“

Náhle se zarazil a ukázal na břeh.

„Hej, Angusi, co je to tam za světýlka?“

„Světlušky.“

„Jak v tom pekle ti malí broučkové přežijí?“ podivil se zrzek a namířil příď člunu ke břehu.

„Světlušky by nevadily. Čekají tam ale mraky moskytů.“

„Hrome,“ řekl zrzek. „To mění můj plán. Nechci se jim dostat na dostřel. Co když si trochu zdřímáme? Vadilo by ti to?“

Angus neměl námitky a za chvíli se člun zastavil jen kousek od břehu, na kterém by se měl objevit Biggles. Voda pod převislými větvemi stromů se téměř nehýbala. Nepotřebovali kotvu a

stačilo občas hrábnout veslem, aby člun tkvěl na místě. Několik moskytů sice dva velké živočichy v člunu objevilo, ale nebylo jich tolik, aby se pobyt v něm stal nesnesitelným.

„Polož se na dno a vyspi se,“ vybídl zuboženého přítele zrzek.

„Ne! To je v pořádku,“ odmítl Angus. „Naučil jsem se přežívat bez spaní.“

„Je to možné?“

„Věř mi. Ty si přetáhni ponožky přes nohavice, vyhrň si límec co nejvýš, a na obličej si polož kapesník. Na chvíli tě to před komáry ochrání.“

Ginger se položil na dno loďky, ale neusnul, nedokázal zastavit běh myšlenek. Tiše ležel naznak, odpočíval, a naslouchal podivným hlasům přicházejícím z džungle. Vydržel to dost dlouho a pak se posadil.

„Nemá to smysl, nedokážu usnout,“ vzdychl. „Co vydává ten zvláštní hluk, který se ozval právě teď? Zní to jako vřestění opic, ale pokud vím, opice chodí spát se soumrakem, jako slepice nebo slušní lidé.“

„Ty skřeky?“ řekl tiše Angus. „To nejsou opice, hochu. To jsou zdejší indiáni! Právě jsem chtěl do tebe strčit.“

„Indiáni?“ vyhrkl Ginger.

„Jójo.“

„A hrome. Kde jsou?“

„Trochu níže po proudu.“

„Na našem břehu?“

„Kde jinde.“

„Co tu teď v noci dělají?“

„Toulání u řeky je jejich koníček. Přímo vašeň. Teď vřiskají spokojeně. Myslím, že našli vhodné místo pro tábor.“

„To ale znamená, že se utáboří na břehu, kudy půjde Biggles na místo, kde se máme sejít. Vběhne jim do kotlíku, právě když se jim začne vařit voda!“

„Já vím. Právě uvažuji o tom, co udělat. Biggles není hloupý a navíc je ještě čas. Přeplyjeme mu pak naproti kolem tábora těch hnědých chlapců při druhém břehu. Člunu si nevšimnou a i kdyby nás objevili, mnoho se nestane, protože poplyjeme daleko od nich. Jejich šípy přes řeku nedoletí.“

„Všivý nocleh!“ vyhrkl Ginger a nastražil uši. „Tenhle přepych si rád odpustím. Slyšíš je? Jsou jako zvířata. Chrochtají, kničí a vřeští.“

„Mají radost,“ pokrčil Angus rameny. „Mluví jazykem, kterému by ses musel učit, ale porozumět se jim dá. Když jsem je viděl prvně, napadlo mě, že tak nějak jsme vypadali před milionem let.“

„To myslíš na pračlověka nebo na opice?“

„Na to první. Indiáni z džungle jsou malí jako děti ze třetí třídy, ale ještě špinavější. Chodí nazí, ale mně by se víc líbilo, kdyby měli srst. K jejich chování by se to lépe hodilo! Jsou schopni sníst zdechlinu, vyvrženou na břeh. Mrtvého hada, leklou rybu, cokoli. Když dostanou příležitost snědí i člověka. To se nestává často, lidí tu je málo a skoro žádný není ochoten zpestřit jejich jídelníček. Proto se živí tím, co najdou. Brouky, mravenci, stonožkami, a samozřejmě ovocem.“

„Příjemná rodinka,“ poznamenal Ginger. „Smiřuje mne s nimi to, že jim chutná i banán.“

„Oni by z tebe také nebyli nadšení,“ řekl Angus. „Nezapomeň na to, že jsou v džungli doma. To my jsme se vetřeli do jejich země. Nezvali nás! Jejich jediné štěstí nakonec je, že nevylezou z džungle. Civilizace by je už vyhubila. Ale jednat se s nimi dá a třeba právě Liebgarten si je ochočil. Nalákal je různými dárky. Dává jim potraviny, látky a různé krámy, a má od nich pokoj. Je to laciné, protože si rádi vezmou i zkažené maso nebo ztuchlou mouku. A abych nezapomněl, dojednal si s nimi velmi zvláštní věc. Má jejich slib, že mu dovedou každého bělocha, na kterého narazí. Jde mu o ty, kteří by se pokusili o útěk z tábora!“

Odmlčel se a Ginger těžce vzdychl. Jeho úcta k bělochům dostala další trhlinu. Těm hnědým hochům nemohl nic vyčítat. Jako hyena se choval bílý doktor!

Divoši mezitím zmlkli, zavládlo ticho a čas plynul. Neozvalo se nic, co by věstilo Bigglesův příchod, jen na řece občas šplouchla voda a z džungle zazněl skřek lovce nebo oběti. Zrzek se

podíval na hodinky. Půlnoc minula. Pak byla jedna hodina, přišly dvě, ale Biggles nepřicházel. Zdálo se, že i moskyti jsou již unaveni, a po dlouhé chvíli nepřiletí nad loďku ani jeden.

„Nelíbí se mi to,“ zašeptal konečně Ginger. „Už by tu měl být. Co ho mohlo tak zdržet?“

„Asi opravdu zůstal v domě.“

„Měl bych to ověřit,“ přemítal zrzek. „Mohli bychom se již vydat za Algym, ale já bych raději podstoupil cestu zpátky. Mám o Bigglese strach.“

„Rozhodni se sám! Ty jsi velitel.“

Jenže Gingerovi trvalo dlouho, než se rozhodl. Uvažoval snad deset minut, než uhodil pěstí o dlaň druhé ruky a řekl:

„Poplujeme dál. Dostal jsem rozkaz najít letadlo a rozkazy se musí plnit. Dělam možná chybu, ale pravděpodobnější je, že se Biggles vydal jinudy, a poblíž domu bychom ho nenašli. Třeba se rozhodl přelavet řeku a jít po druhém břehu. Nevím. K mnohem větší chybě by však došlo, kdyby nás tam nachytali doktorovi lidé, a vyvrtali nám dírký do hlav. Pokud je Biggles skutečně na cestě, je možné, že ho sledují, a my bychom ho mohli minout a narazit právě na pronásledovatele. Počkáme na něj do čtyř hodin a když se neukáže, přeplyjeme k druhému břehu a pustíme se po proudu.“

„Jójo,“ řekl Angus.

Následovala další etapa čekání a nervozita obou mužů stoupala. Přišla třetí hodina, po Bigglesovi ani stopy, a noc se zdála být nekonečná. Aby ukrátil čas, vyprávěl Angus příteli o některých zážitcích z údolí, hlavně o průběhu posledních hodin, kdy, aniž by to tušil, byl již Biggles na místě.

„Přišel Pedro a požádal mne, abych ho doprovodil k doktorovi, který prý touží popovídat si se mnou.“

„Často jsi mu dělal důvěrníka?“ zajímal se Ginger.

„Nikdy, ale neměl jsem důvod Pedrovi nevěřit. Dokonce mě napadlo, že se zas jednou slušně najím.“

„Dočkal ses?“

„Ani nápad. Dovedl mě do domu, chytil za límec, a bez řečí mě znenadání vstrčil do nepoužívané sklepní místnosti. Zamkl mne tam. Kdyby tam alespoň visel kus špeku! Ležly tam však jen malé bílé housenky a běhali pavouci. Být indián, pochutnal bych si. Trčel jsem tam dlouho a nadával, jak mě Pedro doběhl. Tak mě překvapil, že jsem se ani nezmohl na odpor.“

„Jak dlouho sis ty pavouky prohlížel?“

„Možná celý den,“ zašklebil se Angus. „Kdyby bylo víc světla, mohl jsem jim alespoň počítat nožičky. Pak se vrátil Pedro, vzal mě pod ramenem, a dovedl na světlo. Potom jsem uviděl Bigglese a málem jsem padl na zadek. Byla to záhada, tajemství, šíleně pěkný sen!“

„Mě sis ani nevšiml,“ zabručel Ginger.

„Kolik je hodin?“ skončil Angus s vyprávěním.

„Za deset minut čtyři a stále nejde. Něco se pokazilo. Nejvíce se hrozím toho, že může skončit na rožni těch mravenčožroutů. To by byl osud, jaký si Biggles nezaslouží.“

„Neskončí,“ řekl Angus. „Indiáni se brzy pohnou. Je to toulavá cháska, protože stále hledají potravu. Nevím zda se vydají proti proudu nebo po vodě, ale určitě jsou už na nohou. Poslouchej!“ vztyčil prst. „Jdou a blíží se.“

Oba naslouchali. Znělo to trochu jinak než večer, zvuky spíše připomínaly tiché ptačí švitoření.

„Tohle dělají, když jsou rozespali?“ zašeptal zrzek. „Nevím,“ špítl Angus. „Spíš zas mají hlad a nechtějí vyplašit snídani.“

„Nechci na talíř,“ vydechl Ginger. „Uvidí nás tady!“

„Ne, pokud se nezačneme hýbat.“

„Raději bych se pohnul a hodně rychle. Biggles jde možná přímo sem. Když se objeví teď, nemůžeme ho ani varovat. Nebylo by lepší mezi ty hladovce vletět a dvakrát vystřelit?“

„Ne,“ zavrčel Angus. „Poslali bychom ho na onen svět. Biggles má přece dobré uši a oči. Vyhne se jim sám. Kdyby však měl dojem, že zápasíme o život, vrhl by se nám na pomoc, a doplatil by na to. Vezmi na vědomí, že indiáni mají otrávené šípky! Tiše sed, nehybej se a drž

zobák!“

Ginger cosi zasy čel, ale poslechl.

To co následovalo, dalo Angusovi za pravdu. Skupinu indiánů zahlédli jen na pár vteřin, když se několik hlav mihlo houštím na břehu. Byli velmi blízko, jinak by je v šeru ani nerozeznali, ale drobní lovci jejich směrem nepohlédli. Tiché štěbetání se rychle ztrácelo v džungli, až zcela utichlo.

„Uf,“ vydechl Ginger a tázavě pohlédl na zkušenějšího druha. „Mohu odrazit?“

Angus kývl. Zrzek se opřel do vesla a člun vyklouzl na volnou hladinu. Ve chvíli je proud unášel k místu setkání s amfibii. Dorazili tam bez námahy a včas. Ginger přirazil, zvedl vesla a rozhlédl se po břehu. Čas svítání se blížil rychle, ale on se z toho nijak netěšil.

„Hromská práce,“ řekl. „Biggles tu není.“

Angus mávl paží k východu, kde se na obzoru zjevil první náznak růžové barvy. „Za chvíli bude světlo,“ oznámil. „Aspoň něco.“

„Díky Bohu,“ vzdychl Ginger, ale vzápětí naklonil hlavu jako člověk, který napjatě naslouchá.

„Slyšíš něco?“ zeptal se.

„Ano,“ kývl Angus.

„Může to být letadlo?“

„Ne.“

„Tak co to je?“

„Řekl bych, že slyším doktorovu loď!“

„To znamená, že po nás pátrají?“

„Na ryby si nevyjeli,“ řekl Angus. „Blíží se velmi rychle.“

„Měl jsem tu loď zapálit,“ procedil Ginger mezi zuby. „Teď to už půjde těžko. Za deset minut bude světlo a chci vidět, co udělá chudák Algy, až loď uvidí.“

„Bude zajímavé i to, co udělají oni, až uvidí nás,“ ušklíbl se Angus.

„Když Algy nepřiletí do pěti minut, máme po legraci. Asi nám nezbude nám než vylézt na břeh a zkusit jim zmizet.“

„To bych nedělal.“

„Proč?“

„Brzy by si nás našli. Ty je neslyšíš?“

„Koho?“

„Poslouchej přece.“

„Indiáni!“ zalkal zrzek. „Co je to napadlo se vracet?“

„Nevracejí se. Doprovázejí parník a běží po obou březích,“ řekl Angus. „Moc nerad ti to říkám, ale vůbec netuším, jak by se dalo z téhle pasti uniknout.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

BIGGLES LEZE NA PŮDU

Bigglesův odchod z doktorovy haciendy proběhl zcela jinak, než předpokládal Ginger. Nemohl tušit, jak bude složitý, a jinak si svůj odchod představoval také Biggles. Všechny předpoklady o tom, kdy se přátelé sejdou u letadla vzaly za své.

Zprvu tomu nic nenasvědčovalo.

Otřesený doktor dřepěl v křesle, mačkal si bouli na hlavě, skřípal zuby a uhlazenost jeho chování se zcela vytratila. Von Stalhein seděl na místě uvolněně, ale tvář měl vážnou a kouřil cigaretu za cigaretou. Biggles, sedící proti nim, sledoval jejich pohyby a pohrával si s pistolí, opřenou o koleno. Uvažoval.

Přítomnost von Stalheina v Rajské osadě ho nesmírně překvapila a přinutila k zásadní změně pohledu na všechno, co se zde dělo. Nešlo jenom o to, že Němec byl jeho dlouholetý nepřítel. Mnohem důležitější byla otázka, co zde hledá muž, jehož ani za mák nezajímalo zemědělství, ani Jižní Amerika, ani peníze, vymámené z oklamáných osadníků.

Co tu, u čerta, von Stalhein hledá?

Zjevně patřil k nacistům, kteří unikli ze strachu před trestem z Německa za oceán, a nepřijel

sem sám.

Jenže to nebyla úplná odpověď. Biggles znal Stalheina jako člověka, který si nikdy nedal pokoj, a nepřipustil si představu, že by někde v klidu odpočíval. Vždyť sám prohlásil, že pro něj je vždy na prvním místě zájem Německa! Dělo se tu něco nepěkného, asi zde pokračoval nějaký program, začatý v nacistickém Německu! Jaký?

Mohl si být jist, že Stalhein mu to tajemství nevyzradí.

Zavzdychal by žalem.

„Doufám, že se vám sedí pohodlně,“ řekl jako dobrý hostitel a mile se usmál. Potřeboval získat čas pro uprchlíky, aby unikli co nejdál od haciendy. V tom měl Biggles jasno. Angus nevypadal na to, že by měl zásluku na lámání rekordů v běhu na dlouhé trati, a až Biggles vytáhne paty, vyrazí za nimi tlupa pronásledovatelů s puškami.

Střelba se však zatím neozvala, venku vládlo ticho a klid, a Ginger ani Angus se nevraceli. Neobjevil se také žádný strážce a Biggles mohl předpokládat, že první etapa útěku proběhla hladce, bez prolévání krve, bez potíží.

Ginger je chlapík, pochválil v duchu zrzka, a utkvěl pohledem na von Stalheinovi.

„Jak dlouho tu ještě budeme trčet, Bigglesworthe?“ zeptal se Stalhein mírným tónem. „Je to nuda, nezdá se vám?“

„Cítím s vámi,“ řekl Biggles a pozvedl hlaveň pistole. „Pokud máte chuť si trošku zacvičit, nic proti tomu. Podívejte, jak hezky sedí váš kolega. Až si odpočinu i já, povím vám to!“

Němec pokrčil rameny a doktor se zle zamračil. Seděli dál, čas se vlekl a už i Bigglesovi se zdálo, že všeho moc škodí. Bylo to však nutné zlo.

V devět hodin se ozvalo zaťukání na dveře. Vstoupil drobný doktorův sluha a oznámil, že večere je připravena.

„Ještě se nějakou chvíli zdržíme,“ odpověděl Biggles a spustil pistoli tak, aby na ni muž ve dveřích neviděl. „Děkujeme vám. Přijdeme hned, jak budeme hotovi. Běžte si lehnout. Obsloužíme se sami.“

Mužíček, zvyklý přijímat příkazy od svého pána, užasle zamrkal, ale když viděl, že Liebgarten nic nenamítá, uctivě se uklonil a odešel bez dalších otázek.

Čas plynul. Uběhla desátá a pak už bylo jedenáct...

Von Stalhein zívá a natáhl se pro další cigaretu.

„Válka skončila, Bigglesworthe, ale vy jste to, tuším, ještě nepochopil,“ řekl otráveně. „Proč nedáte pokoj a zasahujete do života mírumilovných lidí, kteří vám ničem neublížili?“

„Každý dělá to, co umí,“ usmál se Biggles.

„To nepopírám,“ odpověděl Stalhein, „ale není hned nutné mávat mi pod nosem pistolí. Jsou slušnější a účinnější cesty.“

„Mluvíte jako kniha, ale takovéto posezení mi docela vyhovuje. Dovolím si vám ve vši skromnosti připomenout, že se s vámi cítím dobře jen se zbraní v ruce. Není to příliš společenské chování, ale já už jsem takový barbar.“

„Mohu vám něco navrhnout?“

„Ovšem. Stejně mi nezbývá nic jiného, než vás vyslechnout. Ale šetřte raději dechem. Váš návrh patrně s díky odmítnu ještě dřív, než ho stačíte vyslovit.“

„Divím se vám. To je čirý předsudek.“

„Omyl! Ublížíte mi,“ pokrčil Biggles rameny. „Mám s vámi již spoustu zkušeností.“

„Co chcete? Peníze?“

„Všichni je chtějí. Proč bych zrovna já měl být jiný?“

„Kolik tedy chcete za to, abyste stáhl své vojsko?“

„Nemám vojsko a nemám koho stahovat!“

„Však vy rozumíte,“ usmál se Stalhein. „Tak mi alespoň povězte, co vlastně očekáváte od života? Co chcete?“

„To bych taky rád věděl,“ usmál se Biggles. „Věřte mi nebo ne, sám to nevím! Možná vzrušení, dobrodružství.“

„Ještě jste si ho neužil dost?“

„Víc než dost, to je pravda. Ale vzrušení je jako droga. Čím víc si na něj zvykáte, tím víc vás přitahuje, a postupem času se již bez něj nemůžete obejít!“

„Ano,“ ušklíbl se Stalhein. „Je to tak. Potvrzují to i moje osobní zkušenosti. Začalo to za války, kdy o vzrušení a napínavý zápas o život nebyla nouze. Někteří muži si na to tak navykli, až se nebezpečí stalo jejich zaměstnáním. Několik z nich znám a chápu je. Jde však jen o hrstku lidí a já se k nim nepočítám.“

„Udivujete mne. Co tu tedy děláte?“

„Ujišťuji vás, že jsem neměl na vybranou.“

„Nezkoušejte to na mne!“ zavrčel Biggles. „Dospělý člověk si rozhoduje o osudu sám! To co tvrdíte, by znamenalo, že vám chybí odvaha, a že dáváte přednost pohodlnému životu přeci nebezpečím. Jak vás znám, nikdy jste nevsázel na skálopevnou jistotu a volil jste raději hazard! Vaše Německo se zhroutilo, ale vy nepatříte k těm, kteří by žadonili o sociální jistoty a prosili o zajištěné stáří. Znam takové lidi a nedivím se jim. Vdovám, sirotkům a řadě starých lidí často nic jiného nezbyvá. Já bych ale raději skočil z letadla bez padáku, než abych se smolil s žádostí o podporu nebo o milodar. Jestliže to však s tím klidem myslíte vážně, pak zcela právem sedíte vedle doktora Liebgartena. To je člověk který má rád klid, hlavně když je za cizí peníze!“

„Co si to dovoluujete?“

„Slyšel jste dobře! Váš doktor si moc rád hoví v křesle za cizí peníze! Je to tak a nehodlám se vám omlouvat! Nejste hlupák a proto se divím, jak jste si mohl vybrat za společníka úlisného lotra, který je schopen draho prodávat Eskymákům sních a led a zdejším indiánům horké slunce. Vy jste vážně zvolil pohodlí a klid, von Stalheine, a máte ještě drzost nabízet mi ukradené peníze a ptát se, co si to dovoluji! Vydíráte udřené chudáky a sám dřepíte v klidu, tlesknete, a poručíte si chlazený nápoj. Nic mi raději neříkejte. Dělá se mi z vás zle,“

„Nezapomínejte, že jste přijal pohostinství pod mou střechou a u mého stolu!“ vyjekl Liebgarten.

„Skvělé,“ řekl Biggles. „A vy si zas uvědomte, kdo to všechno zaplatil! Nechtěl byste mi to prozradit?“

„Na tom přece nezáleží! Uvítal jsem vás ve svém domě!“ opakoval tvrdohlavý doktor. „A rozbil jste můj vzácnou karafu!“

„Proč rovnou nepovíte, že jste nám nabídl lůžka jen proto, abyste nás měl na očích? Vždyť vy jste na mne dokonce zkoušel všechny ty žvásty o rajské zahradě, člověče! Jako bych sám venku neviděl, jak ti rajští zoufalci žijí! Dělal jste ze mne hlupáka! Tupce, který nic nechápe, a navíc je slepý! Co vás to napadlo, zkoušet na mně ty bláboly? Urazil jste mne!“

Doktor ztěžka, polkl a neodpověděl. Znovu se rozhostilo ticho. Seděli tam již čtvrtou hodinu a blížila se půlnoc. Chvillemi někdo změnil nepohodlnou polohu v křesle, nebo vyšlehl oheň, když si zapaloval další cigaretu, ale Bigglesova pozornost neochabovala.

Konec jejich nepřátelského posezení nastal netušeně a rychle. Biggles se právě zadíval na hodinky a s potěšením zjistil, že uběhla další hodina jeho prázdnin, když se nenadále rozlétly dveře. Otočil se. Na prahu stál světlovlasý běloch, kterého zde ještě neměl čest poznat.

„K čertu, Liebgartene!“ vykřikl muž bez úvodu. „Jak dlouho tu ještě hodláte svítit?“

Nedostal odpověď.

„Jste v pořádku?“ hlas se mu zlomil a blondák strnul, neboť si uvědomil, že tu něco nehraje. Patrně zahlédl pistoli. Situaci však odhadl rychle, neboť odskočil na chodbu a zmizel. Dveře nechal otevřené. Za krátkou chvíli se ozval ze zahrady výkřik.

Biggles vstal.

„Škoda,“ řekl. „Líbilo se mi s vámi, ale teď to vypadá, že se musíme rozloučit. Nezapomeňte, von Stalheine, co jsem vám radil. Měl byste se vrátit do Německa a přiložit ruku k dílu. Vaši přátelé tam nadělali příšerný nepořádek a vy jste jim v tom také pomáhal. Jak má potom vaše vlast vypadat? Koukejte to napravit. Možná bych si pak s vámi rád promluvil.“

Za řeči vycouval z místnosti, vyšel na chodbu a zavřel dveře. V zámku vězel klíč. Zamkl, strčil ho clo kapsy, a vyrazil k čelnímu východu z domu. Světlovlasý návštěvník upaloval na zahradu tak zbrkle, že za sebou nechal všechny dveře dokořán. Bigglese ovál vlahý teplý vzduch tropické noci.

V zahradě, již ve značné vzdálenosti od domu, se ozýval mužův ostrý poplašný pokřik.

Biggles se na chvíli zastavil na schodišti. Rozhlédl se. Vítal ho měsíční svět, stíny a pohled na otevřenou branku v živém ostnatém plotě. Bez dalšího váhání k němu zamířil, ale neudělal ani dvacet kroků, když se od temného pozadí oddělil černý stín. Vlnivým krokem se k němu přes trávník blížila velká kočka.

Kdyby tu byl Ginger s Angusem, mohli by mu o tom vyprávět.

Biggles na vteřinu ztuhl, na Emilku vůbec nemyslel, a zvíře se mu připomnělo ve velice nevhodné chvíli. Nezaváhal. Neměl chuť nechat se šelmou srazit na zem a dostat se do styku s jejími zuby a drápy. Namířil pistoli, kterou stále držel ruce a z hlavně vyšlehl plamen. Zvíře padlo na trávu, ale ve vteřině bylo zas na nohou, z hrdla se mu vydral bolestný skřek, a chňaplo zuby po své pravé tlapě, kde cítilo bolest. Pak se šelma s divokým zavrčením přikrčila ke skoku a Biggles vystřelil podruhé.

Nebohá Emilka se už neodrazila. Tělo se sesulo na bok a ostré vrčení se proměnilo v žalostný nářek promísený s prskáním, který pomalu slábl.

Biggles s úlevou vydechl, ale nehodlal čekat, zda se zvíře znovu postaví na nohy. Vyrázil k brance. Podle křiku v hloubi zahrady poznal, že ze zadního cípu sem spěchají nejméně dva muži. Zatím se na trávníku neobjevili, ale odhadoval, že sem běží podél kaktusového plotu. Zastavil se a na vteřinu splynul se stínem nejbližšího keře. Uvědomil si jak velký a přehledný je prostor za branou a změnil plán.

Obrátil se k domu a v hlubokém stínu budovy ho celý oběhl. Od jeho zadního rohu neměl daleko k živému plotu vroubícímu zahradu na druhé straně. Po špičkách pak přebíhal od stromu ke stromu a ve chvílích, kdy strnul v jejich stínu, pozorně naslouchal, co se děje na opačné straně poblíž branky.

Bylo tam tak živo, že měl dojem, jakoby se mezi domem a brankou hemžil dav lidí. Pobíhali a pokřikovali, určitě se jeden pletl druhému a měli co dělat, aby zjistili, kdo je kdo. Rozeznal i hysterický doktorův hlas i suché a věcné poznámky von Stalheina. Pak si všiml, jak od bungalovu, o němž věděl od Gingera, pádí k domu čtveřice mužů. Ani oni nemlčeli. Biggles se ušklíbl. Jedině nebohá Emilka a on sám byli zticha.

Bylo to zábavné, ale nedávalo to odpověď na otázku kudy ven!

A pak ho jako blesk osvítila vzpomínka na zrzko vyprávění o otvoru v ostnaté ohradě, který by měl být někde těsně za nízkým bungalovem. Vždyť je to také branka!

Nemohl váhat, před domem blikla první svítilna.

Tak tiše, jak to jen šlo, vyběhl k dalšímu stromu, ke druhému a třetímu, připomínalo to přískoky. Ve stínu se zdržel vždy jen na okamžik. Přesně nevěděl, kde bungalov leží, ale zahrada nebyla tak obrovská, aby se brzy nedokázal zorientovat. Neutichající lidské hlasy ho potěšily. Vzdalovaly se. Pátrači prošli brankou a hledali svou oběť venku. Popletl je!

Ve tmě mezi keři před Bigglosem náhle problesklo světlo a on poznal, že má bungalov na dosah. Vládl zde klid a jen dvě okna tiše zářila do tmy, jakoby ho vítala a udávala mu přesný směr. Zdálo se, že vzrušení, pokřik a shon v okolí haciendy sem doléhá z mnohem větší dálky, než tomu bylo ve skutečnosti. Právě ve chvíli, kdy se tam ohlédl, zazářil na střeše doktorova domu silný reflektor a začal systematicky prozkoumávat místa, která Biggles před krátkou chvílí opustil. Zdržovat se v těch místech by nyní bylo více než nemilé, přestože se jeho pátrání soustřeďovalo převážně na okolí hlavní brány.

Když se přiblížil ke stavení, uviděl otevřené dveře. Zanechal je tak poslední ze čtveřice mužů, kterou viděl přebíhat zahradu, a pro nečekaného hosta to bylo dobré znamení. Mohl předpokládat, že bungalov je opuštěný a prázdný. Zastavil se. Nabízela se mu příležitost, jakou už sotva dostane. Za pár minut může uvnitř odhalit skutečné důvody, proč se zde celá tlupa Němců zdržuje! A mohou to být velmi důležité informace. Byl by hřích opouštět bez nich Liebgartenův rajský tábor! Zkusí to, riziko se zdálo být zanedbatelné!

Dál už nerozvažoval a vstoupil. Zastavil se v malé obdélníkové hale a rozhlédl se. Napětí mu poněkud zvýšilo tep, ale neviděl kolem sebe nic, proč by se měl vzrušovat. Hala byla prázdná a doprava i doleva z ní vybíhaly dvě chodby. Po délce a na konci každé z nich byly dveře. Schodiště

neviděl, ale o zadní stěnu byl opřen žebřík, vedoucí ke čtvercovému poklopu ve stropě. Na půdě byl patrně odkládací prostor a snad i nádrž, zásobující bungalov vodou.

Přelétl skromné vybavení jediným pohledem a protože nezaznamenal jediný zvuk nebo pohyb, rozhodl se ihned pokračovat v průzkumu. Otočil se doleva.

Otevřel první dveře a nahlédl dovnitř. Byla to komora, obývaná nepořádným člověkem. Lůžko, stůl, židle a skříňka, láhev, ohavně špinavá sklenice a pár, porůznu rozházených součástí oděvu. Nic zajímavého. Další místnost byla zařízena jako jídelna, a bylo tu alespoň čisto. Třetí pokoj byl větší a sloužil za ložnici třem lidem, kteří si hleděli pořádku víc, než obyvatel té první.

Nespokojeně zavrčel, když za čtvrtými dveřmi objevil kuchyni. Byla to největší místnost ze všech, které dosud viděl, ale kvůli sadě hrnců, starému nevzhlednému sporáku a několika pytlům luštěnin či snad cibule, by sem rozhodně nepřišel.

Poslední dveře vedly do malého skladu. Jedinou zajímavostí tu bylo, že zde chyběla okna.

Tiše zavřel dveře a vrátil se do haly, aby si prohlédl druhé křídlo domu.

První dveře vpravo byly pootevřené, svítilo se tam stejně jako v hale, a když se Biggles rozhlédl, pocítil první zadostiučinění. Mírové posláni rajské osady přátelství pukalo ve švech. Stál ve zbrojnici. Byly tu stojany plné vojenských a loveckých pušek. Na dlouhé polici ležely revolvery a pistole. Všechny se tam nevešly a další visely za obloučky spouští na skobách zatlučených do zdi. Čtyři volná místa ve stojanech dokazovala, že čtveřice mužů odtud nevyběhla za uprchlíkem se sítěmi na motýly. Nohy stolu pod oknem se málem ohýbaly pod vahou munice všech ráží a dvou beden. Biggles ty bedny znal, takže je ani neotevřel. V německých zbrojovkách je běžně plnili útočnými ručními granáty!

Biggles stiskl rty a přešel k další místnosti.

Byla také zajímavá. Šlo o laboratoř a bohatě vybavenou lékařskou ordinaci. Lékařské a vědecké přístroje stály na dvou dlouhých stolech a na policích kolem celé místnosti se mačkaly řady lahví a krabic s chemikáliemi a léky. Uprostřed trčel velký operační stůl.

Doktor Liebgarten pojal svou ordinaci velkoryse!

Do další místnosti nahlédl jen letmo. Byla to dílna vybavená soustruhem, pilou a malou frézou. Pokrčil rameny. Zatím nenašel nic, co by objasnilo, proč se tu Němci skrývají před světem.

Poslední dveře zavedly Bigglese do prostředí, které tu skutečně nečekal. Byla to konstrukční kancelář, kde pracoval člověk, který i v džungli používal rýsovací prkno. Vypadalo to jako šílenství, ale potvrdil to příložník, pravítka a křivítka, poházená po stole a modrotisky výkresů a plánů. Celý stoh nepoužitých papírů ležel v koutě. Mezi výkresy stály na stole dva podivné modely. Biggles vzal do ruky jeden i druhý, prohlédl si je, a vrátil na místo. Přešel ke kreslicímu prknu, posadil se do křesla a upřeně se zadíval na výkres.

Sklonil hlavu, na čele mu naskočily vrásky. Zahleděl se na výkres znovu, podepřel si hlavu dlaní a uvažoval nad ním tak dlouho, až se zdálo, že usnul...

Byť by to byla pravda, nevyspal by se.

Trvalo to sotva minutu a vyrušily ho hlasy. Obyvatelé domu se vraceli a Biggles vyskočil. Serval náskres z prkna, a utíkal ke dveřím. Složil vzdorující papír v běhu, a zastrčil ho do náprsní kapsy. Cítil, že je zle, zájmem o dům a hlavně o podivné výkresy se příliš zdržel. Proběhl chodbou jako vyplašený zajíc, ale ke vstupním dveřím doběhl pozdě. Hlas prvního z vracejících se mužů zněl sotva dvacet yardů od bungalovu.

Biggles opatrně vyhlédl štěrbinou mezi dveřmi a rámem a bylo mu jasné, že je v pasti. Za prvním navrátilcem spěchali další, bylo jich nejméně pět a všichni pohazovali puškami. Zmizet z domu, aniž by si ho všimli, bylo vyloučeno.

Zaváhal zda vyrazit ven, nebo zůstat, ale hned si to rozmyslel. Mohl by zklamané lovce překvapit a zmizet ve tmě, než vystřelí, ale bylo tam šest pušek a okna bungalovu osvětlovala až příliš jasně nejbližší okolí.

O místě úkrytu neuvažoval, nabízelo se samo. Několik kroků od něj stál žebřík vedoucí na půdu. Biggles se k němu vrhl, vyšplhal po něm, vyrazil poklop, a prosmýkl se nahoru. Víko vrátil zpátky tiše, neboť už skřípaly závěsy vstupních dveří. Lovci se vrátili a jejich hlasy naplnily dům.

Sedl si a zamyslel se. Neměl důvod k přehnanému vzrušení, neboť ti dole nenajdou v pokojích

nic, pro co by měli vyvolat poplach. Po půlnoci se nikdo nepostaví za kreslicí prkno! Buď půjdou spát, nebo se sesednou, aby rozebrali noční události, které tak silně rozvlnily poklidnou hladinu jejich života.

Ovšemže nebyl v záviděníhodné situaci. Připadalo by mu trapné, kdyby byl polapen na cizí půdě, ale k tomu měli zdejší slídiči ještě daleko. Naproti tomu cítil, že výkres, který odpočívá v jeho kapse, má dalekosáhlý význam. Tušil, že ho jeho neskonalá drzost dovedla během několika minut k odhalení věci, na kterou by běžnými metodami nepřišel ani dlouhodobým pátráním.

Těšila ho představa, že je tady vlastně v naprostém bezpečí. Vnikl do domu, aniž by si toho někdo všiml, a věřil, že nikoho ani nenapadne, hledat ho tu. Nepochyboval, že po něm zběsile pátrají tam, kde není. Zřejmě se jim zdálo být nesmyslné, že by se odvážil přímo pod jejich střechu. Pod svícen, kde vládne ta největší tma! Biggles měl jen dvě trápení. Jak odtud zmizet a jak stihnout schůzku s Algym.

Měsíční světlo se na půdu dostávalo jen dvěma úzkými okénky a vládlo tu šero. Moc toho neviděl a ani vidět nemohl. Půda byla téměř prázdná. Rozeznal jen dva dlouhé kovové válce, stojící na jakémsi podstavci uprostřed půdního prostoru. Podíval by se na ně blíž, ale nechtěl se příliš hýbat, aby praskání podlahy a šramot neupozornily na nezvaného hosta na půdě muže pod ním. Celá velká společnost se sešla v pokoji přímo pod Bigglosem a muži se dali do vzrušeného hovoru. Nastražil uši.

Hlavním mluvčím byl někdo, jehož hlas Biggles neznal, a o němž brzy usoudil, že nepostrádá smysl pro humor.

„Škoda,“ slyšel Biggles ten hlas. „Honíte jednoho zajíčka, máte jediný pekáč a ten je prázdný! Leda, že bychom na něj hodili tu kočku! Už z ní někdo stáhl kožich?“

„Byla ještě živá...“ ozval se smutný doktorův hlas.

„K čertu s kočkou!“ okřikl doktora von Stalhein, ale jeho další věty zněly více než pokorně. „Zmizel nám jako duch. Odpusťte, ale chytat toho člověka je horší, než lapat netopýra za letu.“

„V některých zoologických zahradách mají tucty netopýrů. Jak to asi udělali?“

Vida, pomyslel si Biggles, von Stalhein se stáhl do obrany. To znamená, že slyším hlas velkého šéfa, který se vynořil z úkrytu.

„To nevím,“ řekl Stalhein.

„Chápu, v netopýrech se nevyznáte!“ pokračoval hlas. „Co tedy uděláte, abyste sem dovedl toho chlapa? V něm se vyznáte! Tvrdil jste to, ne? Uvědomujete si, co nastane, když nám zmizí, a vynoří se za týden v Buenos Aires?“

„To se mu nemůže podařit, *Herr Oberhauptmann*,“ zasténal doktor Liebgarten.

„Doufám, že máte pravdu. Vzápětí by tu byla policie nebo armáda a museli bychom odpovídat na tisíc pitomých otázek,“ řekl velitel a uchechl se. „Každý z vás přece ví, jak všetečná čeládka dnes chodí v uniformách!“

„Ten člověk ale neví o nic víc, než když sem přišel.“

„Možná! Jenomže má toho Mackaila. Ten by mohl o vás vyprávět ledacos a novináři by jen natahovali uši! Vedle toho bych musel přerušit práci na experimentu. Nelíbí se mi to!“

Biggles s napětím poslouchal, zda se nedozví, o jakém pokusu je řeč, ale nedozvěděl se nic. Opět promluvil von Stalhein.

„Bigglesworth za novináři nepůjde. V nejhorším případě by byl schopen oznámit věc policii. Vsadil bych však deset k jedné na to, že se vynasnaží vyřešit celou záležitost sám. Je zatvřelý individualista a spoléhá jedině na pár svých přátel.“

„Když ho tak dobře znáte, milý Erichu, jak je možné, že vás tak snadno přelstil? Já bych se zase vsadil, že on vás zná lépe než vy jeho! Ujišťoval jste mě, že bez potíží vyřešíte každou nesnáz. Oklamal jste mě. Neudělal jste nic, ani jste nehnul prstem! Je to trapné! To vás něčím omámil? Udeřil vás, až jste ztratil vědomí? Jak to bylo?“

„Bigglesworth vzal přes hlavu doktora,“ zavrčel Stalhein. „Mne ne! On se pere jen výjimečně. Nepatří k supermanům, kteří vyrazí soupeři zuby při prvním setkání. Volí jiné metody. Ostatně na to ani nemá postavu. Spíš než box by mu vyhovovalo judo.“

„Tak mi vysvětlete, jak to dokázal. Přehodil si vás přes hlavu?“

Vždyť on vás docela zesměšnil, drahý Erichu! Již za války se to v záznamech mého úseku jen hemžilo samými Bigglesworthy! Skončí to někdy? Vysvětlí mi to někdo?“

„Pokusím se,“ zabručel Stalhein. „Co nedokáže silou svalů, to nahradí naprosto nečekanými nápady a pevnými nervy. Myslí mu to. Třeba právě večer. Když mě uviděl, musel to pro něj být úděsný otřes, ale on nehnul ani brvou! Byli jsme si s doktorem svou věcí zcela jistí, ale on mě zase zaskočil! Idiotská šňůra k lampě, kterou vykopl ze zásuvky. Napadlo by vás to? Ve tmě praštil doktora a vzal mu pistoli. Ten nápad dostal asi právě ve vteřině, kdy mě v pokoji poznal!“

„*Donnenwetter!* Nachytal vás na otřepaný trik! Vypnul světlo a vy jste se tam krčil ve tmě jak vyplašený králík? Opravdu to tak bylo?“

„Nenapadlo nás to,“ ozval se doktorův hlas.

„Po celou dobu jsem si tu lampu hlídal,“ řekl Stalhein. „Sedl jsem si k ní a byl připraven zachytit ji, kdyby padala. Šňůru jsem neviděl. Ani mě nenapadlo, že tam je.“

„On ji viděl!“ vyštěkl *oberhauptmann*.

Chvilí bylo ticho.

„Hlídal jsem mu i ruce,“ ozval se pak Stalheinův chraptivý hlas. „Teď už vím, že ji viděl, a také vím, že vyrval šňůru ze zásuvky nohou. Když to zhaslo, nedalo se moc dělat. Nechtěl jsem střilet, abych náhodou nezasáhl Rodnitz.“

Biggles zamrkal. Rodnitz? Kdo je to? Slyšel to jméno prvně. Protože však večer nebyl s nimi v pokoji nikdo jiný než Ginger a doktor Liebgarten, znamenalo to, že falešný Liebgarten se ve skutečnosti jmenuje Rodnitz.

„Nechci se omlouvat,“ pokračoval von Stalhein. „Vysvětluji vám jenom, že ten člověk má patrně vrozené instinkty, podobně jako některá divoká zvířata a ptáci. Má jakýsi záhadný šestý smysl. Pokud vím, prožil neuvěřitelně nebezpečné příhody, a přežil je jen díky němu, a také...“

„Ale drahý Erichu,“ přerušil ho velitelův hlas. „Proč neuznáte, že vás vypekl? K čemu ještě čáry a kouzla? Chcete mi namluvit ještě něco?“

„Měl byste také vědět, že nepracuje sám. Po nějaký čas měl dva společníky, nyní je jeho tým čtyřlenný. Ani to se mi nezdá být zcela normální. Znájí se tak dobře, až se mi občas zdá, jakoby mezi nimi vzniklo jakési telepatické spojení. Ti chlapi si snad čtou myšlenky na dálku! Pracují zajímavým způsobem. Obvykle ve skupinách, které se scházejí a zase rozdělují, a téměř vždy se objeví ve chvíli, kdy to nečekáte. Tu metodu je asi naučil ďábel. Dává jim spoustu nečekaných možností, tím spíše, že jsou všichni hrozně pohybliví. Několikrát jsem proti nim nasadil větší, dobře sehrané a výtečně organizované jednotky. Nikdy jsem neuspěl!“

„Proč?“

„Protože jsem nedokázal zbavit naše lidi vlastností, které patří k základům lidské povahy, těch, které u Bigglesworthových mužů nenajdete. Sám nevím, jaký zázrakem je dokázal potlačit.“

„O čem to mluvíte?“

„O sobectví, hrabivosti a vzájemné žárlivosti, o stranictví a slepému fanatismu. Také o lenosti. Nenašel jsem metodu, jak ty vlastnosti ovládnout, ani muže, kteří by je neměli.“

„Napřed magie, teď zase morálka,“ rezavě se zasmál velitelský hlas. „To jste tomu dal, Erichu! Dobrý velitel se přece takovými pitomostmi nezabývá! Najděte mi toho Biggleswortha a o ostatní se postarám sám!“

Biggles se usmál. Nenapadlo by ho, že se dozví, jak na jeho charakter hledí muž, který má sto důvodů aby ho nenáviděl. Von Stalheinova svérázná analýza ho docela pobavila, a musel přiznat, že i potěšila.

„Když tak dobře znáte jeho metody, von Stalheine,“ ozval se jiný hlas, „sdělte nám laskavě, kde ho najdeme! Kampak ten váš zázrak zalezl? Kde se schoval?“ Hlas dotěrného tazatele zněl nepříjemně a cizí přízvuk v jeho výslovnosti prozrazoval, že němčina není jeho mateřským jazykem.

„Kdopak je zas tohle?“ zabručel tiše Biggles. „Němec to není!“

„Mohu vás ujistit, plukovníku, že jsem nikdy správně neodhadl kde právě je, co dělá a zamýšlí,“ odpověděl Stalhein. „Nejspíše je přesně tam, kde bychom ho nikdy nehledali!“

„Tak už toho nechte, Erichu,“ řekl *Oberhauptmann*. „Zadržte tok svých básnivých představ.“

Vždyť vy máte z toho člověka komplex méněcennosti! Překvapuje mě to. Je přece z masa a kostí, které se dají přelámat stejně snadno jako vaše!“

„Jak myslíte, Stitzene!“ Stalheinův hlas nabyl na ostrosti. „Chtěl jsem jenom varovat! Stále ho podceňujete a naposled vám opakuji, že naše kosti jsou ve větším nebezpečí než jeho! Je to muž schopný zlomit nám vaz!“

Takže *oberhauptmann* se jmenuje Stitzen, uvědomil si Biggles. Další jméno do sbírky! Nepochybně vysoce postavený nacist! Jaká zvěrstva spadala pod jeho úřad za války...?

„Přikázal jsem vám nepoužívat moje jméno!“ vyrušil ho Stitzenův hlas, ostrý jako břitva. Biggles se rozpomínal. Jméno Stitzen mu bylo povědomé, ale ne a ne si vzpomenout odkud ho zná, jakoby se mu v hlavě rozestřel mlžný závoj.

„Ptali jste se mne na názor,“ odsekl Stalhein. „Jsem si jistý, že přijeli pro Mackaila. Ted' ho mají, ale když mě Bigglesworth poznal, možná začne čenichat.“

„Řeči nikam nevedou,“ řekl úsečně Stitzen. „Plukovníku! Dejte dohromady všechny své lidi a hledejte! Ihned. Upozorněte indiány, ať pátrají na březích! Na obou březích! Silnější skupiny zaměřte na dolní tok a tam také vyšlete parník! Kdyby ti slídlivé dělali potíže, zastřelte je!“

„Velmi rád,“ řekl hlas s cizím přízvukem.

„Měním rozkaz.“ vyštěkl Stitzen. „Zastřelte je, hned jak na ně narazíte! To je nejlepší způsob jednání. Mrskněte sebou! Já jdu zpátky do postele, ta odporná horečka mně dává co proto. A vy, Rodnitz, konečně vymyslete něco chytrého! Pokazil jste všechno, nač jste sáhl!“

Dole zaskřípaly židle a zazněly kroky odcházejících mužů.

Biggles seděl dál, uvažoval, zda odešli všichni, a velmi brzy poznal, že opatrnost byla na místě. Venkovní dveře se zavřely, ale vzápětí se zezdola ozval hlas.

„Uvedl jste mě do rozpaků, Erichu. Jestliže je váš anglický přítel skutečně tak neúnavný a vlezlý, jak ho líčíte, doufám, že se nevetřel až sem!“

„Myslíte do tohoto domu?“ vyjekl Stalhein.

„Kam jinam?“ odpověděl Stitzen. „Když jsme se vrátili, všiml jsem si, že se tu svítí, a nejsou zavřené dveře. Všichni uháněli ven jako blázni! Příšerná představa, že by sem ten chlap vlezl! Neodvažuji si domyslet, co všechno mohl objevit!“

„Nevěřím tomu. Měl jiné starosti. Prchal a jak znám jeho metody, pospíchal na schůzku s ostatními. Zastavil se, až někde u řeky,“ uklidňoval von Stalhein společníka, ale patrně i sám sebe.

„Pro jistotu všechno pořádně prohledáme. Při poplachu pracoval Johann ještě u kreslicího prkna a vypadl od něj jako švec!“

Hlasy zmlkly, a ozvaly se kroky. Začala prohlídka.

Biggles stiskl rty. Až dosud doufal, že Němci objeví zmizení výkresu až ráno, ale naděje se rozplývala. Slyšel jak oba muži přecházejí z jedné místnosti do druhé, a čekal, zda si při prohlídce kreslírny všimnou, že prkno je prázdné. Netrvalo to nijak dlouho a ozval se vzteklý Stitzenův výkřik. Obyvatel pudy se ušklíbl, neboť Němec objevil zmizení dokladu, který spočíval v jeho kapse.

„Čtyři roky práce jsou v tahu!“ zaznělo chodbou. „K čertu! To nám ještě chybělo. Až se to chudák Johann dozví, pukne vzteky. Udělejte něco, Erichu! Musíte toho chlapa dostat za každou cenu! Ať prohledají celé údolí, řeku i okolí! Nabízím pět tisíc dolarů tomu, kdo Biggleswortha chytí! Šel bych za ním sám, ale ta hnusná horečka mi vzala sílu...“

„Udělám všechno, co se dá!“ vyhrkl Stalhein a Biggles slyšel jeho rázné kroky a Stitzena, jak se šourá chodbou. Dveře domu se prudce zabouchly.

„Stitzen,“ vydechl tiše Biggles. Jméno velitele této nacistické smečky určitě slyšel v průběhu války, ale nedokázal si vzpomenout kde, kdy, a v jaké souvislosti. Právě jméno doktora Liebgartena je Rodnitz. To jméno mu nic neříkalo, ale odhadoval, že byl jedním z nacistů, jejichž černá minulost souvisí s koncentráky. Jinou kapitolou byl plukovník. Plukovník čeho? Jaké armády? Nebyl Němec a jeho němčina Bigglesovi čímsi připomínala portugalsčinu. Ten muž patrně patřil sem, do Jižní Ameriky, ale jistě měl důvod, proč se uchýlil do ústraní, z dohledu úřadů.

On sám by vsadil víc než pět tisíc, vypsanych na jeho hlavu, že sebranka, kterou viděl a slyšel, byla bandou lotrů, vyvrhelů a psanců po kterých pátrá policie. Našli zde útulek nacisté uprchlí z

Evropy, aby v ústraní dokončili jakýsi projekt, patřící asi k tajným zbraním, jimiž chtěl Hitler ohromit a podrobit si svět. Byl to šílený a nesmyslný nápad, ale Biggles se nedivil. Samotná myšlenka nacismu a snaha jeho přívrženců ovládnout svět byla přece zvrhlá a šílená!

Tihle muži nebyli obyčejnými gangstery. Byli nebezpečnější než běžné gangy, neboť cílem jejich snahy bylo další prolévání krve, další velká válka. Porážka Německa je nepoučila a nezlomila, nevzdali se touhy po moci, a další utrpení celého světa jim bylo lhostejné. Každý z nich se choval jako slon samotář, zběsilé zvíře toužící všechno rozdupat. Touha po pomstě je zaslepila tak, že nechápali nesmyslnost a beznadějnost své snahy i v případě, že by došlo ke konfliktu vítězných velmocí. Biggles zvedl hlavu a chod jeho myšlenek se přetřhl. Podíval se na hodinky a s potěšením zjistil, že setkání s letounem může ještě stihnout. Zvědavost mu nedala, aby se znovu nepodíval na výkres. Vylovil ho z kapsy, zalitoval, že s sebou nemá baterku, a škrtl zapalovačem. Ve světle benzínového plamene se zahleděl na Johannovo dílo.

Nákres ho příliš nepřekvapil. Byla to raketová střela podobná německým V-2, které dopadaly na Londýn v závěru války. Biggles nemohl vědět, zda šlo o zcela nový typ zbraně, nebo o pokus o rekonstrukci něčeho, co v Německu v té době chystali ke zkouškám. Raketa byla větší než V-2, ale nedokázal posoudit, jaký může mít dolet, a kolik unese trhavin. Bezesporně šlo o novou zbraň, kterou neznal, a která by více než jeho překvapila odborníky, zabývající se výzkumem raket hlavně v USA a v Rusku.

Začal se chystat k rychlému ústupu s příjemným pocitem, že mu loupežný výpad do nepřátelského hnízda přinesl ovoce. To ostatní veselé nebylo. Celá osada jistě bude na nohou, pronásledovatelé a slídiči již obsadili klíčová místa kolem haciendy i na březích, a jeho pokus o únik může snadno skončit nedůstojným pohřbem pilota Biggleswortha v kalných vlnách Polita. Nebo i jinde, protože by neměl zapomínat na doktorovy drobné přátele s otrávenými šípy, na věčně hladové pralesní indiány.

V pistoli mu zbývalo jen pět nábojů!

Pohnul se s krajní opatrností. Blížil se k poklopu tiše, pomalu přenášel váhu těla z nohy na nohu, aby ho neprozradilo skřípání prken. Když byl na místě, tiše zašátral rukama po poklopu, aby objevil držadlo, kterým by ho zvedl. Nenašel nic!

Tiše zavrčel a pokusil se nadzvednout poklop nehty. Nepochodil. Zavrčel podruhé a zkusil to ještě jednou.

Bylo to marné. Poklop se dal otevřít jedině zdola!

Uvědomil si, že je uvězněn na půdě, podobně jako se dostaly do klece dvě děti z pohádky, které k Ježibabě nalákala její voňavá a krásná chaloupka z perníku...

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ALGY PŘISTÁVÁ

Se zaťatými pěstmi a vytřeštěnýma očima civěl Ginger na oblohu. Výraz horečnaté netrpělivosti, se kterou očekával, kdy se ozve hukot blížícího se letounu, by bylo lehčí nakreslit než popsat. Zrzek moc dobře věděl, že na včasném přiletu Algyho stroje závisí nejen úspěch celé výpravy, ale i Angusův a jeho vlastní život!

Rozhodovaly minuty.

A náhle se ozval spásný zvuk motorů a chvíli potom se nízko nad džunglí objevil Navigátor!

Ginger úlevně vydechl, otočil se — a měl po radosti.

Z ohybu řeky se vynořila vysoká příd a pak celý dýmající škuner, mířící po proudu přímo ke člunu s udýchanou dvojicí.

„Kdyby jim tak vybuchl kotel!“ projevili skromné přání Angus a jal se mávat na letadlo. Bylo ještě daleko a Algy mohl jen stěží zpozorovat u břehu malý nafukovací člun.

Zrzek Angusovo přání nevnímál. Biggles vydal příkaz, aby se doktorovi lidé nedozvěděli o letadle, ale hra na schovávanou právě skončila. Tahle prohra však Gingera netrápila. Hlavou mu vířily myšlenky na záchranu. Zdálo se mu, že si s Angusem mohou vybrat mezi zastřelením nebo utopením, o které se přičiní posádka větší lodi, nebo že skončí v žaludcích aligátorů či v

indiánských hrcích. Náramný výběr!

Největší odpor v něm vzbudila představa, že by se měli stát součástí divošského oběda. Odstrčil člun od břehu a dal se do veslování. Vzápětí si uvědomil, jak skvělý měl nápad, neboť pokud Algy přistane, neudělá to jinde než tam, kde je řeka dostatečně široká.

„Algy je tupec!“ vyjekl, když pochopil, že v letadle si jejich dinghy dosud nevšimli. „Udělej oheň! Kouřový signál!“ křikl na Anguse.

„Tady? Ve člunu?“ ušklíbl se jeho společník. „Přestaň veslovat a dej mi vesla. Nic jiného ke spálení tu není a taky počítej s tím, že guma hoří!“

Gingerovi nezbylo, než ten prostičký argument uznat a náhle měl v hlavě čisto. Strach a panika zmizely. Jejich člunu se mezitím zmocnil proud, a zrzek odložil vesla. Postavil se, rozkročil jako správný námořník, a začal mávat na blížící se stroj. Zdálo se, že Algymu již vůbec nezáleží na tom, zda si na lodi všimnou letadla. Chystal se přistát. Měl ovšem pravdu, neboť posádka plavidla by musela být stížena slepotou, kdyby si létajícího zázraku už dávno nevšimla.

Letoun nalétal k přistání velkým obloukem, na chvíli se mužům ve člunu ztratil z dohledu, a když se pak vynořil, mihl se těsně nad vrcholy stromů na břehu, a klesal k hladině.

„Přistává!“ vyhrkl Ginger. „Risknul to, ale nevím, zda si nás všiml.“

„Doufám, že zahlédl také škuner,“ řekl Angus. „Našeho člunu si určitě všiml, ale asi neví kdo jsme!“

Kýl Navigátoru dosedl na vodu dost těžce, zakymácel se, ale pak se vyrovnal, rychlost se mírnila, a pilot stácel nos směrem ke člunu. Motory burácely.

„Tady jsme!“ zajčel Ginger a stočil zrak na opačnou stranu, k lodi. Myslel si, že jediné nebezpečí jim hrozí právě z ní. Velké plavidlo bylo od nich ještě dost vzdáleno.

„Moc rychle jim to nejede,“ úlevně vydechl.

„Jójo,“ řekl Angus. „Máme štěstí, že topí dřevem. Kotel jim bohužel nevybuchne, ale pohybují se rychlostí pohřebního průvodu. Koukni! Aby to nakonec vážně nebyl pohřeb! Mají na palubě zbraně.“

Po přídí parníčku pobíhali muži a pak si dva z nich klekli. Měli v ruce pušky. Ginger se obdivuhodně rychle chopil vesel, bleskem je zasunul do držáků a zabral. Člunek poskočil dopředu. „Co dělá ten Algy?“ zeptal se, protože se při veslování nechtěl otáčet.

„Míří sem a zvládne to. Už nás poznal!“

Těsně vedle člunu to hvízdlo, vyšplouchla voda a pak sem dolehl zvuk výstřelu. Hned nato vystřelili z parníčku podruhé a potřetí a téměř současně se na vzdálenějším břehu zarojil houf indiánů. Angus si jich všiml.

„Pozor!“ zvolal, „Přijde otrávená sprcha!“

Od břehu se vznesl do vzduchu roj šípů, ale indiáni měli cíl příliš daleko, takže většina střel nedolétla. Jen dvě nebo tři dopadly do vody nedaleko člunu.

„Jsou skutečně otrávené?“ zajímal se Ginger.

„To si piš! Zabírej vesly střídavě, ať neplujeme rovně. Někteří z těch malých d'áblů střílejí jako Robin Hood! A modli se, aby na bližší břeh doběhla druhá skupina indiánů co nejpозději.“

Ginger se nehádal. Ostře zabral pravým veslem a člun se stočil doleva.

Vzápětí dopadly dva šípy na místo, kde by jejich dinghy plula, nebýt zizkova manévru. Pokračovala také střelba z paluby lodi, byla stále přesnější, a pak zaslechli nedobrovolní lodníci hrozivé zasyčení. Jedna z kulek zasáhla člun pod čarou ponoru a vzápětí se na dně objevila voda.

Angus zaklel. Sehnul se a oběma rukama hledal zrádný otvor. Našel ho, stiskl okraje gumy k sobě, ale vzduch z dinghy unikal dál vnějším otvorem, a vody uvnitř stejně přibývalo. Zvedl oči k blížícímu se letadlu.

„Ještě dvě stě yardů!“ vyjekl. „Umíš plavat, zizku?“

Létající člun se k nim řítí proti proudu a za jeho kýlem se vzdouvala bílá čára napěněné vody. Právě ve chvíli, když Angus upřel na stroj prosebně zrak, někdo z kokpitu letounu vystřelil z pistole, a v téže chvíli se víření vrtulí zpomalilo.

Ginger se mezitím pokusil odlehčit člun tím, že se přesunul na nezasaženou stranu. Nepomáhalo to. Dinghy se proměnila v plovoucí houbu, nasávající vodu, a zmítající se na hladině z

jedné strany na druhou. Letadlo však už bylo blízko a Algymu se podařilo stočit stroj tak, že se dostal mezi dýmající parník a trosečníky na splaskávajícím člunu. Ginger i Angus jakoby zapomněli na všechno ostatní a v předklonu se snažili vyhrnovat rukama vodu přes okraj svého žalostně pokrouceného plavidla.

„Na co tam vy dva čekáte?“ zazněl Algyho hlas. „Když sebou rychle nemrsknete, udělají nám ti ostrostřelci z Navigátoru řešeto!“

„Pojed!“ zaječel Ginger a narovnal se. „Sami se ani nehnete! Musíš si nás vyzvednout sám!“

Sotva to dořekl, podklouzla mu noha a prudce dosedl do vody na dno. Zbytky dinghy se divoce zakymácely a upadl i Angus. Letoun se pohupoval na hladině jen asi deset yardů od nich.

„Když roztočím motory, letadlo vás převálcuje,“ vykřikl Algy, v jehož hlase zněl poplašný tón. „Dávejte aspoň pozor, aby mi ten váš krám neudělal díru do trupu!“

Vrtule zavířily a letoun se rozhýbal. Zrzek sáhl po jednom z vesel a pokusil se postrčit splasklou dinghy vpřed. Málem znovu upadl, ale jejich člun připomínající spíše potápějící se ponorku, se skutečně pohnul.

„Ještě!“ překřikoval Algy řev motorů. „Ještě jednou!“

Na boku Navigátoru se otevřela dvířka a z nich vykoukla vlídná Bertieho tvář. Zrzek zabral podruhé a ještě jednou, dinghy se mu propadala pod nohama.

„Nahoru!“ zařval na Anguse.

Angus poslechl. Natáhl ruce a Bertie mu pomohl do letadla. Ginger odhodil veslo, aby ho následoval, ale neuvědomil si, že stojí na velice vratké základně. Pokusil se o bujný poskok ke spásným dvířkám, ale splasklá dinghy projevila nečekanou čilost. Ujela mu pod nohou a zrzek se v pádu rukama zachytil prahu dvířek, ale zůstal na nich viset s tělem ve vodě. V hloubi kabiny se někdo zachechtal. Klečící Angus chytl Gingera za límec a ten s vypětím všech sil přehmátl, zachytil se jeho nohou a vytáhl se do kabiny. Potom si dřepł na pevnou podlahu a rozzlobeně pohlédl na své zachránce.

„Díky, Angusi,“ řekl konečně se zjevným přemáháním. Motory se rozbíhaly, letoun se rozechvěl, a Ginger zaslechl jak kolem stroje hvízdají střely.

„Jemináčku, starouši,“ sklonil se k němu Bertie. „Tebe museli protáhnout nějakým absolutně ohavným komínem a pak tě pokropili blátem. Nenapadlo mě, že v džungli najdeš uženáře a pec plnou sazí. Já myslel, že tě spíš zajímají ali gátoři.“

Ginger k němu nevrle vzhlédl a podíval se na vlastní ruce. Byly skutečně velice špinavé. Po přestálém napětí mu bušilo srdce až v krku. Zhluboka vydechl.

„Tak pověz, starouši, jsi v pořádku?“ dotíral Bertie.

„Trocha života ve mně zbyla,“ ušklíbl se Ginger.

„Byla to báječná a veselá podívaná,“ bavil se Bertie. „Srdečný dík. Až zas budeš někdy pořádat regatu na nafukovacím člunu, tak mě pozvi. Když bude starý Angus s tebou, kdo bude kormidelník? Kdo z vás dvou byl lepší? Co ty myslíš Angusi? A vůbec, jak se máš ty? Slouží ti zdravíčko?“

„Jójo,“ zasmál se Angus. „Mohlo by to být horší.“

„Kdybys raději prohlédl letadlo,“ řekl Ginger. „Bude po té kanonádě nejmíň o libru olova těžší.“

„Ještě se podívám,“ kývl Bertie. „Zatím nic zvláštního. Dírka sem, dírka tam.“

„Co je s Bigglesem?“ ozval se zpředu Algy. „Kde je?“

„Nemám tušení,“ vzdychl zrzek, vstal, a přešel k bočnímu oknu. Už byli ve vzduchu a pod nimi uhánělo vzad nekonečné moře zeleně. Otočil se k pilotní kabině a nahlédl dovnitř. „Kam letíme?“

„Zatím jen tak kroužím,“ řekl Algy. „Chci si trochu vydechnout. Byl jsem tak blízko té střelící parolodi, že jsem málem spolkl vlastní jazyk. Víš aspoň co dál? Co můžeme pro Bigglesa udělat?“

„Měli jsme domluvenou schůzku, ale nepřišel,“ oznámil Ginger. „Nevím, co ho zdrželo. Nejspíš se vydal podle té mizerné, prašivé řeky. Asi se mu tam přihodilo něco, co nečekal. Nevím co. Mohl by na to přijít Angus. Ví o okolí všechno. Za sebe řeknu jen tolik, že musíme Bigglesovi pomoci, a pak co nejrychleji zmizet!“

„Jsi v pořádku, Angusi? Jak se cítíš? Pomůžeš nám?“

„Jójo,“ protáhl Angus. „Docela to ujde.“

„Tak se sem posad!“ vybědl ho Algy. „Nezapomněl jsi k čemu jsou tyhle ciferníky? Budeš jen kroužit nad džunglí. Půjde to?“

„Beru to jako dárek, pánové,“ zazubil se Angus a hrnul se clo křesla, které Algy uvolnil. „Děláte mi jen radost!“

Algy vklouzl do kabiny k Bertiemu a Gingerovi.

„Povídej!“ vyzval ho. „Co všechno se stalo?“

Zrzek nezdříval. Stručně a výstižně popsal příchod do ráje a seznámení s peklem, v němž žijí osadníci. Zmínil se o doktorovi, o von Stalheinovi a letmo i o Emilce a indiánech.

„Takže jsme našli Anguse a ztratili Bigglese,“ shrnul nakonec. „Víte toho dost, abyste si mohli udělat vlastní názor na to, co podniknout dál. Opustili jsme Bigglese v doktorově domě. Nevím co dělal, ale nevěřím, že by jim padl do rukou. Měl pistoli a oni měli strach. Předpokládám, že unikl z domu včas, aby stihl schůzku sjednanou s námi. Cestou v té všivé a páchnoucí džungli u řeky ho však mohlo potkat asi tak sto nejružnějších nebezpečí. Patrně největším z nich byla tlupa indiánů, kteří se potloukali po břehu. Měli jsme z nich s Angusem pěkně nahnáno. Jak jsem vám už řekl, dají si lidské maso k večeři stejně jako ke svačině.“

„Mlč,“ řekl Bertie. „Je to hnus. Excelentní ohavnost.“

„Mohl by nám označit své postavení kouřem,“ ozval se Algy.

„Mohl, ale pochybuji, že by to udělal. Kdybyste znali džungli jako jsem ji poznal já, nedovolili byste si to. Nalákali byste k sobě indiány.“

„Tak musíme něco rozumného vymyslet sami,“ mínil Algy. „Letící stroj je přece vidět z dálky. Biggles si ho všimne.“

„Absolutní pravda,“ zamumlal Bertie, který měl už zase v ruce monokl, a urputně ho leštil.

„Jistě,“ řekl Ginger. „Jenže pokud nás uvidí, a sám nám nedá signál, nepoznáme, kde je. A nezapomínej, že každá nádrž má své dno. Nemůžeš tu poletovat celý den!“

„Je to po čertech těžké,“ dumal Algy. „Nevíš, zda se Biggles chtěl vrátit domů, hned jak budeme mít Anguse?“

„To vážně nevím. Možná chtěl někoho z nás poslat s Angusem do civilizovaných končin, ale sám odejít nechtěl. Nejdříve by rád osvobodil ostatní britské osadníky. Tak nějak to řekl a mluvil i o tom, že z doktora musí vyrazit zpátky peníze, které z těch lidí podvodně vylákal. A také mu stále něco vrtalo hlavou. Cítil za tím podvodem ještě něco jiného,“ Ginger se zamyslel. „Když na to tak myslím a víte, že Bigglese znám, byl už napůl rozhodnut podívat se na zoubek i doktorovým přítelíčkům. Mám pocit, že přímo čichal, co dávají do kaše, kterou v džungli vaří.“

„To bude ono,“ řekl Algy. „Asi se tam někde ještě schovává! Co uděláme?“

„Přistaneme a vytáhneme tomu drzému doktorovi nos, aby byl delší, než banán,“ zajásal Bertie. „Jemináčku, už se na to těším! A zeptám se ho, proč láká slušné lidi do morového povětří, proč je drží v tom špinavém dolíku, a vůbec! Je to příšerná hanebnost! Je na čase, aby mu někdo zakroutil nosem. Vtrhneme na něj! Já se na něj sesypu jako roj sršňů, k čertu! Co na to povíte, starouškové?“

„Že to nebude lehké,“ ušklíbl se Ginger.

„A já ti zas říkám, aby sis absolutně nemyslel, že mě vystraší jeden dareba s železnými kusadly.“

„Není sám. Je jich celá tlupa.“

„Nás není tlupa? Není sice tak velká jako ta jejich, ale často jsme vařili v ještě větších hrncích! A jak dobře, jestli víš, co tím myslím. Navrhují přistát co nejbliž jeho domu a jít na zteč! Frontálním útokem jim dáme co proto. Obrátíme jim domek vzhůru nohama! Žádné žertíky a tvrdě do nich!“

„Tak teď zas poslouchej mne, ty osle,“ rozzlobil se Ginger. „To údolí je past! Je to hrnec s džemem, ze kterého nevylezeš! A proti nám nebudou stát začátečníci, ale nacističtí hrdlořezové a zkušené řemeslní zabijáci! Ani v letadle nejsme v bezpečí! Dokázali by nás sestřelit a nechci vidět, jak by ses hrabal z trosek mezi pavouky, stonožkami nebo aligátory!“

„Dobře,“ ušklíbl se Bertie. „Máš možná pravdu. Jenže já nejsem z těch, co vymýšlejí a

organizují. My vůbec moc organizujeme! Já bych prostě šel do toho. Dát jim do zubů a pryč! Co tedy uděláme?“

„To zatím nevíme,“ vložil se do hovoru Algy. „Zatím jen maříme čas a palivo!“

„Jasně,“ řekl Ginger. „Poslouchejte, co mne napadlo. Ti chlapi nás hledají po proudu, dole na řece, kam jsme mířili. Príma. Navrhuji proto obletět osadu velkým obloukem a přistát na druhé straně, asi pět mil proti proudu! Tam přistaneme, nějaké vhodné místo už najdeme, a dva z nás vyrazí na průzkum k osadě. Další dva pohlídají letadlo. Co vy na to?“

„Zní to excelentně,“ souhlasil Bertie.

„Proč ne?“ řekl Algy. „Mám ale námitku. Co se stane, když nás bude Biggles hledat na původním místě? Bude tam bloumat a ještě přijde k úrazu. Rejdí tam všichni indiáni z okolí.“

„Nic nám nebrání, doletět se tam podívat,“ odpověděl zrzek. „Náš Navigátor přece nemusí dřepět na místě.“

„Tečka. Jdeme na to,“ řekl Algy a zmizel v kokpitu, aby převzal řízení letadla. Vzápětí se v kabině objevil zářící Angus, chytil Bertieho za rameno, a zasypával ho líčením krásy znovuobjevených pilotních zážitků. Ginger je nechal a sedl si vedle Algyho.

Následovaly změny směru letu. Algy stočil nos stroje k východu, pak letěli delší dobu severním směrem, a potom přišel zpětný obrat k západu. Před Navigátorem se za chvíli zjevila řeka. Algy ubral plyn a stroj klesal. Zrzek vytáhl dalekohled uložený pod sedačkou, přiložil ho k očím, a zaostřil. Daleko na severu rozeznal obrysy Rajského údolí se zchátralými domky, rozesetými kolem vymýcených polí. Otočil pak přístroj k řece a doporučil Algymu, aby stočil letadlo k místu, kde řeka vytvořila jakousi širší zátoku. Zdálo se mu, že zde přistanou bez překážek, řeka byla v pohybu. Horší bylo, že neprozkoumaný břeh mohl být bahnitý.

Algy kývl a zamířil tam. Necítil se nejlíp. Znervózňovalo ho, že veškerá odpovědnost leží na jeho bedrech. Obvykle o všem rozhodoval Biggles, nyní to břemeno nesl sám.

Klouzal s letadlem těsně nad zelenou střechou pralesa s očima upřenými na řeku. Na správné volbě mu tak záleželo, že sledoval břeh dobré dvě míle. Obával se mělčin, vyčnílých kamenů a ovšem i kmenů plovoucích na hladině. Kameny neviděl, zato plovoucího dřeva viděl víc než dost, a odhalit nebezpečnou mělčinu bylo ze všeho nejtěžší. Ginger zkoumal vodu s ním, dva páry očí viděly víc než jeden. Minuli i několik ostrůvků, v jejichž blízkosti by si nikdy nedovolil přistát.

Konečně našel co hledal. Vybral si dlouhý, klidný úsek řeky, kde se do Polita vléval malý přítok. Ubral ještě plyn a letoun klouzal k hladině. Na Algyho zapůsobila odpovědnost tak silně, že přistával jako zelenáč, s pobledlou a napětím staženou tváří.

„Kdo by věřil, jaká to bude úžasná legrace,“ řekl.

Neměl však důvod k obavám. Kýl létajícího člunu rozřízl kalnou vodu, ta zasyčela a vystříkla do stran, a jak stroj zpomaloval, vodotrysky po jeho bocích klesaly a zpěněná brázda za ním se prodlužovala. Potom se letoun zastavil a mírně se pohupoval na hladině nedaleko soutoku.

Algy si přešel dlaní obličej.

„Díky Bohu,“ zamumlal.

Ginger kvapně slídl očima po březích, zda se na nich neskrývá nebezpečí, ale mnoho neviděl. Stromy se zde natlačily až k řece a vytvořily zeď, která se zdála být neprostupná. Řeka připomínala kaňon s kalným dnem a tmavě zelenými stěnami, pomalovanými pruhy světla, jak mezi větve pronikalo ostré tropické slunce. Dusné ovzduší obsahovalo všechny vůně a pachy deštného pralesa, omamné i odporně čpící hnilobou.

„Nedá se tu dýchat, ale jinak je to O. K.,“ řekl.

„Kdo se chce vydat na průzkum?“ zeptal se Algy a přidal trochu plyn, aby udržel letadlo na místě, neboť říční proud se kvůli nim nezastavil.

„Mám na palubě svačinu?“ zeptal se Ginger.

„Něco máme, ale tvá svačina to není.“

„V tom případě to sním a pak bychom se s Bertiem vydali na pout' do ráje. Tam nás nenakrmí. Ty bys tu měl zůstat, Algy, jsi velitel a kapitán letadla. Angus si nutně potřebuje oddechnout a také něco do žaludku. Vypadá výtečně, ale bude se mi líbit víc, když najdete v lékárně chinin a nacpete ho do něj. Bertie, nezapomeň pistoli!“

„Je to rozumné,“ souhlasil Algy a přidal plyn u levého motoru. Navigátor se poslušně pohnul ke břehu, či přesněji k malé zátoce, kterou zde vytvořila přitékající říčka.

Letoun klouzal po hladině, ale náhle se před prudce vychýlila vzhůru a levé křídlo plesklo o hladinu. S posádkou na palubě to zacloumalo a zezadu se ozvalo Angusovo zaklení.

„Co se to k čertu stalo?“ vyjekl Ginger.

„Konečně matička země,“ řekl Algy hlasem, v němž se mísily obavy se vztekem. „Udělal jsem pěknou pitomost. Měl jsem vědět, že tyhle praštěné přítoky nanesou vždycky do ústí haldu bláta. Narazil jsem na ten hliněný jazyk přídi. Sedíme!“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

ZDRCUJÍCÍ ZPRÁVA

Snad celou minutu si Algyho oči nenávistně měřily zrádnou řeku a její bahnitý břeh. Věděl, že jeho chyba všem přidělá spoustu starostí. Letadlo se ztichlými motory trčelo na místě, také řeka šuměla tiše, a muži uvnitř seděli bez hnutí.

První se k životu probral Ginger.

„Vstávat, pánové!“ řekl. „Zkusíme našeho draka rozhoupat. Mohlo by se po povést.“

Bertie a Angus vyskočili, ale zamračený Algy se nehýbal.

„Jemináčku, jdeme na to hned,“ rozjařil se Bertie. „Vstávej, pilote! To bude větší zábava než sázet letadla do hlíny jako brambory!“

Algy se konečně zvedl, avšak zdálo se, že záchranné operaci moc nevěří. Mohli udělat jen to, že všichni budou společně přebíhat z přídě na zád, a pokusí se přesunováním vlastní váhy rozhoupat celý stroj. Čím rychleji se jim zdaří přeběhnout, tím větší bude naděje na úspěch. Dali se do toho a velení se ujal Bertie, pro něhož to byla náramná legrace. Řadil ostatní vedle sebe, vydával startovní povely, a dokonce se dal do zpěvu staré dětské písničky, kterou udával rytmus. Přeběhli sem a tam asi desetkrát, ale stroj se ani nepohnul.

„Drž konečně zobák!“ okřikl Bertieho na výsost znechucený Algy, když bylo jasné, že to skotačení nemá smysl. „Nikam to nevede!“

„Je tu málo místa a startujeme pomalu,“ kývl Ginger.

„Uznávám,“ vzdal se lord, „ale mám nápad! Je tu deštný prales, nebo není? Je! Stačí počkat až zaprší, voda stoupne a...“

„Máme to v suchu, co?“ přerušil ho Algy. „Až zaprší! Prozrad' nám, kdy to bude? Ještě pověz, že umíš přivolat déšť!“

„Ještě jsem to nezkoušel, starouši,“ řekl s úsměvem Bertie. „Ty ano?“

„Ne!“ vyštěkl Algy.

„Tak vidíš. Nezlob se a nepopírej, že může pršet. Může!“

„Ano. Může taky sněžit, ale je to hromsky nepravděpodobné. Ty prostě navrhuješ, abychom tu počkali na liják!“

„A proč ne?“

„Nechci čekat.“

„Ty nechceš aby sprchlo? To je vážně podivné.“

„Ani ne,“ řekl už mnohem klidněji Algy. „Nespoléhej se na déšť. Spíš potrvá sucho, hladina klesne a stroj zapadne do bahna až po křídla. Zrzek ho tak pěkně natřel a byl by samé bláto.“

„To bych si také nepřál. Jsem s tebou, starouši,“ pronesl vřele Bertie. „Absolutně a pro vždycky!“

„Nechte toho žvanění!“ zarazil je Angus. „Zkusme raději skákat. Všichni najednou. Námořníci to dělají, když jim uvízne na mělčině člun.“

„Zkusit to můžeme,“ řekl Algy.

Pod Angusovým velením společně hopsali od přídě k zádi a potom zase zpátky, ale docílili pouze to, že se jim zrychlil dech a zvýšil tep, a Bertiemu vypadl monokl. Navigátor seděl dál v blátě jako přikovaný.

„Víte co si myslím?“ ozval se lord, čistící nalezené sklíčko.

„Něco příšerně moudrého,“ hádal Algy.

„Ovšem! Neskáčíme dost vysoko!“

Algy k němu přikročil a chytil ho za košili u krku. „Jestlipak víš, co by se stalo, kdybychom to udělali?“

„Ne. Co?“

„Prorazili bychom podlahu, propadli se do vody a lokli si.“

„Jemináčku to ne! Uznávám! Jsem hloupý osel. Ale neměl by ses chovat jako nevychovanec. Proto, že nám chci pomoci z nouze, mě nemusíš držet u krku. Není to zdvořilé.“

„Jestli chceš vážně pomoci, poradím ti co máš udělat.“

„Tak pověz!“

„Až tě teď pustím, tak jdi, a rovnou skoč do řeky!“

„Neřekl jsem ti už, starouši, že tvému chování chybí jakýkoli korektiv?“ prohlásil šlechtic a zatvářil se dotčeně. „Jsi stále neslušnější!“

„Jsem tak slušný, jako ty jsi nechápavý,“ zavrčel Algy. „Nám totiž opravdu pomůže, když jeden nebo dva z nás odtud vypadnou. Hladina stále klesá, na břehu je to jasně vidět. Večer můžeme odejít suchou nohou a s Navigátorem se rozloučit. Taky bude na suchu. Musíme ho odlehčit a to znamená hodit něco těžkého přes palubu. Nejlépe cestujícího. Když skočí do řeky dva, zaručuji úspěch. Letoun se zvedne o pár palců a zase popluje.“

„Když to chceš, starouši, a myslíš, že to pomůže, nejsem proti. Nic lehčího,“ pokrčil Bertie rameny. „Je tu dusno, špatný vzduch, a já se jdu provětrat!“

Lord nezaváhal ani vteřinu, vytrhl se Algymu, otevřel dvířka, a skočil do kalné vody. Zmizel pod hladinou, ale v mžiku se vynořil a mohutnými tempy plaval ke břehu.

„Dávej pozor! Jsou tu krokodýli!“ křičel za ním Algy a vytáhl pistoli.

Naštěstí se bál zbytečně. Bertie se dostal ke břehu bez potíží, a až když se u něj postavil na nohy, viděli, jak zápasí s vazkým hlubokým bahnem. Pracně zdolal poslední yardy a vyšplhal se na souš se spodní částí kalhot pokrytou blátem. Jeho oděnění ztratilo půvab a šarm hodný šlechtického domu, ale Bertie se hrdě napřímil a zamával na tři užaslé tváře sledující ho z letounu.

„Vidíte mne nebo krokodýla?“ zavolal.

„Vidím lorda!“ odpověděl Angus.

„Osud je krutý a vy jste banda nevděčníků,“ křičel k nim Bertie. „Jen se podívejte, jak vypadám!“

Mávl rukou a vrátil se k vodě, aby se zbavil bláta, které by ve vedru rychle zasychalo.

Algy obrátil pozornost k letadlu. Bertieho hrdinské a okamžité rozhodnutí se projevilo. Znovu zkusili hydroplán rozhoupat a zdálo se, že to jde, stroj se skutečně lehce pohnul.

„Chce to ještě jednu oběť,“ přihlásil se Ginger. „Když vypadnu, bude to doufám v pořádku.“

Odmlčel se, svlékl blůzu, a pohodil ji na podlahu. Nemařil čas. Krátce se rozhlédl, skočil do vody, a plaval k Bertiemu. Podle jeho vzoru se nerozhlížel kde co plave a snažil se být co nejdřív venku z řeky. Měl i štěstí. Dospěl k němu asi o tři yardy dál než jeho předchůdce a vylezl nahoru zmáčený, ale blátem neposkvrněný. Postavil se vedle zamračeného lorda a pocítil zadostiučinění. Jeho oběť nebyla marná. Stroj se uvolnil, volně se pohupoval na hladině a vzápětí se ho zmocnil proud.

U otevřených dvířek stál jen zubící se Angus. Algy již přeběhl do kokpitu, nahodil motory a velmi obezřetně manévroval, jen aby nezopakoval chybu. Nelenil ani zrzek. Odlomil dlouhý kmínek od usychajícího keře, přeběhl s ním ke břehu a když ho ponořil do řeky, málem přepadl za ním. Voda zde byla hluboká. Zamával a Algy pochopil.

Za krátkou chvíli seděli všichni v letadle bezpečně upoutaném u břehu a jedli.

„Zasloužím dvě porce,“ prohlásil očištěný Bertie. „Nebýt mého hrdinství, vyhlíželi byste, kdy začne pršet.“

„Krot’ se!“ řekl zrzek. „Největší hlad má Angus.“

„Jemináčku, na to pozor,“ varoval Mackaila lord. „Ne aby ses přejedl. Vyhladovělým lidem je pak excelentně mizerně!“

Poledne již minulo, když Bertie s Gingerem vyrazili na průzkum, jenž rozmarný lord nazval

„první křižáckou výpravou novověku“. Postupovali pomaleji než očekávali, neboť v tomto úseku nenašli při řece ani náznak stezky, o pěšině ani nemluvě. Vynakládali hodně námahy, aby se prodrali ničím nenarušenou džunglí. Snad by našli pohodlnější cestu, ale nechtěli nyní ztratit z dohledu řeku. Tekla vlevo od nich a byla jediným vodítkem, podle kterého se orientovali. Žádný z nich nepochyboval, že ji nesmí spustit z očí. Během několika minut by se beznadějně ztratili v bludišti močálů, padlých kmenů, sítí lián, a neprostupných houštin nízkých keřů, které jako zázrakem bujely v temném přízemí pralesa.

Probíjeli se vpřed, ale brzy nedokázali posoudit, kolik toho mají za sebou, a co je ještě čeká. Podle zrzka, který pozoroval terén z letadla, nebyla vzdálenost od řeky k osadě delší než tři míle. Když se však někdy zapletli do obzvlášť záluďné pasti té ohavné zeleně, zapochyboval, zda tam vůbec dojdou. Rychlost dvou mil za hodinu byla patrně nad jejich síly a pokud by jí dosáhli, pak jen po krátkou dobu. Vyčerpávající bylo hlavně brodění se bažinami, kde se zprvu lekali vyskakujících žab, a pak obcházení padlých stromů. Byl to úmorný a opakující se zápas se stále stejnými překážkami.

Zdálo se jim, že cesta neskončí a Ginger se co chvíli díval na hodinky. Děsil se toho, že by tu uvízli do tmy, ale čas jakoby se zastavil.

„Ta křižácká výprava je nekonečná,“ řekl. „Dívám se na ciferník už potřetí a je stále půl čtvrté.“

„Nezastavily se ti?“ zamrkal Bertie a vzápětí si sám odpověděl. „Na mých je také půl čtvrté.“

„Tak to bude správně,“ vzdychl Ginger. „Mám pocit, že šlapeme na místě a čas se zastavil.“

Bylo to skutečně jen zdání, neboť za krátkou chvíli se nad nimi objevily trhliny v zeleném stropě a v nich modré nebe.

„Půl čtvrté a pět minut!“ zajásal zrzek.

Během dalších pěti minut měli nad sebou víc modré oblohy než zeleně a změř divoké džungle měli za zády. Ginger hodlal vyjevit své štěstí ještě hlasitěji, ale právě se nadechoval, když ho Bertie chytil za rameno a ukázal vpřed.

„Ticho!“ sykl a zastavil se.

„Co se děje?“

„Nevidíš? Někdo tam je.“

„Kde?“

„Na kraji lesa je muž. Viděl jsem, jak se pohybuje.“

„Musel nás už slyšet. Chodíš jako slon.“

Oba právě sahal po zbrani, když se ozvalo zahvízdnutí. Byly to dva tóny, vyšší a nízký, a Ginger sebou trhl. Znal to hvízdnutí jako typický signál, kterým se svolávala mládež v londýnském Soho. Byl to zvuk, který by v džungli nečekal ani ve snu.

„To hvízdal na nás?“ vyhrkl.

„Jak to můžu vědět, starouši?“

Hvízdnutí zaznělo podruhé a pak uslyšeli hlas, jehož přízvuk skutečně připomínal Soho a londýnské dareby.

„Hejá! Kdo je tam? Pojte sem a hejbněte kostrou.“

„Volá nás,“ hlesl Ginger a obrátil se k lordovi s ohromeným výrazem. „Zahlédl nás, nebo nás slyšel. Kdo je to?“

„Někdo, kdo nechodil do dobrých anglických škol,“ řekl Bertie. „Ten přízvuk je příšerný. Jemináčku, to je katastrofický jazyk! Raději bych slyšel vřeštění opic!“

„Ať je to kdokoli, narodil se v Soho,“ řekl zrzek a vykročil. „Pojď Vyřešíme to.“

Opatrně ušli asi dvacet kroků a uviděli muže. Nebylo pochyb o tom, že na ně čeká. Do hněda opálený vychtlý chlapík mával, a zval je k sobě. Měl na sobě hadry, které v lepších časech koupil jako módní flanelový oděv.

„Jeden z osadníků,“ zašeptal Ginger.

„Tak se hněte!“ vykřikl muž. „Čekám na vás hodinu!“

„Na nás?“ užasl zrzek.

„Byl tu váš kámoš. Nákej Pigglesworth. Řek mi, že přijdete.“

„Bigglesworth?“

„Tak nák. Znáte ho?“

„Jistěže,“ pronesl Bertie. „Je to náš dlouholetý přítel.“

„Fajn. Doufal jsem, že se přiženete tudy.“

„Doufal..?“ Ginger nevěřil svým uším. „Jak vás mohlo napadnout, že sem přijdeme, když jsme se pro tuhle cestu rozhodli před pár hodinami, a nikdo kromě nás o tom nevěděl?“

„Jo, to je možný. Sem ale vo moc víc cest nevede než tahle.“

„Smíme poznat vaše ctěné jméno?“ ozval se Bertie, který se dosud nesmířil s žalostnou úrovní vychování nového známého. „Doufám, že to nebudete považovat za dotěrnost.“

„Spíš to nejni důležitý,“ ušklíbl se muž. „Jsem Tom Brigham a vy už sebou hodte, jesli ho ještě chcete vidět živýho!“

„Co jste to řekl?“ nadskočil Ginger, který nepochopil, o čem Brigham mluví, ale jehož se zmocnilo zlé tušení. „O kom to, hrome, mluvíte? Snad ne o Bigglesovi?“

„A o kom jiným?“

„Co se mu stalo?“ vyjekl Ginger. „To chcete říci, že umírá?“

„Nemám páru, co po něm skočilo, ale je to s nim moc zlý.“

Ginger strnul a zatmělo se mu před očima.

„Jak zlý?“ řekl a nepoznával vlastní hlas, který jakoby k němu přicházel z dálky. „Kde je Biggles?“

„U Clarka, ale už to má možná za sebou. Když sem vás šel před hodinou hledat, moc času mu přej nezbejvalo. Musel sem skočit k sobě pro kvér, protože bez něj do džungle nikdá nevlezu.“

Zrzek se zhluboka nadechl a pak tvrdohlavě opakoval otázku: „Co se mu stalo?“

„Už jsem vám řek, že nemám páru,“ řekl už trochu unaveně posel špatné zprávy. „On se mě jen zeptal, jesli bych sem nezašel, že asi přijdete.“

„Kdo se vás zeptal? Biggles?“

„Ne. Joe Clarke, přece. Toho nemůžete znát.“

„Joe Clarke?“ To jméno zrz kovi něco říkalo, ale nebyl schopen si uvědomit, kde ho slyšel. „Vy sám jste tedy Bigglese neviděl?“ zeptal se s nadějí ve hlase.

„Ne.“

„Ale já se chci...“

„Nechte řečiček!“ přerušil ho Brigham. „Měl sem vás přivést a vy tu pořád něco breptáte. Máme před sebou pěkněj kus cesty, tak se hněte! Musíme skrz údolí a nikdo nás nesmí vidět! To je vám snad jasný, nebo ne?“

„Proč by nás neměl nikdo vidět?“ vložil se do věci Bertie.

„Protože vás tam všici hledaj! Vypsali odměnu pět tisíc dolarů za vás za každýho, a to je tady docela slušnej obnos! Nemyslím, že by po vás šel někdo z našinců, ale je tu všelijaká sebranka a prachy dělaj divy!“

Ginger, který se jen pomalu vzpamatoval ze zdrcující zprávy o Bigglesovi, náhle zvedl hlavu. Konečně se rozpomněl, kde slyšel jméno Clarke.

„Vy myslíte Joe Clarka, co bydlí v té chatrči na druhém konci údolí?“ vyhrkl.

„Jo. Jinýho Clarka tu nemáme.“

„A co ten s tím má společného?“

„Ten váš parták je u něj,“ usouzeně vzdychl Tom Brigham. „Jak tak na vás oba koukám, jste mistři na hovory, a skutek utek!“

„On ho našel, nebo se k němu Biggles uchýlil?“ chtěl se zrzek dozvědět něco víc o osudu svého velitele.

„Nevím!“ vykřikl Brigham. „Bud’půjdete hned se mnou, nebo si tu můžete vyprávět dál, ale beze mne.“ Byl tak rozzloben, že se jeho jazyk proměnil téměř ve spisovnou angličtinu.

„Veďte nás, prosím,“ řekl Ginger.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

JEDOVATÁ TARANTULE

Biggles schoulený v temném půdním úkrytu se v duchu proklínal. Neprozíravost, se kterou se tady sám zavřel a odřízl si cestu zpátky, mohla mít pro něj osudné následky. Po špičkách obešel rozlehlé vězení, ale cestu ke svobodě nenašel. Záře měsíce sem sice probleskovala prosklennými vikýři, jenomže šlo o tak úzká okénka, že by se jimi protáhla kočka, ale ne dospělý člověk.

Věděl, že si nesmí dovolit dobývat se ven hlučně, a bez hluku se mohl dostat ven pouze cestou, kterou vnikl dovnitř. Vrátil se k poklopu. Víko vězelo v otvoru, kde ho držela jeho vlastní váha, a úzké spáry neumožňovaly zajatci vypáčit desku nahoru. Zkusil to nehty, ale hned první pokus ho poučil, že není jaguár. Poklop se ani nepohnul.

Sáhl pro kapesní nůž, ale ani ten se neosvědčil. Víko sedělo jako přibité. Pak už měl u sebe jen pistoli, nástroj k páčení více než nevhodný.

Prohlédl si podlahová prkna, zkusil clo jednoho zaříznout nůž, ale stavitelé vybrali tak tvrdé dřevo, že mu byl nůž k ničemu. K úniku odtud by mu to stejně nepomohlo.

S nožem v ruce se vrátil k poklopu.

Víko bylo z měkčího dřeva a zdálo se mu, že by v něm dokázal vyřezat žlábek, který by mu umožnil poklop zvednout. Dlouho neváhal a dal se do práce. Odřezával třísku za třískou, ale šlo to nesmírně pomalu. Po delší době měl tak otláčené dlaně a prsty, že musel na chvíli přestat. Podíval se na hodinky a s nepříjemným překvapením zjistil, že téměř za hodinu práce, vyryl do dřeva žlábek, do něhož by se nevešla ani tužka!

V duchu zaklel a odložil nůž. Nebylo dosud vyloučeno, že by stihl setkání s Algym, ale čas prchal neúprosně. Nebyla to sice žádná tragédie, ale zamrzelo ho to. Po krátké chvíli oddechu se znovu sklonil nad poklop. Zaryl nožík do dřeva nečekaně hluboko, ale snad z radosti nad úspěchem si nedal pozor. Zatlačil na nůž šikmo, ocelová čepel se zlomila, přetočila se a zařízla se mu do prstu.

Sykl. Pochopil, že tudy cesta ven nevede. Nožík měl sice ještě druhé ostří, ale Biggles se práce se dřevem vzdal. Vytáhl šátek, převázal krvácející ránu a posadil se. Vztekal se sám na sebe, protože selhal jak při volbě úkrytu, tak jako řemeslník. Biggles se do zdánlivě bezvýchodné situace dostal už vícekrát, ale vždy mu pomohl spásný nápad nebo náhoda. Teď však měl pocit, že past zaklapla a pokud nezačne rozebírat střešní krytinu, skončí na té mizerné půdě nadosmrti!

Když si uvědomil svou bídu, trpce se zašklebil. Bude to více než žalostný konec statečného pilota!

V té chvíli zaslechl, jak se dole otvírají domovní dveře a nastražil uši. Zazněly kroky, někdo vstoupil. Biggles se ani nepohnul, vyčkával kam návštěvník zamíří a dočkal se.

„Jste to vy, Erichu?“ tlumeně zazněl Stitzenův hlas.

„Já.“

„Poslyšte. Na půdu se dostal pták, nebo nějaká podobná havěť. Po celou dobu se tady snažím usnout, ale stále mě zeshora ruší nějaký šramot. Něco tam je. Vylezte na půdu a vyžeňte to. Buďte ale opatrný, mohl by to být i had.“

„Podívám se tam,“ řekl Stalhein.

Biggles sebou trhl. Dveře jeho vězení se otevrou. Pocítil příjemné vzrušení, ale také obavu, aby nevyměnil jedno vězení za druhé, kde by byl pod dohledem. Dosud mu nepřišlo na mysl, že by někoho v této noční hodině napadlo lézt na půdu. Pod ním to zaskřípalo, von Stalhein už stoupal po žebříku.

Kdyby si Biggles ukroutil hlavu, neobjevil by na půdě místo, kde se schovat. Na půdě nebylo nic, ani jedna odložená skříň, ani jediná stará židle. Připadal si, jako nahý na náměstí. Zvedl zrak ke dvěma ocelovým válcům stojícím uprostřed místnosti a zavrtěl hlavou. Za nimi by se neschovala ani vyhublá krysa.

Mohl se pokusit o jedinou věc. Složit se na podlahu, přimáčknout se k ní, a to také Biggles udělal. Neměl už čas a tak se rozplácl hned vedle poklopu s hlavou sotva yard od něho. Ležel tam pak bez pohybu s nadějí, že si ho návštěvník nevšimne.

Víko se nadzvedlo a na půdu vnikl pruh světla z haly. Rozšířil se a v otvoru se objevila hlava,

potom ramena, a von Stalhein se nezastavil, dokud nebyl nahoře. S viditelnou námahou se postavil, zřejmě se stále ozývalo staré poranění nohy. Držel v ruce baterku a světlo z haly vykreslilo na okamžik groteskní stín jeho hubené postavy na půdním stropě. Pak to cvaklo a světlo ze Stalheinovy svítilny zamířilo nahoru. Hledal nejspíš ptáka, který pronikl na půdu, a stíny u podlahy ještě více ztemněly.

Vždycky je možné zvažovat, proč se něco odehrálo právě tak a ne jinak, a co by se stalo, kdyby dění ovlivnila nějaká jiná náhoda. Takové dohady nikam nevedou. Stalhein prostě začal pátrání tak, že zaměřil proud světla nahoru ke stropu, nikoli na podlahu a tak došlo k tomu, že se o ležícím Bigglesovi dozvěděl, až když bylo pro něj pozdě. Kdyby zaměřil svítilnu dolů, bylo by pozdě pro Bigglese.

Náhoda však stála na straně skrývajícího se muže a Bigglesovi trochu pomohlo i to, že Stalheina asi trochu oslnil svit jeho vlastní baterky. Sklonil oči a ustoupil o kousek stranou, čímž prodloužil dobu, kdy mohl Biggles jednat. Ten ani potom neměl víc času než necelé dvě vteřiny, ale využil jich dokonale. Vymrštil se z podlahy tak rychle a tiše, že by mu mohla závidět i kočka, a vztyčil se za zády von Stalheina.

Němec nepostřehl, co se za ním děje a stočil svítilnu doprava, zřejmě se tím směrem hodlal otočit.

Biggles však na to nečekal. Rozpřáhl se a s veškerou silou udeřil Stalheina do zad. Rozhodl se pro tohle primitivní řešení proto, že bylo nejtíšší ze všech, která přicházela v úvahu. Mužův pád na podlahu si mohl Stitzen, který jistě dole poslouchal, jak jeho přítel loví papoušky, alespoň na pár vteřin vysvětlit jeho nešikovností.

Výsledek útoku byl oslnivý. Stalhein jen vyhekl, svítilna mu vylétla z ruky, narazila na stěnu, zhasla, a sám napadený muž přepadl vpřed, a zřítíl se na podlahu asi tři yardy od místa útoku. Jeho hlava dopadla na zem, až to zadunělo, a omráčený muž tiše ležel na podlaze.

Toho si však už Biggles nevšímal. V mžiku byl u otvoru, šplhal dolů, a zavřel nad sebou poklop. Úlohy se vyměnily, Stalhein byl v situaci, kterou Biggles tak důvěrně znal, a uprchlík jen čekal, kdy se uvězněný ozve. Na vteřinu však zavládlo ticho. Biggles byl ještě na žebříku, když se ozval někdo jiný.

„Co to Erichu děláte?“ zazněl Stitzenův hlas. „Upadl jste?“

Biggles vteřinu čekal a když Stalhein neodpovídal, přiložil si dlaň k ústům a pokusil se napodobit jeho hlas.

„Už je to v pořádku,“ zavolal. „Upadl jsem.“

„Nezranil jste se?“

„Ne,“ vyrazil ze sebe Biggles, který slyšel, jak se Stalhein nahoře převaluje po podlaze. Nebylo těžké si domyslet, že ho pád na prkna napůl omráčil, a že se mu zas vrací vědomí. Biggles sáhl na kliku domovních dveří, když se ozval hlas, patřící skutečně Stalheinovi. Zněl skřípavě a navýsost zuřivě:

„Pozor!“ zaznělo z půdy. „Vstaňte Paule a vezměte si pistoli! Utíká nám!“

„Co to říkáte?“ vyjekl Stitzen a Biggles slyšel, jak se nemocný muž hrabe z lůžka. „Kde je? Kdo je to?“

Biggles neměl nejmenší chuť před něj předstoupit a představit se mu. Vyšel ven ze dveří, udělal pár kroků do šera, a potom mu bleskl hlavou další šílený nápad. Stanul, vrátil se, a zůstal stát u zdi blízko vchodu. Sotva si opřel záda, ozval se z domu Stalheinův hněvivý pokřik: „Pustte mne ven! Zavřel mne tady!“

„Kdo vás zavřel? Odpovíte nebo ne?“

„Nedá se to zevnitř otevřít!“ ječel Stalhein.

Biggles tiše poslouchal a nedokázal se ubránit úsměvu, když slyšel zaskřípání dveří a tlumené Stitzenovy nadávky, jak se muž pomalu šoural chodbou k žebříku.

„Tak kdo to byl?“

„Bigglesworth přece, u všech čertů,“ zavřískl téměř nepřítel Stalhein. Zavrzal žebřík. Stitzen šplhal nahoru a pak se ozvala rána, jak poklop dopadl na tvrdá prkna půdy, a po chvilce stáli oba muži na chodbě. Stalhein si oprašoval šaty a oba muži tiše proklínali svůj bídný osud a celý svět.

„Ten chlap byl po celou dobu na půdě,“ žaloval Stalhein. „Sice jsem ho neviděl, ale s jistotou vím, že to byl Bigglesworth. Na světě není nikdo jiný, kdo by si tohle dovolil.“

„Říkal jste přece, že je pryč, že...“

„Řekl jsem, že nikdy nevím, co ho napadne!“ odsekl Stalhein.

„Kam zmizel?“

„Protože zjistil co chtěl, uhání pryč. Už tu nemá co dělat.“

Biggles s pistolí v ruce vkročil zvenčí do otevřených dveří. „Zase špatně, von Stalheine,“ řekl. „Kdy se konečně poučíte z vlastních chyb? Nekoukejte tak užasle. Sám jste prohlásil, že nevíte co udělám. Dejte ruce nahoru! Myslím to vážně!“

Von Stalhein trhl hlavou k žebříku na půdu. „Po celou dobu jste byl tam nahoře?“

„Kde jinde,“ ušklíbl se Biggles. „Věříte, že jsem se už dlouho tak nepobavil, jako když jsem poslouchal váš rozbor mého chování a nápadů?“

Pozoroval při řeči Stitzena. Tu tvář znal, byla mu povědomá, ale stále nevěděl, kam ji zařadit. „Celý váš rozhovor stál za poslech,“ dodal.

„Moc pěkné. Budeme tu stát ještě dlouho?“ zavrčel Stalhein v zoufalé snaze udržet si svou důstojnost. „Tak co?“

„Dobře, dobře,“ uznal Biggles. „Nemusíme stát zrovna tady. Když se vám tu nelíbí, můžeme dovnitř. Chodbou doleva! Držte ty ruce nad hlavou! Oba dva! Jděte! Až budu chtít, abyste zastavili, povím vám to!“

Von Stalhein pokrčil rameny a vydal se na cestu. Stitzen, malý a zavalitý muž s holou lebkou, kráčel za ním. Prošli chodbu až na konec.

„Zastavit stát!“ zavelel řízně Biggles. „Vpravo do dveří!“

„Víte co je uvnitř?“ podivil se Stalhein.

„Ovšem. Víм dokonce i co tam není. Vybral jsem pro vás tenhle útulek proto, že nemá okna. Nemám zájem, abyste tropili nějaké neplechty. Ještě mám v domě práci. Jděte dovnitř. Tak se pohněte, chovejte se ukázněně, a ne aby vás napadlo střílet do dveří. Nadělali byste si zbytečnou škodu!“

Von Stalhein si změřil Bigglese zkoumavým pohledem, jakoby chtěl vyčíst co má za lubem, a pak vstoupil do skladu. Pohled Stitzenových očí byl jednoznačný. Byla v nich vražda. Biggles zavřel dveře, otočil klíčem, a aniž by se obrátil, zamířil k domovním dveřím. Opatrně vyhlédl ven. Zahrada se utápěla v namodralém světle měsíce, nikdo nebyl v dohledu. Otočil se do chodby a pak to šlo ráz na ráz.

Nejdříve vtrhl do kuchyně, kde našel prázdnou krabici od kakaa s dobře těsnícím víkem. Strčil ji do kapsy a co nejrychleji přeběhl ke zbrojnici. Strhl z háku mauzerovu pistoli a pak si vybral několik pušek. Opřel je o stůl, podle jejich ráže vybral střelivo a naplnil si kapsy náboji. Navěsil si pušky přes ramena a vyběhl na chodbu. Zbraně byly tak těžké, že se až nahrbil, ale nehodlal je nést příliš daleko. Byl si jistý, že již samo jejich zmizení udělá Němcům těžkou hlavu.

Obešel bungalov. Před ním se tyčila kaktusová hradba ježící se ostny. Postupoval podle Gingerova návodu a v duchu mu vzdal dík, neboť právě od něj přesně věděl, jak vypadá okolí domu. Prosmýkl se otvorem, o který se přičinil zrzek, a těžkými kroky sestoupil k vodě. Ucítil pach hniјících rostlin, promísený s podivným čpěním nějaké chemikálie, a na vteřinu se zastavil, aby se jeho oči mohly přizpůsobit šeru. Vstoupil do říše moskytů, kteří mu okamžitě dali najevo, kdo je zde pánem.

„Hmyz!“ zamumlal a vyplivl komára, který si mu sedl na rty. „Mně docela stačily ty dvě štěnice, co bzučely německy!“

Zbraně mu vadily při průchodu mezi kmeny a teď mu ztěžovaly obranu proti mračným létajícím nepřátelům. Plácl se dlaní přes tvář a hlavěň jedné z pušek se mu bolestivě zaryla do krku.

„To není ráj, to je očištec,“ zasyčel.

Šel při břehu pomalu, krátkým krokem, a podrážky jeho bot se zarávaly do změkklé půdy. Moskyti nějak rozpoznali bezbrannost nové oběti a nalétávali na ni v letkách, perutích a leteckých svazech.

Bezmocný Biggles tiše trpěl, mrkal a křečovitě stahoval tvář, aby odehnal útočníky alespoň od

očí.

Konečně uznal, že je dostatečně daleko a zastavil se. Shodil náklad na zem a rozhlédl se. Hrozivá ostnatá hradba se táhla souběžně s břehem asi pět yardů od vody. Uložil u ní pušky a střelivo, aby nebyly každému na očích, a vylovil z kapes výkres, který strhl z prkna, a krabici od kakaa. Složil papír, vecpal ho do plechovky, a pečlivě uzavřel víčkem. Vyhrabal v měkké půdě díru, uložil do ní plechový poklad a zahrnul ho prstí. Opatrně, aby se nezranil o ostny, odlomil od sousedního kaktusu několik uschlých kusů a pohodil je navrch.

Byl hotov. Narovnal se, aby se vrátil k vodě, a náhle pocítil, jak se mu něco zezadu sneslo na levý loket. Byl to jen letmý dotek. Pohlédl tam. To něco bylo velké, černé a podivně měkké. Trhl paží a ucítil lehké bodnutí. Ta podivná černá věc spadla na zem. Měsíční světlo pronikalo mírně se pohybujícími větvemi a vytvářelo na zemi změt' beztvářích tmavších skvrn. Věc mezi nimi zmizela a Biggles nepoznal, co to bylo.

Uvědomil si, že má nejvyšší čas vyrazit za přáteli, a že přece nemůže řešit záhady nočního pralesa, a hledat něco, co se ho jen letmo dotklo. Vykročil, netrpělivě mávl paží, a v tom okamžiku v ní pocítil tak nesnesitelnou bolest, že mu zkroutila celé tělo. Přitiskl druhou ruku k ústům, aby zabránil výkřiku. Měl pocit, jakoby mu do paže zajela silná rozžhavená jehla. Krutá bolest se ozvala v lokti a pak pomalu stoupala k rameni...

Biggles vteřinu nebo dvě strnule stál a nebyl schopen myslet na nic jiného než na bolest. Ta se trochu zmírnila a hlavně pomíjel prvotní šok a on pochopil, k čemu došlo. Zatočila se mu z toho hlava, zvedl se mu žaludek, a měl pocit, že bude zvracet. Vlny nevolnosti ustupovaly jen pomalu. Biggles už věděl, co ho kouslo. Byl to nejodpornější a určitě také nejedovatější hmyz celé Jižní Ameriky — pavouk tarantule!

Sebral všechny síly a vyrazil zpátky na místo, kde bude víc světla. Věděl, že musí ránu co nejrychleji ošetřit a to by ve tmě nedokázal. Takové místo najde jedině na zahradě! Musí zpátky kaktusovým plotem, zpátky, zpátky!

Na nebezpečí, které mu tam hrozilo od lidí vůbec nemyslel. Byl napaden jiným nepřítelem a neubráníl se útoku, jehož následkem bývá obvykle smrt!

Uháněl temným kluzkým břehem, kde se příliš nevyznal, klopýtal a jednou i upadl, ale dokázal najít otvor v živém plotě, vyhnout se trnům a zastavil se na místě zalitém měsíčním světlem. Kousek od něho stál temný bungalov. Již cestou si strhl z ruky hodinky, vyvlékl kožený pásek, vyhrnul rukáv košile a stáhl páskem paži nad rychle opuchající ránou. Pak přišel na řadu kapesní nůž. Při otvírání jediné zbývající čepele si musel pomoci zuby. Nahmatal pak oteklinu a jediným tahem ji prořízl. Tlumeně zaúpěl. Z rány vytryskla krev a bolest se vystupňovala k nevydržení. Sklesl na zem do vysoké trávy a tiše sténal.

Na krátkou chvíli ztratil představu o místě kde se nachází, o čase který prchá a vnímal jen bolest. Konečně se mu zas podařilo myslet. Vnucoval si představu, že s vytékající krví ustupuje i bolest. Mechanicky zastrčil nůž do kapsy, přitáhl zdravou rukou poranění k ústům a pokusil se jed vysávat. Bylo to obtížné, bolestivé a ohavné, ale zkoušel to znovu a znovu. Když plival krev kolem sebe, připadal si jako zvíře, a znovu se mu zvedl žaludek.

Potom se zhroutil do trávy nznak. Celou levou paží tepala horká bolest, ale Biggles měl opět smysly pohromadě. Nejdřív si uvědomil, že se v trávě kolem mohou skrývat jedovatí hadi. S námahou se postavil na nohy. Mozek mu opět pracoval a v tom okamžiku si uvědomil, že potřebuje sehnat protijed. Přešlapoval na místě jako opilý a pak si vzpomněl.

„Hypermangan,“ zachrčel a nevěřicně potřásl hlavou, když se mu vybavil i název chemikálie — manganistan draselný. „Ještě to se mnou není tak zlé...“

Oči mu padly na nedaleko stojící bungalov a téměř současně si uvědomil, jakou spoustu chemikálií viděl při prohlídce doktorovy laboratoře. Nezaváhal ani vteřinu. Věděl, že tam asi narazí na von Stalheina i Stitzena, ale bylo mu to jedno. Sáhl pro pistoli a vykročil, či spíše se začal potácet, směrem k domu. V laboratoři určitě hypermangan najde. Náhle si byl jistý, že si tam lahve se zabroušeným hrdlem a vytouženými fialovými krystalky všiml.

Dopotácel se do domu a opřel se o zárubeň. Hala byla prázdná. Oba Němci dosud vězeli ve skladu a první zvuk, který Biggles uslyšel, bylo kopnutí do stále zamčených dveří a vzteklý,

unavený výkřik jednoho z vězňů. Biggles na to nedbal, doklopýtal přímo k laboratoři, vstoupil a zamířil k nádobám a lahvím. Hypermangan zde byl, ale trvalo několik minut, než ho našel. Bigglesova kolena roztřesená šokem zavinila, že při hledání shodil několik lahví na podlahu a z tápající ruky mu vypadla i vytoužená láhev. Pádem na zem se rozbila.

Poklekl, sebral z podlahy několik fialových krystalů, a vmáčkl je do rány. Krvácela už málo. Nahmatal šátek, přitiskl ho k lokti a vracel se ven. Víc se udělat nedalo.

Vnitřní napětí povolilo, ale vrátila se nevolnost. Biggles musel ven, na vzduch.

Opět stál v měsíčním svitu, zápasil s blížící se mdlobou a v mozku mu vířila jediná myšlenka. Schovat se! Blikla mu v hlavě jako neonový nápis, zhasla, zakroužila a vrátila se. Schovat se! Biggles šel krokem náměsíčníka zpět k otvoru v živému plotě a jeho zrak těkal po okolí, kde najde hluboký stín, v němž by se ukryl. Uviděl temné místo, ale když se před ním zastavil, poznal mrtvé tělo Emilky, kterou zabil on sám. Bez zájmu se otočil.

Opět stál před otvorem v plotě a žasl nad tím, že je tu sám. Proč tu nikdo není? Cítil se nesmírně slabý a nemocný. Proč ho všichni opustili? Proč tu je jen mrtvola černé kočky? Proč?

Zvedl hlavu a stromy kolem se náhle daly do pohybu. Sledoval je očima. Tančily nějaký tanec. Valčík? Tango? Zatočil se s ním celý svět a sesul se do trávy. Zkroutil se do klubíčka jako zraněné zvíře, smysly ho opouštěly, a u vědomí ho udržovala jen myšlenka, že tady nesmí zůstat, že tu jsou jedovatí hadi a von Stalhein. Trvalo to minutu, možná i pět a pak varovná myšlenka zvítězila nad mdlobou.

Biggles vstal a vydal se na pouť. Sotva věděl co dělá, a docela jistě netušil, kudy se ubírá. Prošel otvorem v plotě a vydal se pobřežní pěšinou. Zcela instinktivně šel stále doleva, upadl do nějaké ohavné vody, vstal, přebrodil se přes jakýsi úzký potok, prodral se záhadným houštím, a pak se před ním otevřela travnatá pláň. Bigglesovy nohy mřily údolím k místu, kde do něj prvně vstoupily. Mozek je nekontroloval. Cítil to jen jako děsivou noční můru s klopýtáním, padáním, a narážením do překážek. Levá paže přitom jakoby hořela plamenem. Prvním z Bigglesových dalších vjemů bylo to, že začíná svítat.

Vůbec netušil, jak šel dlouho a kam dospěl. Čas a vzdálenosti otupený mozek nevnímal. Jeho vědomí ochromoval jed a jeho srdce svádělo urputný souboj se stejným nepřítelem. Až někde na okraji jeho vědomí tkvěl pocit, že ruka mu vězí v ohni, a tvář že má zbrcenou chladným potem.

A pak se zastavil a užasle civěl kolem sebe. Kraj odněkud znal, neuvědomoval si však odkud. Nevzpomněl si, že touto cestou šel s Gingerem do doktorova domu. Nenapadlo ho, že tehdy spolu kráčeli opačným směrem. Bigglesovy nohy urazily dalších sto yardů a pak se zastavily podruhé. Byla tu špinavá chatrč. Znal ji. Měl by ji znát, vždyť tam tehdy byl ten muž... muž... kdo to jenom byl? Jak se jmenoval..?

Urazil posledních pár kroků a když padl na chatrné dveře, jméno se mu vybavilo.

„Joe Clarke...“ zasípal.

Něco nad ním zavržalo a pak uslyšel hlas, přicházející k němu z neskutečné dálky:

„Co se to tu k čertu děje? Kdo to sem zas leze?“

„Joe Clarke,“ opakoval Biggles.

Někdo si k němu klekl.

„Je vám zle? Co se stalo?“

„Tarantule,“ vydechl Biggles.

„Hrome,“ řekl Clarke. „To je ale bída, člověče!“

Vzal z Bigglesových prstů pistoli, strčil ji do kapsy, uchopil zhrouceného muže pod pažemi a dovedl ho do stavení.

„Hej, děvče!“ vykřikl Joe. „Lily, pomoz mi!“

Biggles slyšel, jak zapadly dveře a jak k němu někdo přichází. Byla to asi žena. Dva lidé ho zvedli a položili na lůžko u stěny. Věděl, že tu ti lidé jsou, ale neviděl je, vládlo tu šero.

Joe přešel ke skříni stojící blízko krbového ohniště a vrátil se k němu s jakousi lahví a pohárkem. Nalil do něj hnědou tekutinu a přiložil pohár k Bigglesovým rtům.

„Vypijte to!“ řekl. „Trochu to pomůže. Zpomaluje to účinky jedu v krvi.“

Biggles poslechl a měl dojem, že vypil další dávku jedu. V hrdle, které bylo jedním z mála

míst, kde ho dosud nic nebolelo, ucítil oheň. Otrásl se, rozkašlal, a vrátil se mu trapný pocit, že bude zvracet.

„Co to bylo?“

„Tequila! Je to zdejší zázračný nápoj,“ odpověděl Joe. „Je to odporné pití, ale vážně pomáhá. Prý je mnohem lepší než whisky nebo brandy. Pomáhá dokonce po uštknutí některých hadů, Stačí se pořádně napít a je po starostech.“

Biggles vypil druhý pohár, lehl si na záda a oči se mu zavřely. Těžce dýchal, zkusil pohnout levou paží, ale byla jako ze dřeva. Zabývala se jí paní Clarková, která mu rozstříhla rukáv košile a přiložila na ránu něco horkého.

„Je to velmi ošklivé,“ řekla. „Kousla vás ta špinavá nestvůra. Černý pavouk. Často ho tu slyším, jak bloudí noci. Někdy je jich víc a když běhají ve tmě kolem domku, zní to jako tikání hodin. Snaží se mě vyděsit k smrti, ale nedostanou se dovnitř, a jdou zabíjet jinam.“

„Nemluv tolik, Lil, děsíš ho,“ napomenul ji Joe, naklonil se nad nemocným a řekl: „Kde je váš přítel, co tu byl včera s vámi? Je živ?“

„Nevím,“ vydechl Biggles.

„Pokusil bych se ho najít a přivést sem.“

„Je asi někde u řeky...“

„Po proudu nebo proti němu?“

„Nevím... spíše dole. Hledejte letadlo.“ Biggles se zkusil posadit, ale Joe mu to nedovolil. Pak se obrátil k ženě.

„Zůstaň u něj a snaž se do něj nalít hodně vody. Pokusím se najít jeho přítele. Promluví i s našimi, třeba by někdo mohl pomoci.“

Poslední větu již Biggles neslyšel. Upadl do mráкотného stavu mezi spánkem a mdlobou. Ve snu prchal před šestinohými obludami a pak padl do rukou doktora a von Stalheina, kteří mu přejížděli po ruce žhavou žehličkou a divoce se při tom smáli...

KAPITOLA PATNÁCTÁ

STATEČNOST PANÍ CLARKOVÉ

Když Biggles opět otevřel oči byl v domku sám. Chvilí nebyl schopen se rozpomenout kde je a co se s ním dělo, paměť se mu však rychle vrátila. Příčinila se o to hlavně bolest, která vytrvale tepala v jeho levé paži. Celou ruku měl ovázanou, ale jinak měl v hlavě jasno a pominuly i závratě a nevolnost.

Zavrzala podlaha a z přilehlé místnosti přišla paní Clarková. Ihned si všimla, že se pacient probral.

„Cítíte se lépe?“ řekla.

„Ano, díky. Ruka mě stále hodně bolí a v hlavě mi trochu duní, ale nepřipadám si na umření.“

„To je dobré znamení,“ kývla žena. „Měli jsme strach, ale teď vypadáte mnohem lépe. Žasla jsem, jak jste si sám dokázal ránu ošetřit. Jste statečný člověk. Jed, který ještě máte v krvi, by vám už neměl ublížit.“

„Kde máte manžela?“

„Hledá vašeho přítele a je pryč už dlouho. Nelíbí se mi to.“

„Kolik je hodin? Moje hodinky jsou v kapse.“

„Za chvíli budou čtyři. Nemyslete si, že budete něco podnikat, i když jste už to nejhorší překonal. Dlouho jste blouznil a pak jste usnul. O to se zasloužila *tequila*. Pomohla vám.“

Biggles jen těžko pochopil, že už jsou čtyři odpoledne. Strávil v bezvědomí víc než dvanáct hodin! Co dělal v té době Ginger, a ti druzí dva? Nepochyboval, že ho hledají, a trhl sebou, když si uvědomil, jaké nebezpečí jim hrozí. Pokud narazí na Stitzenovy muže, kteří slídí džunglí, dojde k boji. Když Stitzen nabídl pět tisíc dolarů za Bigglesovu kůži, určitě nepřipustí, aby mu unikli další lidé, kteří odhalili tajemství osady. Pokusil se napřímít na lůžku, ale nešlo to. Nedokázal překonat slabost.

„Nechte těch hloupostí!“ řekla jeho ošetřovatelka, přikročila k lůžku a zahrozila mu prstem.

Biggles smutně vzdychl. Ještě netušil, že o tom co se v osadě děje, se dozví velice brzy a proti své vůli.

Sotva od něj paní Clarková odstoupila, zadusaly před domkem spěšné kroky, rozlétly se dveře, a dovnitř vtrhli dva urostlí černoši, oblečení ve stejných bílých šatech, jaké nosil Pedro. Oba svírali v ruce biče.

„Co tu chcete?“ vyjekla paní Clarková. „Vypadněte odtud!“

„A kdopak je tohle?“ zavrčel jeden z nich a hrubě ji odstrčil stranou. „To je on! Toho právě hledáme!“

„Ať už jste venku!“ bránila Bigglese žena. „Ten člověk je vážně nemocný!“

Muž si jí nevšímal. Uchopil Bigglese za límec košile a trhnutím ho posadil. Bezvzádná paže se pohnula. Biggles se neovládl a ostře vykřikl. Krutě to zabořilo.

„Nechtě ho, vy surovče!“ vzplanula paní Clarková a obořila se na něj se zjevným úmyslem vyškrábat mu oči.

Černý muž byl bohužel mnohem silnější a rychlejší než ona. Mávl paží, chytil ji za ruce, a odhodil ji na protější stěnu. Tvrdě na ni narazila a sesula se na podlahu. Muž se s úšklebkem obrátil k Bigglesovi.

„Jdeme!“ zavelel. „Na nohy! Vstát!“

Chudák Biggles se o to pokusil. Nohy pod ním poklesávaly, jako by je měl z měkké gumy. Cítil, že ho daleko nedonesou. Bolelo to a každý krok byl utrpením.

Nezlomná paní Clarková vstala. Těžce oddychovala, ale výraz její tváře svědčil o tom, že touží po krvi. Chystala se k novému útoku a probodávala očima černocho, který drsně postrkoval Bigglese ke dveřím. Ten přemohl bolest a zatápal rukou v kapse. Svou pistoli však hledal marně, ne a ne si vzpomenout, kam zmizela. Jak o tom přemýšlel, málem upadl, a zachytil se pravou rukou černocho, který to nečekal. Snad to považoval za útok, nemotorně uskočil a oba upadli.

Bolest přiměla Bigglese k dalšímu výkřiku, černocho hrubě zaklel, a hrabal se na nohy. Paní Clarková vyjekla. Asi by se na něj vrhla, jenže v té chvíli zakročil druhý černocho. Švihl po ženě bičem tak rychle, že si sotva stačila zakrýt paží obličej. Bič zasvištěl, ovinul se jí kolem předloktí, muž si ho silou přitáhl, a strhl tím ubohou paní dárkovou na zem. Padla na tvář.

Oba původní obyvatelé domku leželi na podlaze a nájezdníci na sebe pohlédli s vítězným úšklebkem.

„Vy hnusné bestie!“ zazněl v té chvíli ode dveří ostrý a jasný hlas.

Oba černoši tam pohlédli. V otevřených dveřích stál Joe Clarke. Tvář měl bílou jako křída a oddychoval jako člověk, který právě doběhl k cíli. Jeho rychlý dech však spíše ovlivnilo vzrušení a vztek. V očích, upřených na černocho, který švihl jeho ženu bičem svítila nenávist. V ruce svíral pistoli a Biggles pochopil, proč nenašel svou zbraň.

„Vy zbabělé bestie!“ opakoval Clarke a nespustil z černocho oči. Ten se ani nehnul, očarovaně hleděl na zbraň a patrně uvažoval jak ven z bezvýhodné situace.

Pak zvedl zrak a uviděl v Clarkových očích něco, co ho přimělo k akci. Jako lasice se vrhl ke dveřím, vedoucím do vedlejší místnosti, avšak náhlý pohyb Clarka nezaskočil. Jeho ruka se pohnula a z pistole vyšlehl plamen.

Černý muž se zastavil. Pomalu se obrátil a snad i viděl malý modrý obláček stoupající od ústí hlavně ke stropu. Otevřel ústa, jakoby chtěl něco říci, ale náhle mu ochably svaly, a muž padl na podlahu. Zadunělo to.

Joe na něj vytřeštěně hleděl, zato druhý černocho neváhal ani vteřinu. Vrhla se skokem ke dveřím. Joe se mu pokusil přehradit cestu, ale muž překonal strach z namířené zbraně, a rozmachem paže odhodil Clarka stranou. Pistole vylétla z Clarkovy ruky a černocho se zastavil s vítězným výrazem ve tváři. Sáhl za pás, vytáhl dlouhý nůž, a pomalu postupoval k odzbrojenému muži. Ruka s nožem se zvedala a oči se upíraly na Clarka, neboť ženu ani nemocného Bigglese nebral černocho vážně. Zmýlil se.

Paní Clarková s rozčuchanými vlasy se kočkovitým pohybem vrhla po ležící pistoli. Zvedla ji z podlahy a k Bigglesově překvapení si s ní věděla rady. Namířila na černocho a dvěma plíživými skoky se ocitla za jeho zády, ústí hlavně snad jen stopu od nich. Muž nějak vytušil nebezpečí,

obrátil se, a v té chvíli třeskl výstřel. Černoch se vymrštil a padl na podlahu, napřaženou paží s nožem nad hlavou. Vypadalo to, jako když plavec skočí do mělké vody. Muž zavrčel jako zraněné zvíře a ohnal se po noze paní Clarkové, naštěstí ji minul.

Žena natáhla ruku s pistolí, vystřelila podruhé, a opět a opět, střílela tak dlouho, dokud spoušť necvakla naprázdno! To se už tělo, ležící u jejích nohou, nehýbalo.

„Díky, Lil,“ řekl třesoucím se hlasem Joe a vzal ženu do náruče. Vytrhla se mu, odhodila vyprázdněnou pistoli zem, zhroutila se na židli, a zakryla si tvář dlaněmi. Celá se chvěla, jako listí osiky za podzimních větrů, a pak se rozplakala.

„Ona nás zachránila,“ obrátil se Joe k Bigglesovi. „Děkuji Bohu, že mi pomohl najít takovou manželku,“ řekl rozechvělým hlasem. Klekl jí pak k nohám a tiše jí hladil vlasy.

„Jste šťastný člověk, Joe,“ řekl Biggles, který se musel dívat na děsivý výjev se šťastným koncem pouze jako bezmocný svědek. „Máte skvělou ženu a připadám si jako idiot, že jsem ji nedokázal ochránit, a zakročit sám...“

„Také si to říkám,“ kývl Clarke.

Jenomže na rozjímání nebyl čas. Venku, přede dveřmi se ozvaly další kroky. Blížil se další vetřelec.

„Tu pistoli!“ vyhrkl Biggles. „Rychle! Musím ji nabít!“

Joe Clarke zvedl zbraň, ale když ji podával Bigglesovi, zjevil se v otevřených dveřích muž. Byl to Bertie!

Bertie Lissie s pistolí v ruce se zarazil na prahu, poznal Bigglese, uviděl sedící ženu, Clarka a dvě ležící mrtvá těla. „Jemináčku,“ lehce se uklonil a zastrčil pistoli do kapsy. „Odpusťte prosím, vážená dámo, že vstupuji do vašeho domu bez pozvání. Jednu návštěvu jste již měli, že ano?“

Ve dveřích se objevil Ginger a další, neznámý muž.

„Alespoň vy mlčte!“ vyzval je Biggles a otočil se k Bertiemu. „Nazdar!“ pronesl káravým tónem. „Ty na svou zdvořilost jednou strašně doplatíš.“

Bertie polkl. Ginger ho odstrčil a přelétl očima celou scénu. Zrak mu ulpěl na stojícím Bigglesovi, sklouzl k mrtvým tělům a vrátil se tam, kde s prohlídkou začal.

„Jak se dozvěděli, že tě tu najdou?“

„Ti odporní lotři bili mou ženu!“ vzal si slovo Joe Clarke, dřív než stačil Biggles odpovědět.

„Oni jsou schopní mlátit ženy?“ vyhrkl Bertie. „To je ale rošťárna volající do nebe, jestli víte co tím myslím.“

„Co se tu stalo?“ domáhal se odpovědi Ginger. „Co je s tebou? Slyšeli jsme, že umíráš.“

„Zadrž,“ řekl Biggles. „Díky paní Clarkové a Joemu už na tom nejsem tak zle. Kousla mě tarantule a napumpovala do mě tolik jedu, že bych to asi opravdu nepřežil. Byl čistý, neředený a zbytky mám ještě v sobě. Už je to ale lepší.“

„Brigham nás sem hnál, abychom tě ještě našli živého.“

„Kdo je Brigham?“

„Tenhle pán,“ ukázal Ginger na vyhublého muže. „Našel nás v džungli a přivedl sem.“

Joe, který mezitím ošetřoval zhmožděnou paži své ženy, otočil hlavu k Bigglesovi. „Myslel jsem, že bude lepší je najít. Nevěděl jsem kde je hledat a nemohl jsem jít proti proudu řeky a současně po proudu dolů. Tom Brigham se nabídl, že mi pomůže. Je to správný chlap.“

„Díky,“ řekl Biggles. „Špatně si vzpomínám na to, co všechno se odehrálo v noci, ale již jsem se rozpomněl.“

„Není divu,“ ušklíbl se Joe. „Teď se to ale bude zlepšovat. Váš organismus je silný a nejhorší je za vámi. Za týden, za dva budete jako rybička! Co však uděláme s těmi dvěma?“ ukázal na mrtvé. „To nám doktor neodpustí.“

„Jsou mrtví?“

„Mrtvější být nemohou,“ zavrčel Joe. „Jeden to dostal do srdce a druhý do hlavy. Když jsem viděl, jak ta bestie švihá mou ženu bičem, zuřivostí jsem ztratil hlavu. Nemám ale výčitky, zasloužili si smrt!“

„Co s nimi uděláme?“ zamyslel se Biggles.

„Musí pryč,“ ozval se Brigham, který si zachoval nejchladnější hlavu ze všech. „Rychle a co nejdál odtud! Kdyby tu Durango našel jen useknutý prst některého ze svých lidí, je zle!“

„Durango? Kdo je to?“ zajímal se Biggles.

„Plukovník José Durango? Jestliže jste o něm dosud neslyšeli, brzy k tomu dojde! Je Mexičan. Já se o něm doslechl před léty, když jsem pracoval v Mexico City. Pokoušel se tam o převrat, o revoluci, ale pohořel. Nebyl to jeho první pokus a tehdy byl rád, že si zachránil krk. Nějaké pletky s ním měl v té době muž, který si říká Liebgarten! To byl také revolucionář a současně člen německého vyslanectví v Mexiku. Viděl jsem ho tam na vlastní oči, jen nevím, jak se tehdy jmenoval. On i Durango byli velkými přívrženci Adolfa Hitlera a toužili po nacistickém Mexiku. Ani bych se nedivil, kdyby něco podobného zkoušeli i zde!“

Ginger žasl nad tím, co všechno Brigham věděl. O šíření nacismu v Mexiku v životě neslyšel, ale to ho nepřekvapovalo. Podivil se však, že Brighamův jazyk zní náhle jako slušná angličtina.

„Nák teda hejbnem kostrou,“ napodobil Brighamův žargon z doby jejich setkání a ukázal na mrtvé. Brigham a Bertie se zasmáli.

„Nák?“ vzhledl Biggles k zrzkovi, ale pak mávl rukou. „Chápu, Brighame,“ řekl. „Objasnil jste mi další záhadu. Toho Duranga jsem slyšel mluvit, ale nepoznal bych ho. Neviděl jsem jak vypadá. Kolik je mužů, kterým velí?“

„Asi deset. Přišel s nimi z Mexika a dělají mu osobní stráž. On sám je mulat a není hloupý. Myslí si sice, že mu patří svět, ale lidi na špinavou práci si vybral dobře. Je to sebranka gaunerů. Každý z nich má na svědomí nejméně jednu vraždu, a mají prsty v loupežích a jiných špinavostech.“

„Klepeme je přes ty prsty!“ vyhrkl Bertie. „Tyhle už ne, ale zbývá jich ještě osm. Dáme se do nich, jestli chápete, co tím myslím!“

„Říkal jste, že to jsou vrazi?“ vzhledla paní Clarková, jakoby se jí ulevilo.

„Ano, paní,“ odpověděl Brigham. „Suroví, bezcitní zabijáci.“

„Nazývejte je jak chcete,“ řekl Biggles, „ale to, k čemu zde došlo, byl jasný případ sebeobrany. Není soud, který by se na to díval jinak. Samozřejmě nečekám, že by se věci zabývala porota. Teď by však bylo správné, kdybychom ty dva slušně pohřbili. Je tu poblíž takové místo?“

„Ano,“ kývl Joe Clarke. „Za velkým kaktusovým hájem.“

„Dobře. Mohli byste se o pohřbení postarat vy dva? Jen vy víte, kde to je.“ Joe kývl a Biggles se obrátil k jeho ženě:

„Konečně vám mohu poděkovat, paní Clarková,“ řekl. „Byla jste skvělá a statečná. Smekám před vámi a je mi líto, že jste trpěla kvůli mně. Ti darebáci sem přišli za mnou.“

„Jsem už v pořádku,“ usmála se žena. „Copak jsem se mohla jen tak dívat, jak vás ti dva suroví dáblové mlátí?“

„Pojďme,“ řekl Joe a klepl Brighama do ramene. „Pohřbíme je než se setmí. Moc času nám nezbývá.“

„Mohl bys jim, Bertie, pomoci?“ vyzval Biggles Lissieho, když viděl, jak dva vychrtlí muži zápasí s těžkými těly. „Gingere, ty budeš hlídkovat, protože nemůžeme vyloučit další návštěvu. Postav se před dveře a sleduj okolí!“

Sám Biggles se pak s hlubokým povzdechem položil na lůžko a polohlasem osvětlil zrzkovi své zážitky ze včerejšího večera a noci. Když domluvil, odvděčil se mu Ginger vyprávěním o indiánech a přestřelce na řece. Právě když skončil, vrátili se hrobníci. Nad krajem se tiše snášela tropická noc.

„Co dál?“ vyzvídal Bertie. „Algy pukne netrpělivostí. Čeká na nás a určitě je z toho celý zpocený.“

„Však má kapesník,“ usklíbl se Ginger. „Otře se.“

Paní Clarková mezitím zapálila čadivou olejovou lampu a zažehla dřevo připravené v krbu. Dala se do přípravy *maté*, proslulého čaje zdejších domorodců, a také jediného nápoje, který mohla svým hostům nabídnout.

Místnost osvětlilo mihotavé žluté světlo lampy. Lidé si sotva viděli do tváří, a bylo to asi správné prostředí pro schůzku spiklenců. V podobných podmínkách se patrně scházeli atentáčníci a

zakladatelé tajných společností. Mrkající Ginger pocítil, že se stává svědkem něčeho hromsky podivratného. Zmocnilo se ho příjemné vzrušení, jakoby se chystala dějinná událost.

Zatím se však nic převratného nedělo. V ohništi praskalo hořící dřevo a na stěnách z nepálených cihel se pohybovaly neostré stíny hlav lidí sedících u stolu a srkajících horký nápoj. Myšlenka na spiknutí zízka neopustila, ale když se rozhlédl, nebyl spokojen.

Z ohniště stoupal dým a zeď nad ním byla začazená, hrubé kusy nábytku stály na udusané hlíně posypané pískem, a nádoby s *maté*, které Gingerovi nechutnalo, byly sice čisté, ale staré, otlučené a nevzhledné. Ani vzhled přítomných nebyl vzrušující.

Tvář Bigglese ležícího na lůžku svítila clo šera nezdravou bledostí. Joe a Brigham, vyzábblí, neupravení a zarostlí, seděli ve svých hadrech u stolu se skleslými rameny, a rozcuchaná paní Clarková střežila oheň a občas pohlédla ke dveřím očima, z nichž dosud nevyprchal strach. Snad jenom šlechtic Bertie vypadal jako spiklenec. V jedné ruce měl cigaretu, v druhé pistoli a když občas pohnul hlavou, monokl v jeho oku se zlověstně zablýskl.

Ginger odložil šálek a vyšel ze dveří, aby obhlédl okolí. Na nebi nad savanou svítil měsíc a jeho světlo ozařovalo několik *sagueros*, mohutných kaktusů, tyčících se asi padesát yardů před ním. Kolem něj prolétlo několik velkých mūr, které přilákalo světlo. Vlétly do místnosti, útočily na lampu, a některé z nich se spálenými křídly končily v plamenech ohniště. Z džungle za jeho zády občas zazněl vzdálený zvířecí skřek.

„Pojď dovnitř!“ ozval se Bigglesův hlas a zrzek vstoupil s předtuchou, že vzpoura je na spadnutí. Přivřel dveře, ale zůstal u nich, a občas vyhlédl ven.

„Poslouchejte mne,“ řekl Biggles tiše. „Věc je jednoduchá. Jsme v situaci, kdy buď ukončíme projekt Rajské údolí, nebo oni skončí s námi! Příklad se uzavírá! Liebgarten a lidé kolem něj pochopili, že známe jejich tajemství a nemají už co skrývat. Pokud neuděláme první tah my, udělají ho oni! Jestliže dosud nevědí, kde se jim ztratili dva muži, zjistí to ještě této noci, a je jasné, co bude následovat. Zaútočí. Chceme-li se zachránit, nesmíme vyčkávat až přijdou. Tento domek nemůžeme hájit. Zničí nás zde snadno, mohou nás postupně postřílet, nebo zapálí trávu a uškvaří nás. Musíme udeřit první a nemyslím to obrazně. Před zákonem bychom útok bez varování neobhájili, ale nemáme na vybranou. K útoku bychom mohli použít naše letadlo, ale to nebudu riskovat, V případě poškození stroje bychom byli odříznuti od světa a ztraceni! To nepřipustím! I kdyby nás odrazili, někteří z nás přežijí, a zaútočíme znovu! Chci, aby osadníci dostali zpátky peníze, které z nich Liebgarten vylákal! Doufám, že je v jeho domě najdeme!“

„Šetřili jsme několik let a tady stačil týden a byli jsme na suchu!“ zavrčel Joe.

„Já zrovna tak,“ přidal se Brigham.

„Zadrž, starouši,“ ozval se Bertie. „Jak chceš všet Liebgartena za uši, když nemáme ani pořádnou šňůru? Ani kolíček na prádlo, jestli víš, co tím myslím?“

„Nějaká puška by se snad našla,“ ušklíbl se Biggles. „Když se tu ale rozhlížím, vidím málo mužů. Aby měl úder smysl, musí zaútočit alespoň deset odhodlaných chlapů! Síla, která je vyděsí. Musíme vtrhnout do Liebgartenovy haciendy, obsadit ji, a potom předložíme ultimátum. Vráti všem osadníkům peníze a potřebujeme i parníček pro přepravu lidí odtud. Jestliže na to přistoupí, byl bych ochoten vyklidit pozice a nechat jim tenhle ďábelský ráj, ať si tu třeba běhají nahatí. Říkám to nerad, neboť Liebgarten je člověk, jehož bych nejraději viděl viset na konci provazu. Jeho pravé jméno je Rodnitz a je to zákeřný, zbabělý vrah. Ale dál — když ultimátum odmítne, rozhodne síla zbraní!“

„Ale my opravdu nemáme pušky,“ namítl Joe.

„Já je mám,“ usmál se Biggles. „Objevil jsem jejich zbrojnici a vyprázdnil pár stojanů. Uložil jsem zbraně na břehu řeky. Pušky, pistole i střelivo. Najdu to místo! Když přivedete dostatek mužů, naše první cesta povede na břeh Polita. Tam se vyzbrojíme.“

„Jemine!“ vyjekl Bertie. „To je absolutně kouzelné řešení. To je excelentní! Rozjedeme to!“

„Možná, ale nadšení vynech!“ řekl káravě Biggles a otočil se ke Clarkovi. „Joe! Umíte odhadnout, kolik zdejších mužů se rozhodne sáhnout po pušce? Kdo z nich chce domů?“

„Všichni chtějí domů. S těmi střelci to bude složitější.“

„Kterým z nich byste věřil? Kterí mluví anglicky?“

„Těch tu je asi deset,“ řekl Joe. „Vedle Angličanů je tu Kanadčan Louis, Digger Saxby je Australan a Pete Vandall přišel z Jižní Afriky. Se mnou a s Tornem dvanáct mužů!“

„To vypadá dobře,“ usklíbl se Biggles. „Impérium dosud žije. Když vystřelíme naráz, bude to docela hlučná salva.“

„Zapomněl jsi na ty dva Američany,“ ozval se Brigham. „Hádám, že by šli s námi rádi.“

„Proč ne, když se jim dá věřit,“ souhlasil Biggles. „Čtrnáct mužů by mělo stačit. Rád bych ještě věděl, kdo z nich tady má ženu nebo děti?“

„Ano,“ zamyslel se Joe. „Carsonova manželka zemřela nedávno, a on se teď stará o kluka sám. Z těch ostatních je pět ženatých, já jsem šestý. Neměl bych ale zapomenout na paní Harboardovou. Muž jí zemřel a ona se tu ohání sama. Je to skvělá stará dáma a větší rváč než ti chlapi!“

„Dejte ji do seznamu. Jak daleko bydlí ti lidé?“

„Ne dál než dvě míle.“

„Dobře,“ řekl Biggles. „Vy dva, Joe a Tome, teď poslouchejte, co od vás potřebuji! Znáte okolí. Chci od vás, abyste všechny co nejrychleji obešli. Rozdělte si oblast na dvě části a ty lidi sem pošlete. Všechny! Muže, ženy i děti! Nemusíte jim všechno říkat, zeptejte se jen, zda chtějí domů. Každého, kdo bude souhlasit, vyzvete, aby se sbalil, a co nejrychleji se dostavil sem. Mají na to čas, vyrazíme odtud až před úsvitem, ve čtyři ráno. Mimochodem, sloužil někdo z těch mužů v armádě?“

„Skoro všichni,“ usmál se Joe. „Naše osudy byly podobné. Po demobilizaci jsme neměli kam jít a skočili jsme na první špek!“

„Co když bude Liebgarten s odchodem souhlasit?“ ozval se od dveří Ginger. „To necháme ty gangstery v klidu?“

„O tom jsem již mluvil. Pokud má kupní smlouvu na pozemek, je zákon na jeho straně. Nemůžeme ho vyhnat. Počítám však s tím, že po návratu předám o celé věci zprávu. O ráji by se měla dozvědět úřední místa!“ uklidnil zrzka Biggles a obrátil se k čekajícím mužům: „Zlomte vaz, pánové! Nikdo z té Durangovy sebranky by vás neměl nachytat. Dávejte si pozor, černoši jsou ve tmě strašně špatně vidět!“

Joe a Brigham proklouzli dveřmi.

„Co Algy a Angus?“ zeptal se Ginger.

„Nic mě nenapadá,“ řekl Biggles. „Myslím, že by bylo víc než nebezpečné, vydat se za nimi v noci džunglí, a projít celou osadu, je zhola nemožné. Jsou tam určitě strážé. Ti dva vydrží v letounu do svítání a pak se snad vyjasní nejen obloha, ale i celý případ.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

PUŠKY PRO SPIKLENCE

První z uprchlíků přišel neuvěřitelně brzy, od odchodu dvojice posílů uplynulo sotva dvacet minut. Muž byl sám a představil se jako Ivor Jones. Pocházel z Cardiffu a sloužil u královských střelců. Neměl zavazadlo, přišel jen s velkou mačetou, kterou vysekával džungli. Když vstoupil, užasle pohlédl na tři neznámé muže, ale jeho nedůvěra se rychle rozpýlila.

Nečekali dlouho a shromažďovali se další osadníci a Biggles se jich ani neptal na jména, protože by si je stejně nezapamatoval. Dva muži přivedli manželky, jeden přišel se sedmiletým chlapcem. Pátá v pořadí se objevila paní Harboardová se svými dvěma malými dětmi. Otázky jen pršely, ale Biggles se vytácel, neodpovídal.

„Až budeme všichni, dozvíte se to!“ říkal každému.

Nevelká místnost se začínala plnit, všude po podlaze ležely rance a balíky s věcmi, s nimiž se uprchlíci nemohli rozloučit. Některé byly zabaleny ve starém prostěradle, stálo tu však i několik úhledných kufrů. Kanadan Louis vtrhl dovnitř jako tornádo a nadšeně vykřikoval, že je nejvyšší čas vyčistit to rajske hnízdo od všech supů. Digger Saxby a dva Američané přišli spolu ze samotného okraje osady, všichni tři vysocí a hubení, a hořící touhou dát se do toho. Biggles na trojici utkvěl zrakem a měl pocit, že právě ti tři muži patří na hrot útoku.

Po druhé hodině se vrátil Joe a oznámil, že dokončil obchůzku, nikdo další již nepřijde. Za půl

hodiny se objevil Brigham. Nesl na ruce děcko, následován jeho matkou, která nesla druhé. Uložil dítě na lůžko k Bigglesovi.

„Ode mne jsou tu všichni,“ řekl. „Dva moji muži jsou však mimo hru a je jim to líto víc než mně. Mají těžké horečky.“

Byly tři hodiny a společnost byla úplná. Malý domek Joe a Lil Clarkových praskal ve švech, několik mužů zůstalo před dveřmi a Ginger dostal společnost. Ženy se sesedly k sobě na podlaze, muži stáli. Byla to podivná, neuvěřitelná společnost zubožených lidí, v nichž náhle svítla naděje na konec utrpení. Několik z nich bylo na pokraji sil, ale i v jejich očích to svítilo, apatie a nechut' k životu ustupovala. Dva muži a jedna z žen sem sotva došli.

Paní Clarková se prodírala ve vlastní kuchyni davem a nabízela šálek s *maté* každému, kdo projevil zájem. Na chvíli se také věnovala Bigglesovi. Odkudsi vytáhla delší kus modré látky, který měl posloužit jako páska na jeho bolavou ruku. Když ji zavěšovala, pacient se pokusil rukou pohnout.

„Děkuji,“ řekl Biggles. „Jste zázrak, paní Clarková. Věříte, že ta paže mě začíná poslouchat?“

„To by byl opravdu zázrak,“ ozval se Joe. „Než se jed tarantule dostane z těla, trvá to týdný! Dva z našich lidí po jejím útoku zemřeli a jeden přežil. Ještě dva měsíce potom nebyl docela v pořádku. Máte zřejmě odolnost drvoštěpa!“ Do čtvrté hodiny chybělo pět minut, když Biggles, sedící na kraji lůžka, požádal o pozornost. V tichu, které zavládlo, se k němu obrátily oči všech přítomných. Bigglesova řeč nebyla dlouhá. Začal krátkým popisem svého londýnského setkání s Lintonem, pokračoval tím, jak se rozhodli najít přítele Anguse Mackaila a stručně vylíčil i zážitky v osadě.

„Podmínky v nichž žijete, jsou hrozné,“ pokračoval. „Uznal jsem, že by bylo nepěkné nechat v tomto pekle lidi, kteří zde žít nechtějí a sami odejít nemohou. Přirozeně nikoho k odchodu nevyzývám ani nenutím, ale nabízím vám možnost. Nuže, je mezi vámi někdo, kdo tu chce zůstat?“

Nikdo nepromluvil, nikdo se nepohnul.

„To znamená, že všichni chcete odejít?“

Zazněl sborový souhlas.

„Copak bych se sem v noci plahočila?“ vykřikla nemocná žena.

„Dobře!“ zvedl Biggles ruku. „Musíme si ještě něco ujasnit. Někteří z vás budou mít s přesunem trápení a bude to pro ně těžká zkouška. Bude to namáhavé a nebezpečné. Kdo z vás není připraven na takové riziko, necht' to poví hned! Je ještě čas.“

Nikdo neřekl ani slovo.

„Až sem je to jasné,“ pokračoval Biggles. „Dál. Je mezi vámi muž, který není připraven bojovat za své osvobození, když to bude znamenat válku mezi námi a Liebgartenovými muži?“

Ozval se hlas Australana Diggera:

„Dám se do nich třeba hned a rozpráším je jako prašivé psy. První to dostane Liebgarten! Povězte mi ale, s čím budu bojovat. Kde jsou zbraně?“

„O zbraně nemějte starost. Máme pušky i pistole. Patřily k výzbroji doktorovy bandy. Vzali jsme je a víme, kde je najít. Měli byste také vědět, že Liebgarten není hlavou našich odpůrců. Skutečným šéfem těch lotrů je jistý Stitzen. Malý, zavalitý, holohlavý. Nevím kdo to je a jak se sem dostal, ale ostatní i s doktorem před ním chodí v předklonu!“

„Mohl bych vám povědět, kdo je to,“ ozval se hlas od dveří a Biggles tím směrem pohlédl. Uviděl kostnatou postavu jednoho z Američanů.

„Rád bych se to dozvěděl,“ řekl Biggles. „Pane...“

„Jsem Cyrus Walder a nikdy jsem neměl opouštět svůj krásný Texas,“ ušklíbl se chlapík. „Tenhle Stitzen byl rakouský lékař, kterého náckové vyslali do Japonska. Vyžádala si ho jejich vláda, jako velkého znalce tropických chorob. Bylo to ještě před útokem na Pearl Harbour.“

„Jak to můžete vědět?“ užasl Biggles.

„Za války jsem sloužil u spojovací jednotky. Procházela mi rukama spousta informací a byly mezi nimi i zprávy o Stitzenovi. Popis sedí a vím dokonce i to, že koncem války záhadně zmizel.“

„Proč vám tak uvízl v paměti?“

„Mám ji ještě dobrou,“ řekl Američan. „Na Stitzena se však budu pamatovat, i když mě

postihne skleróza! Je to lidská bestie! Proslavil se pokusy na lidech, na zajatcích! Používal je jako morčata nebo myši a ti zatracení Japončiči ho zásobovali dobře. Po válce ho hledali, ale marně. Jsou tu dámy, takže nepovím, co bych s ním udělal!“

„Chápu,“ řekl pomalu Biggles. „Domníváte se, že ten lidumil pokračuje v podobných pokusech i tady?“

„Nemám důkazy, ale léčebné výsledky doktora Liebgartena byly takové, že bych dal na to krk! Kdybych věděl, že tu je s ním také Stitzen, měl bych jasno už dřív. Nenapadlo mě to. Vy možná ani nevíte, že ošetření a léky tu jsou zadarmo, a že rozumní lidé za doktorem raději nešli. Tomu odpornému skunkovi každý druhý pacient zemřel. On zabil víc lidí, než jich vyléčil! Můj ty Bože! Najdu si ho! Najdu si oba dva!“

„Tak daleko ještě nejsme, i když uznávám, že to bude záslužná práce,“ prohlásil Biggles. „Nejprve se musíme postarat o ženy, děti a nemocné, které potřebujeme dostat na bezpečné místo. Jakmile zahájíme útok, změní se údolí v peklo. Když neuspějeme, živí se odtud nedostaneme. Věřím, že máme dost sil, abychom to zvládli!“

„Chci být vpředu!“ zvolal Texasan.

„Ještě chvíli!“ zarazil ho Biggles. „Většina z vás jsou vojáci a víte tedy, co vás čeká. Je jich čtrnáct a jádrem jsou Durangovi zabijáci. Nebudou spolu, někteří z nich mě hledají a neočekávají náš úder. To je naše hlavní, ale také jediná výhoda. Povězte mi, zda je rozumné nechat ženy a děti zde?“

„V údolí není nikde zcela bezpečno,“ zavrtěl hlavou Joe.

„Dobře. Zůstanou zde, nebudou se ukazovat, neupozorní na sebe ohněm ani kouřem, a střežit je budou dva muži, kteří dostanou jedinou pistoli. Je to málo, ale musí si poradit. Můj plán je jednoduchý. Vyrážíme nejkratší cestou k řece, kde vyhledáme své zbraně. Pokud na nás někdo cestou narazí, musíme ho zneškodnit bez hluku. Celý přesun proběhne tiše, mohlo by se nám podařit, že bychom je zastihli ještě při spánku. Povedu skupinu, ale potřebuji někoho z vás, kdo zná údolí do podrobností.“

„Půjdu já,“ nabídl se Joe. „Znám tu každý kámen.“

„Proč ne?“ řekl Biggles. „Jdeme! Nechci slyšet jediné slovo!“

Během minuty opustili muži domek a utvořili zástup, ukázalo se, že nezapomněli na vojenský výcvik. Joe se přitočil k Bigglesovi a zadíval se na jeho ruku s takovou starostí, až se pilot musel usmát.

„Nechtěl byste mi tu ruku nést?“ zeptal se.

„To ne, ale pouštíte se do hazardu. Půjdemě ohavným terénem, kde člověk zakopne i za světla. Za těmi velkými *sagueros* mám uvázanou mulu. Přivedu ji.“

„Špatný nápad to není,“ připustil Biggles a za chvíli seděl na zvířecím hřbetě. Mula se chovala pokorně. Jezdec požádal Gingera, který měl pistoli, aby se držel v čele zástupu, Bertie dostal pokyn zůstat poslední. Zástup se pohnul.

Pochod otevřenou plání zalitou měsíčním světlem byl zážitkem, na který se nezapomíná. Po všech stranách ležela plochá a pustá země, opuštěný svět, jak zašeptal Joe. Svět písku, červené hlíny, kaktusů, hadů a malarických horeček. Veliké kaktusy připomínaly obrovská znetvořená těla, která v nejasném světle vztahovala paže k nebesům.

Zástup se dvakrát zastavil. Poprvé tehdy, když se v dálce ozval dusot kopyt, a rozeznali dva jezdce klusající poblíž doktorovy haciendy. Byl to planý poplach, stejně jako ten druhý, kdy zrzek zahlédl tři Durangovy muže mřící k řece. Vždy uviděli nepřítele včas, zastavili se a počkali. Na říční břeh se dostali poblíž místa, kde živý plot Liebgartenovy zahrady končil. Ginger si na ten kout vzpomněl. Rozhlédl se a uviděl obrys můstku, u něhož by měl kotvit parníček. Nebyl tam.

„Lod' je někde na řece,“ zašeptal. „Asi hledají letadlo a může je to zavést pěkně daleko.“

„V pořádku,“ řekl Biggles. „Jdeme pro pušky. Tudy!“

Vydali se po břehu a hledání zbraní se protáhlo. Bylo nepříjemné a nebezpečné, vždyť právě tady se Biggles setkal s tarantulí. Ačkoli neznal pavouci zvyky, nezastavilo ho to. Černá příšerka se však toulala jinde a k druhému střetu nedošlo. Konečně objevili první pušku a muži netajili nadšení. Každý z nich měl zbraň a chvíli trvalo, než si rozdělili střelivo. Biggles kývl na Gingera a Bertieho

a ukázal jim, kde zahrabal plechovku s výkresem.

„Pamatujte si místo,“ řekl tiše. „Zatím tam poklad necháme, ale kdyby se mi něco stalo, nezapomeňte výkres vyzvednout. Raymond bude v Londýně skákat radostí až ho dostane!“

Všichni se pak stáhli k opuštěnému přístávacímu můstku, který se stal jejich dočasnou základnou. Zbraně byly většinou v pořádku, ale některé bylo nutno vyčistit od písku a hlíny. Cvakaly závěry a někteří muži se rychle seznamovali se zbraní, jakou měli v ruce poprvé v životě. Dva z nich si museli vyměnit střelivo.

„Nejprve musíme zjistit, jak střeží hlavní vchod,“ řekl Biggles shromážděným mužům. „Chce to čistou a tichou práci. Hlásí se někdo?“

„Udělám to já,“ ozval se muž, jehož jméno Biggles neznal. „Sloužil jsem u *commandos*.“

„Dobrá, je to na vás,“ kývl Biggles. „Napadlo mne, že by tu mohl být někdo od *commandos*. Běžte! Gingere, ty znáš tu díru v plotě. Vezmi Joea a prozkoumejte okolí bungalovu. Zjistěte kolik je tam lidí. Opatrně, nechci žádný poplach!“

Zrzek a Joe zmizeli ve tmě.

Po krátké chvíli se jako první vrátil osamělý průzkumník. Ohlásil, že bránu hlídají dva černoši, a chovají se jako na zápraží před barem. Procházejí se spolu, hlučně se baví, a zdá se, že považují stráž za maření času.

„Dobrá zpráva,“ kývl Biggles. „Dojděte pro ně. Vyberte si tři muže a udělejte to tiše. Žádné střelení, pokud nepůjde o život.“

Muž si vybral Diggera a oba Američany, kteří se zdáli být v nejlepší kondici. Vzápětí se stíny čtyř mužů rozplynuly ve tmě a nastalo další čekání, tentokrát delší.

Pak se objevil Joe se zprávou, že bungalov je opuštěn a dveře jsou zamčeny.

„Uvnitř se nesvítí a je tam naprosté ticho,“ hlásil. „Podle mého názoru tam nikdo nespí, všichni se přesunuli do domu. Ginger si to také myslí. Vydal se tam. Svítí se v místnosti, kde vás přijal doktor, a on by chtěl vyslechnout, co si povídají.“

„Děkuji, Joe,“ přijal zprávu Biggles. „Máme je tedy pohromadě.“

O několik minut později se vrátil přepadový oddíl. Jeden muž však chyběl a jiný přebýval. Velitel trojice a Američané před sebou postrkovali černocho s rukama svázanýma za zady a s ústy převázanými šátkem.

„Digger tam zůstal,“ hlásil muž od *commandos*. „Hlídá druhého špinavce. Měl tu drzost, že se vzepřel a museli jsme ho uzemnit. Než bychom ho sem nesli, schovali jsme ho do kouta a svázali. Digger si mu sedl na záda, aby nenadělal škodu.“

„Aspoň si oddechne,“ usmál se Biggles. „Je to dobré, pánové. Můžeme vyrazit. Jeden za druhým směrem k bráně!“

Zástup se nehlučně pohnul. Když první muž dospěl k bráně, zahlédl ve stínu opodál mávajícího Diggera, stále sedícího na bezvládném muži. Shromáždili se pak za shlukem keřů a Joe přiběhl k Bigglesovi, aby mu ukázal Gintera, který se krčil pod jediným osvětleným oknem.

„Pánové,“ řekl tiše Biggles. „Máme dvě možnosti jak to skončit. Můžeme tam rovnou vtrhnout a vyčistit dům. Skoro jistě bychom uspěli, ale neobešlo by se to bez střelby a mrtvých. Takové řešení nechci. Navíc by se nedalo utajit a nemám chuť za nějaký čas vysvětlovat vyšetřovatelům co se tu semlelo. Celý svět si myslí, že je po válce! Myslíme si, že máme právo všechny ty lotry postřílet, ale nejsem si jist, zda soudce, který zde najde šest mrtvol, nebude mít jiný názor,“ na chvíli se odmlčel.

„Je tu ještě druhá možnost,“ řekl pak. „Prostě a jednoduše tam vejdu a pokusím se s nimi vyjednávat. Víím, čeho chceme dosáhnout a povím jim to. Budu jim vyhrožovat a vy dobře víte čím. Jste tu a máte zbraně!“

„Nesmysl,“ zasyčel Cyrus. „Jdu tam já a jak uvidím Stizena, střílím! Jsou tam ti černoši a tohle je jediný bezpečný způsob, jak je vyřídit!“

„Ne!“ zarazil ho Biggles. „Nejsou uvnitř! Většina z černých nás hledá v džungli a sám Stitzen neočekává, že dostane návštěvu. Jdu tam! Kdybyste zaslechli melu, vtrhněte dovnitř, a totéž platí, kdybych se do deseti minut nevrátil. Nestřílejte však, pokud to nebude zcela nutné!“

Obrátil se k Bertiemu: „Lituji, starouši, ale ty dostaneš jinou práci. Chci tu mít letadlo.“

Dokážeš najít Algyho?“

„Absolutní maličkost,“ ušklíbl se Bertie. „Bude to nuda, ale když říkáš, že to je potřeba...“

„Je to nutné. Pověz mu, aby kroužil u přístávacího můstku nízko nad řekou. Ať nepřistává dřív, než mu dáme znamení. Pokud bychom mu signál nedali, znamená to, že je zle! V tom případě poletí přímo do Buenos Aires, vyhledá britský konzulát a řekne jim, co se tu děje.“

„Chápu, starý náčelníku,“ uklonil se Bertie. „Jdu na to.“

Zmizel v šeru a Biggles oslovil Gingera. „Přebíráš velení. Víš co máš dělat. Rozestav muže u oken a dveří! Ať nikdo zevnitř nevyklouzne! Znovu je upozorni, ať zbytečně nestřílejí. Budu za pár minut zpátky. Kdybych ale neuspěl do deseti minut, vtrhněte dovnitř! A koukejte často stříhat trávu na mém hrobě!“

„Nevidím u tebe pistoli,“ řekl zrzek.

„Nemyslím, že ji budu potřebovat, ale pro jistotu ji mám v téhle kapse.“

Klepl zrzka do ramene a vydal se ke schodišti.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

BIGGLES DÁVÁ ROZHŘEŠENÍ

Biggles vyšel po schodech a vzal za kliku. Bylo odemčeno. Nic mu nebránilo vstoupit do haly.

V křeslech si hověli dva černoši a zdálo se, že podřimují. Když uslyšeli zavržení dveří, s trhnutím zvedli hlavy, a užasle se zahleděli na Bigglese. Jeho vstup je tak ochromil, že se chvílku ani nepohnuli a jediným příznakem života se staly jejich vyvalené oči. Na pár vteřin se zastavilo i jejich myšlení.

Konečně pohotovější z nich pohnul paží.

„Nehýbejte se!“ poručil Biggles. „Seďte! Je to pohodlné!“

Jeho sebevědomé chování je zmrazilo natolik, že odvážnější z nich stáhl paži, olízl si rty a opět strnul. Bylo až podivné, že k podepření autority nepotřeboval Biggles ani namířenou hlaveň pistole. K vystrašení obou mužů stačilo, že tu byl.

„Chcete zůstat naživu?“ zeptal se jich.

Mlčeli.

„Tak mluvte! Chci slyšet jasné slovo. Pospíchám.“

Statečnější pootevřel ústa, ale zase je zavřel. Obrátil vyděšené oči ke společníkovi, který se bořil hlouběji a hlouběji do křesla. Muž by možná rád zahájil zdvořilý rozhovor, ale když znovu pohlédl na Bigglese, vydralo se mu z hrdla jen nesouvislé zakoktání.

„Dobře,“ kývl shovívavě Biggles. „Tak poslouchajte vy. Všichni muži z osady obklíčili dům. Mají pušky a velkou chuť střílet. Vás nemají rádi. Já však nemám velké střílení rád a rozmluvil jsem jim to. Vy teď vstanete, zvednete ruce nad hlavu a vyjdete ven. Spoutají vás, ale jinak se vám toho moc nestane. Je to jasné?“

Černoši k němu zvedli nechápavé tupé obličej.

„Když mi nevěříte, podívejte se sami!“ vyzval je Biggles. „Pokud nemluvím pravdu, a nikoho venku nenajdete, můžete se přece vrátit. Budu v domě!“ Otočil se k nim zády a šel ke dveřím doktorovy místnosti. Koutkem oka viděl, jak se černoši zvedají, vyděšeně si něco šeptají a pomalu kráčí k východu z haly.

Vzal za kliku, tiše ji stiskl a nahlédl do pracovny. Ti uvnitř si tichého pohybu dveří nevšimli a když Biggles zaslechl o čem hovoří, přelétl mu po tváři lehký úsměv.

Odhad Joe Clarka a Gingera byl přesný. Uvnitř byli všichni. Některé již znal, ale byli tu i tři muži, které viděl poprvé. Až ho překvapilo, jaká spousta lidí se zde sešla, napočítal jich osm. Stitzen stál rozkročen s rukama za zády a tvářil se docela spokojeně. Liebgarten seděl u stolku a právě se natahoval pro sklenici svého milovaného sherry, zatímco bezvadně oblečený von Stalhein přikládal k ústům cigaretu. Mezi nimi seděl muž, jehož ještě Biggles neviděl. Byl to malý chlapík kypící zdravím. Měl tmavší pleť, nahoru zakroucený černý knír a vypadal jako náfuca k pohledání. Navlékl se do bílé uniformy a na jeho prsou se lesklo několik medailí. Biggles nepochyboval, že má před sebou mexického vzbouřence plukovníka Duranga. Další dva muži nebyli ničím zvláštní, jeden

z nich byl blondák. Sedmým přítomným byl doktorův sluha, který stál v odstupu od ostatních, a čekal na příkazy. Poslední muž, černý Pedro, stál v pozadí. Nikdo ze čtyř posledně zmíněných nezasahoval do důležitého hovoru, který se zřejmě chýlil k závěru.

„Především musíme polapit toho vlezlého Anglána, Biggleswortha, a zakroutit mu krk,“ prohlásil energicky Stitzen.

„Maříte čas,“ namítl Stalhein. „Má letadlo. Po tom co se stalo, nebude tak bláhový, aby tu zůstal. Je stovky mil odtud!“

Biggles neodolal. Pomalu vkročil do místnosti.

„Myslíte to vážně, von Stalheine?“ řekl. „Tolik jsem doufal, že vám napravím hlavu, ale s vámi je to skutečně těžké.“

Domluvil a v místnosti zavládlo ticho. Napjaté a tísnivé ticho, jako když již hoří zápalná šňůra, a všichni očekávají výbuch. Oči všech se upřely na vetřelce, ale nikdo nepromluvil.

Biggles pokročil dopředu, jakoby očekával, že se na něj zaměří všechny reflektory osvětlující dramatickou scénu. Zastavil se a ještě chvíli trvalo, než se vzpamatoval první z diváků.

„Jak jste se sem dostal?“ řekl přiškrceným hlasem Stitzen.

„Dvěmi,“ usmál se Biggles. „Podle některých příznaků jsem usoudil, že mne rádi uvidíte, a okna máte zavřená.“

„Nebude snadné odtud odejít!“ zachrčel Stitzen.

„Váš dohad je stejně unáhlený, jako závěry pana von Stalheina,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Buďte si jistý, že jsem se zajistil, dříve než jsem vstoupil. Mýlíte se ostatně i v tom, že vás hodlám opustit.“

„Měl jste nehodu, Bigglesworthe?“ zeptal se Stalhein a ukázal na Bigglesovu zavěšenou paži.

„Měl. Seznámil jsem se zblízka s jedním z jedovatých obyvatel vašeho ráje. Nic veselého. Málokde na světě je tolik jedovatých potvor, jako tady. Tu moji jsem sotva zahlédl.“

„Dejte pozor, aby vás něco nekouslo zas. Mohlo by to být jednou provždy.“

„Žádný strach,“ řekl Biggles. „Tuz se snažím, mít ty jedovaté potvory na očích. Jsou strašně zákeřné!“

„Co od nás očekáváte?“ ozval se udivený Stitzen. „To jste si sem přišel popovídat?“

„Chci se jen od vás něco dozvědět, není-li vám to proti mysli,“ usmál se Biggles. „Začnu hned, protože nemám moc času.“

„To skutečně nemáte,“ procedil mezi zuby Liebgarten. „Tentokrát odtud nevyváznete!“

„Nevystihl jste situaci přesně,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Rád bych vám ji objasnil. Tento dům je obklíčen! Každý muž z osady dostal pušku, revolver nebo pistoli. Vy jste si nevšimli stavu své zbrojnice? Škoda, asi by vás to tak nepřekvapilo! Dva z vašich černochů jsou mrtví, několik dalších jsme zajali, a dalo mi práci jim zachránit život. Osadníci by je roztrhali na kusy! Víc než na černé muže však mají spadeno na vás, páni doktoři Liebgartene a Stitzene! Pomoc zvenčí vám nepříjde a naši lidé jsou netrpěliví. Dali mi na rozhovor s vámi lhůtu pouhých deset minut, považte! Ležíte jim tak hluboko v žaludku, že mi dokonce drze slíbili, nosit na můj hrob květiny! Oni vědí, že když sem vtrhnou, těžko to přežiji. Nezbylo mi, než je za to pochválit. A ještě maličkost, Stitzene! Slyšel jsem, jak si lně toužíte zakroutit mi krk. Ta lhůta běží. Neměl byste se včas omluvit?“

„Lhůta?“ vyjekl Stalhein. „Jaká lhůta?“

„Vy budete lépe rozumět slovu ultimátum,“ řekl Biggles. „To pro vás nebude jen slovní hříčka. Ultimátu porozumí i nacist! Jde o to, že jste sem vylákali nevinné lidi a připravili je o kus slušného života! Zacházeli jste s nimi jako s otroky a vzali jste jim peníze a svobodu. Teď požadují, abyste jim oboje vrátili! Vráte jim všechny jejich peníze a půjčíte jim vaší loď, která je odveze. Vyklizení osady potrvá několik dní a po tu dobu budete uzavřeni v bungalovu. Tento dům se stane základnou, odkud bude evakuace řízena. To je všechno. O ultimátu se s vámi nehodlám dohadovat. Odpovězte ano nebo ne. Rychle, prosím, protože již uplynulo víc než pět minut.“

„Jak poznáme, že nepodvádíte?“ ozval se blondák, který sem za noci vtrhl a přinutil Bigglese k odchodu.

„Hloupá otázka,“ řekl Biggles. „Proč bych to dělal? Chcete-li, jděte k oknu a podívejte se ven. Dejte si však pozor. Dům střeží bývalí vojáci a mají rozkaz střílet na každého, kdo by se pokusil o

útěk.“

„Ne!“ vykřikl Durango, jemuž trvalo déle, než vše pochopil. „Ne! Žádné peníze nedáme! Potřebuji je!“

„Lidé kterým patří je potřebují víc,“ ušklíbl se Biggles.

„Já je ale musím mít!“ vyrazil ze sebe Mexičan a praštil do stolu.

„Ukažte mi lidi, kteří nechtějí peníze!“ zavrčel Biggles. „Co se takhle zeptat mexické vlády? Nejste jí něco dlužen?“

Durango vztekle vyskočil a namířil prstem na Bigglese. „Mám tomu rozumět tak, že mě chcete vydat Mexiku?“

„Ne. Ale buďte ujištěni, že se mexická vláda dozví, kde vás hledat!“

Durango se rozběsnil. Vztekle kopl do křesla a se zuřivým výrazem se obrátil ke Stitzenovi. „Jak to můžete dovolit?“ ječel. „Já toho chlapa zabiju!“

„Jděte na vzduch, ať je od vás pokoj! Mají pušky a provětrají vám hlavu!“ řekl ostře Biggles a obrátil se k ostatním. „Zbývají vám sotva tři minuty! Nemám se s vámi o čem dohadovat. Čekám, ale času je už málo!“

Posadil se do křesla, které uvolnil Durango a zapálil si. Muži se začali dohadovat, a jejich diskuze skončila velmi rychle. Před Bigglesem se postavil Stalhein.

„Pokud budeme souhlasit s vašimi podmínkami, dáte nám slovo, že se informace o zdejších událostech nerozšíří?“

„Nedám,“ zavrtil hlavou Biggles. „Zprávu předáme britským a argentinským úřadům. Mohu vám slíbit jedinou věc. Nebudu naléhat na okamžité řešení.“

„My ale nejsme v Argentině.“

„Myslíte? Je to možné. Nemám právo rozhodovat zda toto území patří Argentině nebo jinému státu. Je mi to také docela jedno. Co jsem však řekl, to platí, a bude na úřadech, aby rozhodly v jakém vězení skončíte. Proč si ale myslíte, že v Argentině mají horší vězení než v Paraguayi?“

Von Stalhein polkl a vrátil se k ostatním. Biggles nevzrušeně naslouchal výměně názorů, ale nejvíc času věnoval svým hodinám. Utíkalo to. Blondák pootevřel dveře, vyhlédl do haly, a zděšeně odskočil. „Nelže!“ řekl hořce. „Jsou tam ozbrojení lidé.“

Potom již padlo jen pár slov a von Stalhein stál před Bigglesem podruhé. „Všechno je v pořádku, Bigglesworthe,“ řekl. „Opět jste vyhrál!“

„Moudré rozhodnutí.“

„Kolik peněz chcete?“

„Tolik, kolik jste jim vzali. Ani míň ani víc. Zjistím to.“

Biggles vstal a vyšel do haly. Za křesly se kryli tři muži v rozedraných hadrech. Prošel před hlavními puškami a zastavil se před domem. Zavolal Gintera, který se vzápětí objevil.

„Je to v pořádku,“ řekl s úsměvem. „Zabalili to! Pošli dovnitř další muže, ale každé okno ať hlídá jeden člověk. Může se ledacos stát.“

„Skvělá práce,“ zazubil se zrzek. „Loď se vrátila a máme ji. Bylo na ní pět chlápů a vzdali se jako ovečky. Nepadl jediný výstřel!“

„Škoda, že u sebe nemám pár medailí,“ usmál se Biggles. „Dal bych ti hned dvě. Takhle máš jen pochvalu.“

Vrátil se do domu. Doprovázela ho jednotka bojovníků. Všichni vyhlíželi jako velice zanedbaní vandráci, ale všem se vrátilo vojenské chování. Návyky z mládí se nezapomínají.

„Otevřete pokladnu, *Herr Rodnitz*?“ přikázal Biggles. „Pro začátek si vyberu vklad Anguse Mackaila.“

Doktor sáhl do kapsy, s opovržlivým gestem hodil klíče na stůl a zavrčel: „Posluhovat vám nebudu!“

„Řekl jsem, abyste to otevřel!“ zvýšil Biggles hlas.

Liebgarten zaváhal, ale strach zvítězil. Vzal klíče ze stolu a se srdceryvným povzdechem odemkl trezor.

„Položte peníze na stůl!“

Doktor vytáhl dlouhou zásuvku plnou svazků bankovek různých měn stažených gumovými

páskami. Biggles kývl na Gingera.

„Odpočítej šest set čtyřicet liber!“ vyzval ho. „Dáš je osobně Angusovi.“

„To ze mne ještě bude pošťák?“ usmál se zrzek.

„Hej! Joe!“ zavolal Biggles.

Clarke předstoupil.

„Dej mu jeho peníze! Kolik to je?“ zeptal se Biggles.

„Pět set dvacet liber!“

Ginger peníze odpočítal a Joe si je s úsměvem zastrčil do kapsy.

„Další!“

Venku svítalo, okna se rozjasňovala, a jeden muž po druhém přistupoval ke Gingerovi, a odcházel od stolu s plnou náprsní taškou. Zásuvka s penězi se povážlivě prázdnila. Stitzen seděl v křesle s hlavou v dlaních, Stalhein kouřil jednu cigaretu za druhou a Durango nervózně přecházel po místnosti. Chvillemi se divoce zadíval na některého ze svých společníků a zamumlal pár slov o zbabělých.

Když dostal své peníze poslední z přítomných, svítalo již na zahradu slunce. Biggles vrátil zásuvku do trezoru, zamkl ho a zastrčil klíč do kapsy. „Ještě jsme neskončili,“ řekl. „Druhé dějství proběhne ještě dnes!“

Durango zasténal.

V následující chvíli mohlo vzniknout zdání, že si Biggles vše naplánoval s úžasnou přesností. Nad domem se ozval hluk leteckých motorů.

„Vezmi si je na starost!“ vyzval Biggles zrzka. „Jdu přivítat Algyho a chci s ním hned promluvit.“

Vyšel na zahradu, právě když se nahoře objevil pomalu a nízko letící amfobie. Zamával na něj zdravou paží a vydal se k můstku, aby bylo Algymu jasné, že po přistání nevzniknou žádné potíže. U přistávacího můstku kotvil pamíček a Biggles vstoupil na palubu, kde hlídkoval jeden z osadníků.

Létající člun dosedl na hladinu a v krátké chvíli se pohupoval v sousedství lodi. Algy se v kokpitu postavil.

„Jak to šlo?“

„Máme to pod poklicí,“ zasmál si Biggles. „Pojďte nahoru. Je zde muž, který stroj ohlídá. Nazdar Angusi! Vytvořili jsme si malou mezinárodní armádu. Naše hlavní síly před nedávnem zajaly tlupu podvodníků a válečných zločinců.“

Algy, Bertie a Angus vystoupili na palubu.

„Co dál?“ zeptal se Algy.

„Budeš mít spoustu práce. Soustředíme všechny osadníky v domě a zahájíme evakuaci.“

„Leteckou?“ zděšeně vyhrkl Algy.

„Ne, to bys nestihl. Chci však, abys odletěl do Buenos Aires s nemocnými, s ženami a dětmi. Ostatní svezí dolů tenhle parníček. Představuji si, že až se vláda o zdejší ráji dozví, osadníkům trochu pomůže. Až tam přistaneš s prvním nákladem, dojdeš na britský konzulát a předáš list, který jdu napsat. Potom se sem hned vrátíš.“

„Jasně,“ řekl Algy.

„Pojďte do domu. Posadíme se na to a dořešíme věci v křesle. Mně se to nestává, ale teď mě bolí nohy.“

Když se o pět hodin později vrátil Navigátor z velkého města, Algy užasle hleděl na dav lidí, kteří se shromáždili na doktorově zahradě. Připomínalo to velkoryse pojatý piknik vandráků a Algy měl dojem, že tu nechybí nikdo z údolí. Moc se nemýlil.

Jestliže byl překvapen Algy, ještě větší překvapení připravil Bigglesovi. Z letadla vystoupilo šest osob. Když se představovali, zatočila se Bigglesovi hlava. Nejprve mu podal ruku sir Gyles Sayers z britského vyslanectví, jehož následoval asistent. Vláda Argentiny byla zastoupena přímo impozantně. Nejvýznamnější osobou byl ministr vnitřních záležitostí, doprovázený dvěma vysokými policejními úředníky, a dalším mužem byl lékař, vedoucí nejvyššího státního zdravotního orgánu.

„Dostal jsem váš dopis,“ řekl sir Gyles Bigglesovi. „Povídejte. Co se to zde odehrálo?“

„Půjďme do domu. To vedro by mě mohlo zabít.“

Když vstoupili do Liebgartenova honosného doupěte, posadili se, a znovu zazněla historka nešťastného Lintona. Pak Biggles velmi stručně popsal, co se sběhlo v rajske osadě přátelství. Hovořil o vydírání, o nemocech, úmrtích a o zoufalství osadníků.

„Uvědomuji si, že jsem nepostupoval přesně podle předpisů, ale zákon jsme neporušili,“ řekl kajícně Biggles. „Pokud jsme tady skutečně na argentinském území, měl bych se omluvit. Přistáli jsme zde neoprávněně a totéž platí i našem pobytu. Jenomže my neměli jinou možnost, jak najít a zachránit přítele Mackaila. O všem jsem rozhodoval já a moji přátelé se řídili mými příkazy. Mohu jen doufat, že vy a hlavně argentinské úřady to pochopí a ospravedlní.“

„Moc pěkně jste to pověděl,“ usmál se sir Gyles. „Celou věc jsme dlouho probírali s argentinskými kolegy a ti žasli, stejně jako já. Nevěděli nic o osadě ani o vás. Tenhle kus země si také nikdo nikdy nekoupil a nikdo neměl tušení, že se tu usadili tak nebezpeční zločinci jako jsou Stitzen a Durango. Nechápu jak to dokázali. O vašem hříchu jsme nemluvili, ale ti dva budou zatčeni a vyšetřováni. Kde jsou teď?“

„Zamkli jsme je do bungalovu,“ odpověděl Biggles. „Měli jsme zatím málo času, ale některé doklady jsem stačil prohlédnout. Máme ještě jeden pozoruhodný úlovek. Pracuje zde německý inženýr Johann Kraft a jeho blondatý asistent. Pan Kraft je odborník. V Německu si ho vážili jako konstruktéra raket. Podílel se na V-2 a zde dokončoval práce na další z tajných zbraní, raketě V-17. Konec války jeho práci přerušil, ale našel si útulek zde. Sice pochybuji, že by sám dílo dokončil, ale měl zde kreslírnu i menší laboratoř. Kdo ví, co by se z toho vyklubalo. Na půdě jsem objevil hotový model zbraně. Dodám už jen to, že z laboratoře vytékaly do řeky podivné chemikálie. Ničí rostlinstvo. Kaktusy rostoucí poblíž jsou mrtvé. Netuším, zda jde o vývoj nějaké pohonné látky pro rakety, nebo o něco zcela jiného. Plán, který jsem vzal z Kraftovy kreslírny vám předám ještě dnes.“

„Takže je to ještě vážnější věc, než jsem předpokládal,“ řekl sir Gyles a vážně pokýval hlavou. „Vy jste přišel zachránit přítele a narazil na spoustu velice podezřelých záhad. Neuškodí, když si s vězni hned promluvíme.“

Obrátil se k zástupcům vlády. „Souhlasíte s tím?“

„Ovšem!“ důstojně prohlásil ministr.

„Nebude vám vadit, když se nezúčastním?“ řekl Biggles. „Mám přímo strašlivý hlad a ani se nepamatuji, kdy jsem naposledy spal. Stejně jsou na tom moji přátelé. Zde jsou klíče.“

Vzácní hosté neměli námitek a vydali se přes zahradu sami.

Biggles zhluboka vydechl a zamířil ke kuchyni. Voněla z ní pečeně a uvnitř našel hodujícího Anguse s Gingerem. Přidal se k nim, snědl nevelký kus hovězího a pak to na něj padlo. Cítil, jak se mu klíží oči. Mávl na veselé společníky, vrátil se do pokoje, klesl do křesla a zavřel oči. Okamžitě usnul.

Z krátkého spánku probudil Bigglese zvuk výstřelů. Zazněly odněkud zvenčí. Zauvažoval, zda se tam nemá jít podívat, ale pak si uvědomil jaká spousta lidí je venku, napadlo ho, že se tam někdo po jihoamericku baví, a že by jeho příchod byl nemístný. Zív, sáhl po cigaretě a když dokouřil, usnul znovu.

Ani tentokrát nespál dlouho. Dveře se rozletěly a clo pokoje se vřítíl sir Gyles, následovaný Argentinci. Biggles se vymrštil ze křesla, jakoby ho někdo bodl. Vzápětí uslyšel překvapující novinky. Stitzen byl mrtev. Oběsil se na šňůře pyžama. Aby to nebylo málo, založil v laboratoři oheň, patrně proto, aby zakryl stopy svých vlastních pokusů. Bylo mu zřejmě zcela lhostejné, že tím odsuzuje k ohavné smrti své společníky, zamčené v jiných pokojích.

Plameny šlehající z jednoho křídla bungalovu spařil jeden ze strážců, ale to co následovalo, mělo svou děsivou logiku. Ve zmatku, který zavládl a v kouři, naplňujícím celou budovu, se podařilo zbývajícím vězňům utéci. Muže, který je chtěl vyvést, srazil Durango k zemi a další zachránci vyvěkli omráčeného do bezpečí až v poslední chvíli.

Potom se střídalo.

Durango byl zasažen a smrtelně zraněn. Liebgarten a Stalhein se chtěli zmocnit lodi, ale zahnal je již první výstřel do vzduchu. V zoufalství se pokusili přeplavat řeku. Pro doktora Liebgartena — Rodnitze to byl poslední z jeho pokusů! Tentokrát se stal obětí sám. Před zraky několika mužů na

břehu na něj zaútočil velký aligátor. Proběhlo to rychle a nevelká červená skvrna se na řece rozptýlila ještě rychleji.

Na Stalheina vystřelili strážci dvakrát a nezasáhli ho. Němec dokázal, jak zdatný je plavec, a ani špatně pohyblivá noha mu nezabránila doplavat na druhý břeh. Zmizel v džungli a pátrání po něm již bylo zahájeno. Zbývající muže znovu polapili.

Biggese ty zprávy příliš nevzrušily. Cynicky prohlásil, že Liebgartenův konec byl svým způsobem stylový. „Přírodní smrt,“ řekl. „Když si na hrůzy džungle stěžovali osadníci, prý je těšil podobnými řečmi. A ti ostatní? Příliš se mě to nedotýká. Je možná docela dobré, že bungalov shořel. Když zmizí model rakety, světu to neublíží. Já bych naházel do ohně všechny tajné zbraně!“

„Dobrá, dobrá,“ řekl sir Gyles. „Je tu výkres, je tu ten Kraft. Chci vám však povědět něco jiného. Moji kolegové a já jsme se nad věcí zamysleli. Potřebujeme se dostat rychle zpátky. Hodláme o zdejších událostech informovat vládu a vyžádat pro osadníky pomoc. Chceme zajistit evakuaci a potraviny. Zjistili jsme, že někteří z osadníků by byli ochotni zde zůstat, pokud by vláda uvolnila na osídlování nějaké peníze. Sám přidám něco peněz z našich fondů a nepochybuji, že pomohou i jiná vyslanectví. Potřebujeme prostě ihned odletět do Buenos Aires, abychom uvedli věci do pohybu.“

„Vám jde o letadlo,“ usmál se Biggles. „Nechcete přímo do Londýna?“

Sir Gyles Sayers lehce pokrčil rameny a usmál se.

„Ale ovšem. Nemůžete mne víc poctít. Máte vskutku na mysli trasu Rajské údolí — Buenos Aires — Londýn? Něco podobného mám v plánu i já. Slíbil jsem přece Angusovi, že ho dovezu domů! Kdy chcete odstartovat?“

„Pokud možno hned!“

Biggles vstal.

„Nemáme na co čekat, pánové,“ vykřikl. „Prázdniny končí. Hezky se rozlučte s přáteli a vynechte jen Anguse a Joea s jeho skvělou ženou. Ti poletí s námi v první třídě! Zdržel bych se déle, ale je tu na můj vkus příliš mnoho pavouků. Balíme!“

„Absolutně balíme, starouši,“ nadskočil radostí Bertie. „Příště ale vyberu rajske prázdniny já! Vezmu vás někam, kde jdou pavouci po mouchách a ne po pilotech.“

„Počkejte přece chvíli,“ vykřikl nešťastný Ginger. „Chci si vzít s sebou pár orchidejí. Slíbil jsem to jedné slečně v Londýně a díky Bigglesovi se už v kytkách trochu vyznám...“